

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

Gençliğe Yazılar

köXüz

Yayımları

Gençliğe Yazılar

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

köXüz

Dijital Yayınlar

İndir - Oku - Okut - Çoğalt - Dağıt

Bu kitap ilk defa: 2008 yılında Sosyal İnsan Yayınları tarafından yayınlanmıştır.

Bu kitap KöXüz sitesinin dijital yayınıdır.

Kar amacı olmadan, okumak ve okutmak için, indirmek, dijital olarak basmak ve dağıtmak serbesttir.

Alıntılarda kaynak gösterilmesi dilenir.

köXüz

Yayınları

İÇİNDEKİLER

Türkiye Gençliği'nin Sınıfı Mevkii.....	9
Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın ODTÜ SFK Konferansı.....	13
Sorular-Cevaplar.....	25
Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi Üzerine.....	29
Gençliği Azıcık Anlayalım!.....	43
Kendimize Gelelim Ya Birleşmek Ya Ölüm!.....	51
Ho Amca'nın Düşündürdüklerinden.....	61
Anarşistliğimiz mi? Dağınıklığımız mı?.....	71
Türkiye'nin Teorik Devrim Orijinalliği.....	79
Pratik Devrim Orijinalliğimiz: GENÇLİK.....	83
Pratik Devrim Orijinalliğimiz: ORDU.....	89
Ve Millet Cinayetlerin Hesabını Soracaktır!.....	93
Gençliğin Üç Alinyası.....	97
Yeter Bel!.....	103
Proletarya Partisi Nedir?.....	109
Uyarıyı Uyarmak.....	115
Suçlu Ayağa Kalk!.....	119
Anarşi Yok! Büyük Derleniş!.....	127

TÜRKİYE GENÇLİĞİ'NİN SINIFI MEVKİİ

Türkiye'de gençlik asırlardan beri keskin bir sınıf kılmayla büsbütün başka iki parçaya ayrılmıştır. Bu gençlerden birincisikindekiler güçsüzlük, düşüncesiz ve emin, tıpkı kümesteki kaz civcivleri gibi gündün güne palazlanmak semirmek için yer ve yaşarlar. Aldıkları terbiye, toprakta yürümek, havada uçmak kabilinden her nevi gösterişi gözetir. Fakat onlar ecdatları gibi yürürken sallanırlar. Sahilden biraz ötede yüzmek kahramanlığından mahrum ve bir kere uçunca mutlaka tepesi üstü düşmeğe mahkum, birer kelimeyle "muvazenesiz, korkak, beceriksiz"dirler. Mamafih ne de olsa karada, denizde, gökte görülen hep ancak onlardır. Çünkü sallanırları adeta imtiyazlı bir sıfat, cesaretsizlikleri hemân dūr-endîşlik [tedbirlilik], hele sükûtları ise daima kuş tüyünden bir yuvaya olunca pek zararsız olur.

Yola çıktılar mı önlerinde yüzlerce uğur, arkalarında binlerce göz, sağdan, soldan yağmur gibi teşvik, teşcii yorulur. Biraz yükselseler alkış tufanı bir memleketi boğar, düşseler -ne gariptir- herkes onlara acır: "devlet düşkünleri".

Bunlar (yüksek tabaka burjuva) evlatlarıdır. Babaları gibi tufeyli [asalak] geçinirler. İkinci kısım gençlik; uçmayı, yüzmeyi, hatta yürümeyi bile bilmezler. Fakat hiç unutmadığı ve daima mecbur olduğu bir şey var ki çalışmak... Ne ve kim olursa olsun, şu derebeylik diyarının dağında bârgir, çölünde deve, tarlasında öküz, ağılında koyun, köyünde köle, şehrinde kul olur. Çekilip binilir, sürülüp sağılır, azarlanır,

dövülür; kanı pahasına çalıştırılır. İsmi cinsi iki yerde sorulur: Biri hudut boyunda barut kokusu yayıldığı zaman, diğeri bir senelik kazancı elinden alınırken. O bunlara: "Canım ve malim sizindir" cevabıyla mukabeleye alıştırılmıştır. Zira Nuh gününden beri arz üzerinde sürünen Hind paryası veya Roma proletaryasındandır. Emekçi-rençber de namı.

Zaman boş durmadı, bu iki tabakadan düşürdüğü parçaları yonta yonta ortaya yeni bir enmüzic koydu: Münevver gençlik.

(Yüksek tabaka: Burjuva) Gençliği: En ziyade ahlâki medhallerde tenkide denir. İktisadi kıymeti, örselenegelen bir mevki sahibi olmaktan ibarettir. Şuurlanacak herhangi bir diğer sınıf gençlik bu tufeylileri çarçabuk hayatta müstahsil yaşamağa mecbur edebilir. Yani bugün asıl son iki tabaka faal vaziyetine namzettir.

(İşçi Sınıfı: Proletarya) Gençliği: Meşrutiyetten sonra bazı siyasî şarlatanlar tarafından kışkırtılmakla başlayan menfi kımıldanış, yavaş yavaş kırk burjuva, kırk serseri entellektüel tabakalarını hürriyette bırakacak kadar yol almıştır.

Bugün erkek işçileri arasında sapsarı vaadlerden usanıp da sınıfi mevkini hiç olmazsa hissetmemiş pek az saf derunlar vardır. Köylü-kadın işçi katları müstesna olmak üzere bilhassa genç işçi-rençber sınıfının iktisadî şartlarla mütenasiben kemmiyet ve kefiyetçe mütemadiyen genişlemesi, ve tarihî vazifesini idrak hususunda manalı bir uyanıklık göstermesi, mahiyetinde çabuk müsaid cereyanlar açmış ve hakim bir ciddiyetle istikbalini kavramıştır.

Münevver Gençlik: Henüz kendini bulamamış ve tarihi manasıyla cemiyetindeki sınıfı cephesini tutamamıştır. Bu gençlik tanınmayacak kadar tazedir. İlk defa*' Çanakkale, Kafkas, Irak, Filistin mezbahalarında mesleği askerlerden daha büyük ve fedakâr kurban ettikten sonra varlığını duy-

muş ve İstiklâl Harbi akabinden şu âna gelinceye kadar renk renk ihtiyaçlar, hatta mühim tezlerle ortaya çıkmıştır. Umumî Harb'den evvelki darülfünun ayaklanmaları mürteci bir sarıklılar yaygarası, yahut da şişirilmiş bir İttihad ve Terakki balonu gibi blöflerden ileriye geçememiştir. Büyük mekteplerdeki uyanış tabirine uyacak hareketler, mütareke senelerinin tazyikiyle başlar, eyi fena hiç olmazsa canlılığa tekabül eder tezahürler gösteriyor. Mâmafih sınıf "hala" rehberine muhtaç, vasîsiz, koruyucusuzdur. Ona öyle çeliktен bir şuur lâzımdır ki, septik ruhunu madde ile doldursun. Ve basit heveslerini yılmaz çalışma merakına toplasın. Bu gençlik yüksek tabakaya güvenmez, zira sükutu hâyâle uğraması muhakkaktır. Ona badehu eden hizmetçilik etmenin ise şerefsiz bir kölelik olduğunu anlamayacak kadar donuk zekâlı görünmüyor. O halde inkişâf ve mukadderâtı hangi tarafa doğrudur?

Eğer bu سوال 1948'lerde sorulsaydı, ihtimal bir burjuva inkılabı kebirinden bahsedilebilirdi. Halbuki bugün herhangi orta bir sınıf için yaşamak hakkı istenirse dev adımlarla cihan inkılabına doğru koşmaktan başka çare düşünülemez. Bu inkılap emekçiler yani (adale işçisi: amele), (di-mağ işçisi:inkılâbci münevver), (fakir köylü: rençber)leri, bir manâ ile (tufeylisiz-çalışkanlar) dünyasını bir an evvel kurmaktır. Mademki Türkiye'nin gergin durmaya gelmediği söyleniyor, bu can alıcı gerilikten kurtulmak için kağı ve karasabana sarılmak ne kadar cinnetsе, dünya inkılabında Türkiye'nin yegane çalışkan ve asri bulunan emekçiler sınıfıyla el ele vermemek ve tekâmülüne engel olmak ondan büyük bir cinayettir.

Ahmet Tevfik

(⁶) Hamid İstibdanının karanlığında yaşayan hürriyet gençliği bugün seyri-ni bitirmiş son dakikalarına gelmiştir.

DR. HİKMET KIVILCIMLI'NIN ODTÜ SFK KONFERANSI

23 Mayıs 1967

Sosyalist'in 5. sayısındaki haber şöyle:

"Dr. Hikmet Kıvılcımlı Ankara'da bir konferans daha verdi. Başyazarımız Dr. Hikmet Kıvılcımlı, 23 Mayıs 1967 günü Ankara'da Ortadoğu Teknik Üniversitesi Mimari Anfisi'nde, 'Türkiye'de Antiemperyalist Savaş Kime Karşı Kimlerle Olmalıdır?' konulu bir konferans vermiştir. ODTÜ Sosyalist Fikir Kulübü tarafından düzenlenen konferans aslında bir 'Açık Oturum' olacaktı. Fakat bu çeşit toplantılara katılmadaki büyük iştiyakı ile tanınan Çetin Altan, açık oturum yerine konferansın daha faydalı olacağını ileri sürmüştür. Açık oturumu kabul eden Behice Boran'ın da Avrupa'ya bir Meclis seyahatine gitmesi üzerine, konferans türünden başka çare kalmamıştır. Dr. Kıvılcımlı'nın konferansı soru ve cevapla birlikte üç saat sürmüştür. Konferans metni gelecek sayılarımızda verilecektir."

TÜRKİYE'DE ANTIEMPERYALİST MÜCADELE KİME KARŞI VE KİMİNLE YAPILMALIDIR?

Ortadoğu, emperyalizmin en hassas olduğu bölgelerdendir. Bu hassaslık iki bakımdandır:

1- Medeniyetin kökü buradadır. İnsanlık, 7000 yıl önce ilkin burada medeniyete, sınıflı topluma geçmişti.

2- Ortadoğu petrol kaynağıdır. Dünya petrolünün %52'si Ortadoğu kaynaklarında bulunuyor.

Bu sebeplerle, ODTU Sosyalist Fikir Kulübü'nün Emperyalizm konusu ile ilgilenmesi ayrıca anlam taşımaktadır.

Bizim kuşak emperyalizmle çağdaştır. Adeta emperyalizmle birlikte dünyaya geldik. Çocukluğumuzdan beri emperyalizmin, geri kalmış ülkelerde çıkardığı hadiselerle haşır neşir olduk.

İlk hatırladığım, "Hürriyet İhtilali". O bile, batılıların alacaklarını garantiye bağlamak için kışkırtıldı. Artık Padişah'ın garantisi, emperyalistleri tatmin etmiyordu. Abdülhamit'in yerine Türk Milleti'nin garantisini elde etmek istiyorlardı. Girit, Bosna-Hersek olayları, Trablusgarp, Balkan Harbi, Birinci Cihan Savaşı hep emperyalizmin eseri idi. Emperyalizm, ekonomik-sosyal kuruluşundan sonra bu açılışa girişmişti.

EMPERYALİZM NEDİR?

Konumuza girerken, emperyalizmin ne olduğunu tespit etmek gerekiyor. Emperyalizmin tarifleri çoktur. Kunow emperyalizm için "zarurettir" diyor. Bu elbette yanlıştır. O zaman mücadele manasız olurdu. Bu metafizik bir görüş. Kaldı ki, her zaruretin de bir anti-tezi vardır. Kautsky: "Zaruret değildir. Ekonomik temele ait değil, üst yapıyla ilgilidir ve akılla düzeltilebilir" dedi.

Kimisi de emperyalizmi imparatorlukla karıştırıyor. Bunu yapan sosyalistler bile var. Zamanımızdaki kompradorluk tarifi böyle yanlış bir görüşten kaynak alıyor. Emperyalizm, kompradorlukla açıklanıyor. Bu açıklama, bilimsel değildir.

Kapitalizm, vardığımız gelişim safhasında 5 karakter gösteriyor:

1. Sermayenin Konsantrasyonu ve Santralizasyonu (Tekelcilik):

Bu dönemde rekabet, yerini tekelciliğe bırakmıştır. Bir üretim dalında beş ila altı işletmenin kaldığını görüyoruz. Buna Monopolcu Kapitalizm de diyoruz. Bu, rekabetin zaruri sonucudur.

2. Finans-Kapitalizm:

Bu safhada bütün zenginlik güçleri bankalarda toplanıyor. Finans kelimesi, burada mali bir olaya, sadece kinaye. Oysa banka, artık sadece "sermaye" değil. Banka, çağımızda, bütün zenginliklerin içinde eridiği pota anlamına geliyor. Bu, tam manasıyla bir Oligarşi'dir. Bu oligarşiyi şöylece ayırıyoruz; serbest rekabet safhasında kapitalist sınıf, bütünüyle egemendir. Bu oligarşi safhasında ise, onun da içinde bir avuç insan egemendir. Bu bir avuç egemen kapitalist, kendilerinin dışında kalan kapitalistler için "vahşi" deyimini kullanırlar.

3. Sermaye Ahşverişi Devresi:

Bu dönemde ekonomik münasebetler, gümrük duvarları engelini aşma gayretlerinin de sonucu olarak, mal alışverişi olmaktan çıkar, sermaye alışverişi olur. Bu da kapitalizmin günümüzdeki öbür karakterlerini oluşturan iki sonuç doğurur.

4. Yeryüzünün Paylaş>Imas> ya da Nüfuz Bölgeleri:

Bu bölgeler yoluyla, kapitalist anavatanlarda kaldırılan rekabet, yeryüzüne yayılır. Rekabet, ticaret yolunu aşıp, harp yoluna dökülüyor. Bundan da giderek dünya savaşları doğuyor.

5. Kapitalizmin Mezar Kaz>ç>lar>:

Kapitalizmin çağımızda gösterdiği bir karakter olarak da, yine kapitalizmin yetiştirdiği kendi mezar kazıcıları işçi sınıfını görüyoruz. Kapitalistlerin birbirine girmesi, ezilen halkın baş kaldırmasına imkan veriyor. Halkın hareketine de işçi sınıfı öncülük ediyor.

TÜRKİYE'DE EMPERYALİZM VAR MI?

Bu konuda bir paradoksla karşı karşıyayız. Türkiye çok geri ülke. Oysa emperyalizm, burada kendini Batı anavatanından daha önce hissettirmiştir.

Türkiye'ye Finans-Kapital, daha Batı'da egemenliğini kurmadan girmiştir. Daha önceki bir konferansımızda da belirttiğimiz gibi, biz bu konuda, Şirket-i Hayriye'nin kuruluş yılı olan 1849 tarihini kesin olarak gösteriyoruz. Bu tarih, emperyalizmin, yeryüzünü tek sisteme bağlamaya giriştiği 20. yüzyıl başından 50 yıl öncesini gösterir.

1935 yılında çıkan "Emperyalizm: Geberen Kapitalizm" adlı kitabımızda, "Sebat Değirmen TAŞ"nin 1929 yılında iştirak sahibi olduğu şirketlerin adlarını şöyle sıralamıştık:

"Endüstri işletmelerinin birbirleri ile ne dereceye kadar içli dışlı olabilecekleri, bir etüdde yapmış olduğumuz şuplandan iyice anlaşılır:

SEBAT DEĞİRMEN TAŞ'ın iştirakleri

- Bomonti Bira - Eczayi Tıbbiye ve Kimyeviye
- Barut İnhisarı - Fişek Inh. - Anadolu Çimento - Kartal Çimento
- İsparta Sanayi ve Ticari Deri
- Sabuncuzade Şakir Pamuk ve Nebati Yağ Sanayii
- Süreyya Paşa Fabrikası
- Oryantal Endüstriyel Monopolu - Pamuk Sanayi ve Ticareti- Karacasu Mensucat
- Aslan Eskişehir Çimento
- Türk Çim.
- Feshane - Adapazarı Ahşap ve Demir Malzeme - Bakırköy Çimento
- AEG - Türkiye Palamutçuluk - Foceteyn Değirmen Taşı
- Türk Sanayi ve Ticareti - Oryantal Karpel-Manufakt
- Ankara Un ve Ekmek

- İttihat Değirmen
- Karamürsel Elektrik Şirketi - Omniyon Sark
- Yun ve Pamuk İpliği ve Akmisei Saire İktisadi ve Sina-yi Tesisat
- Ticari ve Sinai Aksaray Azmi Milli
- Karacasu
- Dokumacılık - Alpullu
- Trakya Konservacilik Sanayi Zeytiye ve Kimyeviye Hanoman - Rodsark
- Edolf - KANSVAYSLEBEN"

Görüldüğü gibi 1929 yılında bir şirketin doğrudan doğruya veya dolaylı olarak ilgili olduğu şirket sayısı 43'tür. Oysa o zaman memleketteki tüm şirketlerin sayısı 52'yi geçmiyordu. Bugün örnek olarak İş Bankası'nı şöyle bir gözden geçirmekte büyük faydalar vardır.

Emperyalizmle mücadele kimlerle, kimlere karşı sorusuna bu gerçeklerin ışığında baktığımızda, ilkin, kimseler, insanlar, gruplar konusunun bütün önemine rağmen yeterli olmadığı görülüyor. Emperyalizm bir SİSTEM, buna karşı mukabil bir sistem görüşüyle çıkmak şart. Yapılacak iş, ancak bir doktrine sahip olduğunda, onun aydınlığında netleşir.

Türkiye'nin durumu Bati Kapitalizmi ile hatta BATI SOSYALİZMİ ile karşı karşıya geliyor. Bunun örnekleri var.

Tarihsel Süreç bakımından:

- a) Bizde monopol yok.
- b) Bizde tefeci-bezirgan münasebetleri hakim. Prekapitalist münasebet içinde kalan bu sermaye, modern sermayenin can düşmanı. Sömürge- Anavatan zıtlığı, sermaye konusunda da Antika Sermaye- Modern Sermaye zıtlığı şeklinde tezahür ediyor. Bunun sonucu olarak da, geri kalmış ülkelerde Kurtuluş Savaşları çıkıyor.

Ekonomik bakımdan:

Bu bakımdan da,

a) Batı "izafi artan değer" safhasına geçtiği halde, bizde kapitalizm halen "mutlak artık değer" safhasındadır. Batı'nın izafi (görelî) artan değer safhasına geçişi, orada işçi sınıfının mücadelesinin sonucudur. Batı'da işçi sınıfı ilerlemenin motoru oldu, bizde ise, "işçi sınıfı yok" dendi. Bizde batılılaşma türküsü tutturuldu. Batılılaşmanın anlamı, "utangaç kapitalizm, ödlek kapitalizm". Çünkü Batı demek, kapitalizm demektir. Buradaki korkaklığın sebebi, işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının inkâr edilmesi memlekete büyük ihanet olmuştur. Görüldüğü gibi, işçi sınıfı, kapitalizmin gelişimi için dahi önemli bir güçtür. Bu güç inkar edilirse kapitalizm dahi gelişemez.

b) Batı'dan ayrılığımızın ikinci ekonomik örneği Etatizm (Devletçiliğimiz)dir. Devlet gökten inmiş gibi bir edebiyata girişildi. Bu edebiyatı yapanların şimdi Ankara'da sosyalist geçindiklerini de işitiyoruz. Bu bir ütopyizm, giderek bir faşizmdir. Böylece ilerleme önlenmiş, sınıf bilinci körletilmiştir.

Batılılaşmanın tarihsel- ekonomik nedenleri, sınıf düşmanlığıdır. Bu yüzden yurdumuz gibi, kafalarımız da geri kalmıştır. Sınıf gerçeğinin inkârıyla, modern toplum da inkâr edilmiştir. Sınıf gerçeği kaldırılınca, ekonomik, politik, vs. ilişkilerde pusula yok edilmiş oluyor. Politika sınıf gerçeğiyle sıkı sıkıya ilişkili. Bu pusulasızlık, emperyalizmle münasebetimiz gibi, kafalarımızı da körletiyor. Güven Partililer gibi tümörler yaratılıyor. O halde önce Sosyal Sınıflar meselesini ele almak, Türkiye'nin sınıf yapısını bu mesele bakımından gözden geçirmek gerekiyor. Önce egemen sınıflar bakımından:

1. Hacıağalar: (Büyük arazi sahipleri): Toplumumuzda arazi sahibinin gücü ölçü tanımaz bir şekilde yükselmektedir. İki yıl önce (1965'te) 6.000 TL olan bir yer şimdi 120

bin TL olabilmıştır. Buna göre arazi sahibinin gücü, iki yılda tam 20 misli artmış bulunmaktadır. Bu artışta da arazi sahibi, kendisi bir görev yerine getirmemiştir, gücü oturduğu yerde artmıştır.

2. Tefeciler: 19(....) yılında Ticaret Odası'na verilen bir tezde, Bay (....) Arat, resmî faizin %30-35 olduğunu, memleketin kurtuluşu için sermayenin Anadolu'ya gitmesi gerektiğini belirtiyor ve gitmediğinden şikayet ediyor.

3. Bezirgân>k: Yine bay (....) Arat, "Bu ticaret değil, bezirgânlıktır. Avrupa'da (....) bizde ise, dalavere ihtisası var. Ticaret açığı, bundan ileri geliyor, ilerleyemiyoruz, tersine geriliyoruz" diyor.

4. Finans-Kapital: Yine İstanbul Ticaret Odası mensuplarından Bay Kazım Yurdakul "(....) yılında korkunç kârlardan bahsediliyor. (....)" diyor. Bunlar Finans-Kapitalin bizdeki "vahşi"leri. Onlar bile Finans-Kapitalden şikayetçi.

5. Devletçiliğimiz: (....) Uzman hart (....) PTT'de (....)

BU SOSYAL YAPI İÇİNDE

EMPERYALİZMİN METOTLARI:

Bu metotlar için İkinci Dünya Savaşı sonrası olaylarına bakmamız kâfidir.

Kapitalizmin Türkiye'deki tezleri şunlardır:

a) Türk ekonomisinin Batı ekonomisine entegrasyonu. Yani ekonomimizin kapitalizmin içine sokulup tamamlanması, kapitalizmin emrine verilmesi.

b) (....) aralarında, süper emperyalizm var. Para, (....) ticaret, harp vs. yok. GATT örneğini ele alalım.

1) İthalat-ihracat vergi vs. eşitliği,

2) Belirli üretim kolları kuruluşu: Azgelişmiş ülkelerin üretim yaparken dahi emperyalistlere tabi olması böyle sağlanacak.

Para Oyunu: Simdi Sterlin yerine değiş tokuş vasıtası Dolar oldu. Almanya ile dahi iş yaparken Mark değil, Dolar aranıyor. Dünya bu şekilde hep birden Dolar ararsa, Dolar talebi göklere çıkar. Kâğıt para dahil, bir şeyin karşılığı olmak gerekir. Bu altındır. Bir malın değeri ve fiyatı vardır. Para için de bu böyle olmaktadır. Fiyat, taleple yükselir. Dolar fazlaca talep edilmekle, karşılığı bulunduğu altının fiyatının iki misli fiyata çıkıyor. Bu durum Amerikalıları dahi endişeye sevk ediyor. Bir Amerikalı "altına dönelim" diyor. Yarın bir değişiklik halinde duruma hakim olamayacağını hesaplıyor ve duruma hakim olabilmek için altına dönmeyi istiyorlar. Bu teklif 1953 yılında yapılmıştı. Para Fonu kavgaları, bu para oyunlarından ileri geliyor. Bilindiği gibi De Gaulle isyan bayrağını kaldırmıştı. Bunun üzerine Johnson, Fransızlar'a: "Siz ABD'nin altın stokunu azaltmaya devam ederseniz, size ordinateur (buyurucu) (Bilgisayar, o zaman bu terim yoktu) vermem" dedi. Buyurucuların önemini önceki konferanslarımızda anlatmıştık. De Gaulle gerilemek zorunda kaldı. Aynı konuda Finanal Times'tan bir haber nakledeyim: "Fransa Amerikan altınını azaltarak Doların gücü üzerine şüphe uyandırdı. Johnson'un, Adenaur'un ölümünü vesile ederek Almanya'ya gidişi, Almanya'nın da altın satın almaya hız vermesinden doğan tehlikeleri bertaraf etmek, Almanya'yı bu davranışından vazgeçirmek içindi. Bu ziyarette Almanya bu konuda teminat verdi."

Gazetelerimiz tabii bu gibi haberleri halktan uzak tutmakla görevli.

Bu olayların sonuçları şunlar:

"Demokrasi" ilan edileli beri (1950'lerden beri) dış ticaret ağığımız artıyor. Çünkü dolarla alıyoruz. Dolar ise iki misli pahalı. Malımız ise kendi paramız değerine, yani düşük fiyata gidiyor. Yani pahalı alıyor, ucuz satıyoruz. İhale oyunlarını da gazetelerde (....)

Harp Zenginliği Konusu: Express'ten Vietnam ile ilgili bir haber naklediyoruz. Hong- Kong vs. de bir savaş çıkması harp zenginleri için "prosperite kaynağı" olarak değerlendiriliyor. Türkiye'de de harp zenginliğinin anlamı budur. Birisi şöyle akıl veriyor: Hint piyasasının açılması için bir "komünist ihtilali" ve arkasından bir Amerikan müdahalesi lazımdır! vs.

İşte bu örneklerin incelenmesi de göstermektedir ki geri ölkelerin emperyalizm ile ilgisi, onların sınıf yapıları ile sıkı sıkıya ilgilidir.

Bizim kapitalistler bile bunu görüyor. Kâzım Yurdakul, "EPU ile boy ölçüşemiyoruz, liberasyona gittik, yine de bizden yüz çeviriyor" diyor. Başka biri Amerikan yardımına karşı çıkıyor, İngiltere'yi örnek veriyor. Emperyalizm bunları "vahşi" tabir ediyor. Bunlar Finans- Kapital'in dışında kalanlar. Çoğunluk bunlarda, fakat rapor yine Finans- Kapitalin isteğine uygun olarak çıkıyor:

"Fiyatlar inmeli, Amerika bizden elbette mal almaz, kapıları açalım" diyorlar. Perde arkasında emperyalizm, sömürme için ekonomi dışında yollara da başvuruyor. Associated Press, 11 Mayıs'ta Irak Cumhurbaşkanı Arif' in "Vatan, din, milliyetçilik vs. adına, bize saldırıyorlar" diye yakındığını haber veriyor.

Göröldüğü gibi emperyalist sistem dünya ölçüsünde "iş" görüyor. Meşrutiyet, hürriyet kahramanlarımızın durumunun bu bakımdan incelenmesi ilgi çekicidir. Fr(...)'in kitabında, Enver Paşa için "Çılgın Enver (...) II. Wilhelm'in ajanı (...) Libya'da (...)" diyor. Bu korkunç bir ifşaat tabii. Mübalağa edildiği söylense bile, ortada mektuplar var. Bilindiği gibi, I. Dünya Savaşı'na Türkiye'yi Enver Paşa sokmuştı.

Başka iki örneği Demokrasi devrinden verelim:

Kenan Öner'in iftirası: (Avukat, DP'nin İstanbul kurucu il başkanı, sonra Millet Partisi kurucularından. Antikomünizm

esnafından, yani Türk Mac Carthy'lerinden. Hasan Ali Yücel'e 'Komünist' demiş, Yücel açtığı davayı, çeşitli hukuk oyunları, kamuoyunda kendi ve CHP aleyhinde bir hava yaratılması ve partisi CHP tarafından da yalnız bırakılması gibi nedenlerle kaybetmiş, özellikle bu nedenle son yıllarını sıkıntılar içinde geçirmişti)

Ve Barlas'ın esrarengiz ölümü: (Cemil Sait, 1906-1964. Ünlü siyaset adamı, gazeteci, hukuk doktoru. Recep Peker'e karşı oluşturulan 35'ler hareketinde yer aldı. Hasan Saka hükümetinde İktisat ve Ticaret, Şemsettin Günaltay hükümetinde Devlet Bakanı olarak görev yaptı. Ulus gazetesini yönetti, Pazar Postası dergisini, Son Havadis gazetesini çıkardı. CHP içinde ilmî bir solculuğu savundu, Parti Meclisi Üyeliği yaptı. 27 Mayıs Anayasası'nı çıkaran Kurucu Meclis'e CHP kontenjanından girdi. İstanbul- Ankara yolunda geçirdiği, nedeni kuşkulu kalan bir trafik kazasında hayatını yitirdi. 'Sosyalistlik Yolları ve Türkiye Gerçeği' adlı, 1962 yılında yayınlanmış bir eseri var.)

1954 yılında İnönü, petrol konusunda getirilen kanunun bir kapitülasyon kanunu olduğunu haykırıyordu.

Bayar (....) Basın. Hürriyet Gazetesi (....) 136. Madde, asgari emniyet...

Güven Partisi olayı bunların son örneğidir. Turhan Feyzioğlu, "petrolde %61'in yabancılara ait olmasını kabul etmiyoruz" diyor İngilizlere. Bunu işiten, Feyzioğlu'nun petrolde milli bir politikayı tuttuğunu sanabilir. Oysa Suudi Arabistan bile petrolünün %84'ünü kendisi alıyor bilindiği gibi.

En korkunç oyun halk ve işçi sınıfı içinde sosyalizm adıyla oynanıyor. Fransa'dan bir örnek alıyoruz: Olay 1946 Mayıs'ında, biri Sosyalist Partisi Başkanı ve Başbakan Leon Blum'a, biri de CGT (Central General du Travay: Genel İş Konfederasyonu) Genel Başkanı Leon Jum'a ait. Önce Leon

Blum' un, Amerika seyahatinde iken, "Sosyalistler öbür partilerle birleşip komünistleri meclisten kovmalı" dediği basında çıktı. J. Davidson haberi doğruladı,

"Avrupa'da komünizme karşı en iyi istihkam sosyalizmdir" dedi. Nitekim de böyle oldu.

Aynı yılın güz aylarında Leon Jum, Amerika gezisine çıktı. Fransız muhabirler bir akşam yemeğinde Bay Jum' un, CGT' de ameliyat yapmak gerektiği teklifini ortaya attığını açıkladılar. Ameliyatın hedefi komünistleri teşkilâttan ayırmaktı. Bir soruya "Ben ömür boyu birlik için savaştım..." diyor, ardından; Amerika'daki sosyalistlerin sendikalarını maddece desteklemesi için.(___) Amerikalı Meany, "Artık ifşa edebiliriz. CGT' yi para ile parçaladık." diyordu.

Türkiye'de Finans-Kapital kaç kişi? Toprakta (....) dönüm sahibi olanların sayısı 491 kişi.

1953 yılında 122 kişi gelir vergisi beyannamesi (....) bugün hükmedenlerin sayısı 5-10 bin kişiyi geçmiyor. Bunlar burjuvazinin çoğunluğuna "vahşiler" diyorlar. Hepimiz antiemperyalist savaşa girmeliyiz. Geniş ölçüde köylü üreticilerimiz var. Durum(ları) yürekler acısı. Nüfusun 12 milyonu fakir, 18 milyonu gayri faal. Bu 18 milyon, politikada da gayri faal.

Paylaşım: Ücretliler kendi hesabına, aile içinde (rakamlar) (....) 1955-1956, 5 yıl vs. (....) %280 artış (ücretliler) %9 kendi hesabına, %20 esnaf artışı. Aile(___)

Çalışma Bakanı iki milyon yediyüzbin işçi olduğunu açıkladı. Oysa 1960'da işçi sayısı iki milyon dört yüz bin idi. Faal köylü nüfus 3.600.000 kişi olduğuna göre, işçi sınıfı faal nüfus içinde köylüyle eşitlemiş durumdadır. %27 tüm artış, %9...

Bu rakamlar işçi sınıfının sakladığı muazzam dinamizmi bilimsel olarak da göstermektedir. İşçi sınıfının öncülü-

ğü bu rakamlarla da doğrulanıyor. Esnaflar ise 5 yıl içinde %6 ila %7 nispetinde azalmıştır. Bu da proleterleşmeyi göstermektedir.

Öte yandan köylü bir sosyal sınıf değil, bir sosyal tabakalar yığıdır. Köylü henüz insanın alınıp satıldığı bir durumda. Köyde insan satışı var. Bir etüd (...) Kötümser, çünkü işçi sınıfını görmüyor.

İslahiye örneği...

Sonuç olarak görüyoruz ki, köylü antiemperyalist mücadelede öncü olamaz. Sendikaların başındakiler satılmış olsalar da, bilerek bilmeyerek açıkladıkları gibi, işçi sınıfının teşkilâtlı insan demek olduğu açıktır...

SORU VE CEVAPLAR

1. Soru: Türkiye'de köylü sınıfı işçi sınıfıyla aynı değil mi?

Cevap: İşçi sınıfı, gerçi köylünün uzantısıdır. Ancak köylü ile işçinin farklı olduğu gerçeğini de kabul etmeye mecburuz. Öte yandan köylünün teşkilatlı da olmadığını göz önünde bulundurmak gerek. Böyle bir teşkilatlanma için bekleyecek de değiliz.

2. Soru: Liderleri başka yerlerden para alanlarla bu mücadele nasıl yapılabilir?

Cevap: Bu gangster sendikacılarla savaş güç değildir. İnsan gücü, çabası para gücünün üstündedir. Vietnam bunun en belirli örneğidir. Bilinçli olmak, dövüşmeyi bilmek önemli güçlerdir. Bu konunun hallinde dün demokratik devrimi yapmış olan 27 Mayısçı güçlerden, gençlerden çok şey bekliyoruz.

3. Soru: Antiempyalist mücadelede önceliğin işçi sınıfında olduğunu söylüyorsunuz. Oysa Amerika Birleşik Devletleri ve Fransa gibi Batı ülkelerinde işçi hareketleri de emperyalizmin yörüngesinde değil midir?

Cevap: Bu söylediğiniz Batı'da sosyal devrimin gerçekleşmemiş olmasından ileri gelir. Oysa bizim işçi sınıfımızın satılmama şansı Batıdakinden çok fazladır.

4. Soru: İlericilik, gericilik savaşı kara çarşafı ve din hocalarıyla yapılıyor. Bu doğru mudur?

Cevap: Hayır. Bu taktik hatasıdır. Buna Avrupa'da Bismarkizm denir. Bismark devrinde anti- klerikalist bir mücadele tutturuldu. Hedefi papazlar idi. Bismark ölünce, papazlar da sosyalizm de güçlendi, çünkü gerçekte Bismarkizm sosyalizme de karşıydı. Taktik hata yapmamak çok önemlidir. Gericiliğin anlamının bizde yalnız emperyalizm olduğunu unutmamak gerek. Emperyalizm ile aynı kaynaktan çıkmayan dinsel vesair görüşler ile antiemperyalist cep hede omuz omuza çarpışmak mümkündür. Milli Mücadele'de Akifçi Hocalar örneğini unutmamak gerek. Bilimsel sosyalizmde, din, inanç alanına müdahale hakkı yoktur.

5. Soru: Antiemperyalist ve sosyalist mücadele farklı değil midir?

Cevap: Metafizik bir koyus bu. Diyalektik, hem öyle hem böyle olabileceğinin kabulünü gerektirir. Köye gitme teklifimizi bir sosyalist parti "öldürülmemizi istiyor" diye karşıladı. Sorunuzda Küba, Cezayir örneklerini veriyorsunuz, o savaşları yapanlarla köyden bu kadar kopmuş antiemperyalistleri nasıl yan yana koyabilirsiniz.

6. Soru: Kanaatimce halkımız dine taassup ölçüsünde bağlı değil. Din onun için bir alışkanlık, siz ne dersiniz?

Cevap: Size tamamen iştirak ediyorum. Çünkü İslâm dini çöküş dini değildir. Hristiyanlık çöküş dinidir. İslâmlık, gelişme eyleminin dinidir. Halkımız bu geleneği sezebildiği ölçüde, bazı aydınlarımızın zannettiğinin tam tersine, ilerleme ihtiyacıyla dine bağlanmıştır. Toprak reformu vs. ilerici davranışlar var İslâmiyet' te. Kur'an, "Mülk Allah'ındır" der. Ancak Bedir cenginde dövüşenlerin pay almayınca sevinin düşeceği göz önüne alınarak, ganimetin altıda birinin onla-

ra ait olacağı bildirildi. Gerçi bir yerde din ıstıraba karşı bir afyondur, teskin edicidir. Marks'ın söylediği de budur. Ama özellikle İslâmiyet, devrimci bir geleneğin halkasıdır. Sahip ve kendini koruyacak prensip arıyor halkımız. Biz köylünün vokabülerini (dilini) anlayamıyoruz.

7. Soru: CIA sosyalist bir akımı niçin desteklesin?

Cevap: Buna geçmiş bir olayla cevap verelim. 2. Enternasyonal'in en büyük Marksist ideologu Kautsky idi. (Emperyalistlerin gizli-açık örgütleri tarafından desteklenen Kautsky'nin Marksist ideoloğu) Bu durum bilinene kadar gitti.

8. Soru: Sosyalist hareket olarak kime güveneceğiz?

Cevap: Sözlere değil, davranışlara bakacaksınız. Hareketi yığınlara kim götürebiliyorsa sosyalist odur, kürsü vazileri değil. Herkes günlük pratikte temsil ettiği olaylarla ölçülür. CIA'nin parayla tuttuğu satılık sosyalistler ne kadar kamuflej yapsalar çabuk sırtır. Ölçü davranıştır çünkü.

9. Soru: CIA komünizme karşı sosyalizmi desteklemese gerek!?

Cevap: Sosyalistleri böyle bir duruma düşmeye zümre ve sınıf sapıtmaları götürür. Öz sosyalist sınıfları temsil etmeyen sosyalistler süzülür.

TÜRKİYE'DE KAPİTALİZMİN GELİŞİMİ ÜZERİNE

Sosyalist
30 Mayıs 1967

Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın Ankara'da Fikir Kulüpleri Federasyonu "FKF" lokalinde verdiği konferanstan özetler.

Bir zamanlar "malumatlı adam" çok makbuldü. 20. yüzyılın yarısından sonra insanlık, "Ordinatuer: BUYURUCU" ya da "Informatique: Duyurucu" denen elektronik hesap ve akıl makinelerini buldu. Bu makineler sayesinde ilgilendiğimiz bir alandaki bütün buluş ve bilgiler, bir anda önümüze seriliyor. Artık malumat nakli yerine, bu bilgiler arasında bağ kurmak, sentezlere gitmekten başka şey kalmıyor insan düşüncesine.

Ben de bu konuşmada bazı bağları kurmaya, bazı anları, gelişimin yönünü vermeye çalışacağım.

Daha önce konuşan iki yurttaşımızdan birincisi, "14-15. Yüzyıllarda Osmanlı Toplumu" üzerinde konuşmuş. Dün konuşan, benim dinlediğim Profesör B. Sadun Aren, yurdumuzun Cumhuriyet çağındaki kapitalizmin gelişimini anlattı. Profesör, *"Türkiye, kapitalizme geçişte neden geri kaldı? Bunu ben bilmiyorum. Bilen de olduğunu sanmıyorum"* dedi. Ben bu gecikmenin nedenleri, kapitalizme geçişin çağı üzerinde duracağım.

Profesör Aren, "*Sosyal konularda kesin konuşulamaz, tarih söylenemez*" demişti. Bu benim davranışımın tam tersi. Ben tarih söyleyeceğim.

Birinci tarih basamağımız 1838. Tımar ve Zeametın kaldırılması. Bu, Mahmut II'nin Yeniçeri Ocağı'nı kaldırmasına paralel bir olaydır. Böylece Dirlik Düzeninin son kalıntıları kaldırılıyordu.

Dirlik Düzeni, Osmanlı'nın bozulmamış toprak düzeninin adıdır. 1838'de kaldırılan Tımar, küçük dirlikçilere, Zeamet ise 10 bin ila 30 bin arasında büyük dirlikçilere verilen topraklardı. Bunların rakabesi (mülkiyeti) kimse- nin değildi. Sencer Divitçioğlu, mülkiyet padişaha aitti demiş, yanlış. Bunlar Beytülmalimüslimin'indi, yani: Müslümanların ortak malı idi, başka hiç kimsenin değildi.

Osmanlılar Anadolu'da Hülefa-yi Raşidiyn devrinde kurulmuş "Miri Toprak" düzenini benimsediler. Bu Osmanlı rönesansıydı. Buna "Dirlik Düzeni" diyoruz. Bu konuda araştırma yapan Profesör Ömer Lütfi Barkan, "Ne zaman, kim tarafından yapıldığı veya yayıldığının araştırılması beyhude" diyor. Biz öyle demedik, demiyoruz.

Dirlik Düzeni'nde iki bölük insan karşı karşıya. Çiftçiler ve dirlikçiler. Toprak, çiftçi'nin TASARRUFUNDADIR. Mülkiyetinde değildir. Dirlikçi, toprağın sahibi denirken, koruyucusudur. Maliki anlamında sahibi değildir.

Dirlik düzeni bozulduğuna, Osmanlı toprak düzenindeki ikinci basamağın adına "Kesim Düzeni" diyoruz. 1838'de, Osmanlı toprak düzeninin son kalıntıları da kaldırılıyordu.

İkinci tarih basamağımız 1846. Miras Kanunu'na yeni hükümler konuluşu. Bu tarihe kadar yalnız erkek evlada geçen toprak tasarruf hakkı bundan sonra kız evlada da geçecekti. Bu, Beytülmal'deki mülkiyetin kişilere geçişini hızlandırılıyordu. Osmanlı mülkiyet anlayışı, zaten bu deği-

şiklikten çok önce bozulmuştu, kanuna kız evlat için giren tasarruf hakkı, uygulamada mülkiyet hakkı şeklinde anlaşılıyordu.

1847 yılı süratle toprağını kaybeden Beytülmal ve hazinesinin tamtakır olduğu görüldü. Şimdi devleti kim finanse edecekti?

"Nerden para buluruz?" sorusu ilk olarak beliriyor. Defter Emini Hasan Efendi, "Ödünç alalım" diyor. Borçlanmalara karşı çıkıyorlar. "Kefereden istersek, zayıf olduğumuz anlaşılır, Fas'a yazalım" deniyor. III. Selim'in sorumluluktan uykusu kaçıyor.

1849'da ilk büyük Finans-Kapital denemesi ile karşılaşıyoruz: Şirket-i Hayriye. Tam kapitalist müessese. Sadun Aren, kapitalizmi Cumhuriyetle başlatmıştı, oysa Avrupalı manası ile kapitalizmin Türkiye'ye girişi ve başlangıcı işte bu 1849 tarihidir.

1875 yıllarında Şura-yi Devlet'ten Mehmet Fuad'ın el yazması ile karşılaşıyoruz. İlk olarak ekonomik reform ihtiyacı üzerinde duruyor. Konuyu bir Avrupalı kafası ile ele aldığını görüyoruz. "Devlet-i Aliyyenin Ahval-i Maliyesine Dair Risale" yazıyor. Bu risalede, 1840 yıllarında mesela Halep ilinde 10 bin kişilik "amelenin" memleket ihtiyacı için çalıştığını, oysa şimdi bu rakamın 800'e düşmüş olduğunu kaydediyor ve kapitalizme geçişin nice tahriple olduğuna örnekler veriyor.

Dirlik Düzeni'nden kapitalizme bu özetlediğimiz yollarla geçilirken (19. yüzyıl ortasında), 3 yıl sonra batıda büyük Karl Marks, 1853 yılı New-York Tribune'de Türkiye üzerine yazılarını yayınlıyordu. Bu yazılarından "Türkiye'de Milliyetler" başlıklı olanından bir pasaj okuyalım:

"Türkiye lejitimist (meşru hükümdara) Avrupa'nın hassas noktasıdır. Lejitimist ve monarşist (tek hükümdarcı) hükümet sisteminin iktidarsızlığı, ilk Fransız İhtilalinden be-

ri, daima Şu cümleyle özetlenebilir: STATÜKO'yu korumak, ileri tesadüf nereye koyduysa hemen hemen orada bırakmak için genel oybirliğine varmak, bir fıkarcılık ilmühaberi, züğürtlük belgesidir. Hükümetler, o züğürtlük belgesini göstererek ilerleyiŐ adına, medeniyet adına, her ne olursa olsun, bir parmak boyu mesafe almaya kabiliyetleri bulunmadığını itiraf ederler." (K.M.: Eu. C.3, s.7)

Devletler, politika kabuğu üstünde *"Statüko'yu tanrılaŐtırırlar. Ne var ki, dünyanın başka her yeri gibi, Türkiye'de gerici parti statükoyu yeniden kurar kurmaz, bir de bakılıyor ki, Türkiye'de STATÜKO, bu yol adamakıllı deđiŐmiştir."* (Keza, s.8) Onun için:

"Ne zaman Avrupa'yı kıvrandıran ihtilal sancıları bir an için azıcık dindi ise, arkasından hemen ezeli Őark Meselesi'nin tekrar ortaya çıkacağı mutlak hesaba katılabilirdi." (Keza, s.6)

Marks'ın belirttiği Türkiye'deki değişiklik, antika sermayenin yerine modern Batı sermayesinin imparatorluğu köstebek gibi eŐip kazımaya giriŐmesiydi. "Őark Meselesi" bu idi. İrili ufaklı kaç kapitalist devlet varsa, en az o kadar köstebek Türkiye'de yuvasını yapmak istiyordu. Çünkü kapitalizm, Avrupa'da kendi ücretli kölelerini her gün biraz daha idare edemez duruma girmiş, klasik büyük sanayi krizleri ile her 5-10 yılda bir sıtma nöbetleri geçiriyordu. Krizlerle ölmek, işçi sınıfının ihtilalleriyle devrilmemek için, kendi iç ufunetini dışarıya aktarmak zorundaydı. Bunun tek açıktaki kalmış yolu ise, Türkiye gibi eski zengin ülkeleri haraca bağlayıp talan ederek sömürgeleŐtirmek, yani savunmasız pazar, ucuz hammadde kaynağı olarak sömürmekti.

"İŞte, Şimdiki (1853 yılları) hükümetlerin başına geÇmiş bulunan beberuhiler de, o kısa görüşlü politikaları içine gömülerek, tam Avrupa'yı, hele Őükür, anarşi ve ihtilal tehlikesinden sıyırdıkları ile öğündükleri sırada, o ezeli mesele,

o boyuna diri kalan güçlük: Türkiye'yi ne yapacağız sorusu, yeniden hortluyor." (K.M.: Keza, s.7)

Böyle, Avrupa kapitalizmi, kendi ekonomik etkileriyle, politika beberuhilerinin ne yaptıklarını bilmeksizin, Çin, İran, Türkiye geniş pazarlarına ve zenginlik kaynaklarına doğru yarışıyordu. O yarı sömürge "Hasta Adam"larının gövdelerini canavar rekabetiyle parçalarken, Türkiye'yi de zorla kapitalizmin sektörü içine alıyor, bu zorlu değişiklik Türkiye'yi içinden çıkılmaz zıtlıklarla dolu bir "dış mesele" biçimine sokuyordu.

1854 yılında Kırım Savaşı patlıyor. Sayın Aren'in görüşünün tersine, biz yine kesin tarih söylüyoruz. Buna "tavşana kaç, tazıya tut" savaşı demek yerinde olur. Çarlık ve Padişahlık birbirine düşmüş. Osmanlı bir çeşit iğneli fıçı içinde. Fransa ve İngiltere'de kurtları "çift"lar, "Kaç, ben kurta-rayım" diyorlar.

1856'da yeniden şirket akımı ile karşılaşılıyor. İzmir-Aydın demiryolunu İngilizler alıyor...

Sonra bu kapitalist gelişmeyi desteklemek için bankaya ihtiyaç duyuluyor. Londra'da Bank Ottoman kuruluyor.

Yabancı sermaye, garanti de istiyor. İpotek lâzım geliyor. 1857'de Muharrem "Arazi Kanunnamesi" çıkıyor. Miri toprakların idaresi mültezim ve muhassıllara bırakılıyor; kediye peynir tulumu teslim ediliyor. Eski Osmanlı kutsal toprak düzeninin özel mülkiyete resmen aktarılması böylece tamamlanıyor. Bu gelişimde, tarih söylemeden olayların anlatılması imkansız olduğu için biz de tarihler söyledik.

Ödünç (istikrazlar) faslı 1858'de ilk olarak 4 milyon altın lira (şimdiki 600 milyon) alınması ile başlıyor. Bunlar, Türkiye'de kapitalizmin nasıl başladığına ait elemanlar. Bu elemanların nasıl araştırılması gerekir? Marks diyor ki:

"Genel olarak üretim, tekrarlamalardan kurtulmak için yapılmış bir soyutlaştırmadır. Bununla birlikte o genel karak-

terin, yahut o ortak elemanın kendisi kompleksçe örgütlenmiştir ve başka başka belirlenmeler halinde çeşitlenmiştir." (Zur Kritik, ilk.: Einleitung)

Türkiye'de kapitalizm derken de, Türkiye üretiminin tarihsel kompleksliği gözönünde tutularak kendi çeşidi belirtilecektir. Kapital bir elemandır. Batı kapitalizminin şirket ve ödünç biçiminde Türkiye'ye girdiği günlerde, Türkiye'nin de bir kapital elemanı vardı. O antika sermaye idi. Türkiye'de, eskiden beri var olan tefeci-bezirgan sermaye ile 19. yy ortasında sokulan modern sermaye birbirine karıştırılmamalıdır. Hepsi ortak SERMAYE adını taşırlar ama tarihsel ve sosyal çağlara göre bambaşka üretim tarzlarına karşılık düşerler. Marks'ın deyimiyle:

"O elemanlardan kimisi bütün çağlara ait olurlar, kimisi bazı çağlar için ortak bulunurlar. Kimi belirlenmeler, en modern çağda ortak bulunduğu gibi, en kadim çağ için de ortak olabilir. Onlar olmaksızın hiç bir üretim kavranılır hale gelemezdi." (Keza)

Bu bakımdan, Şirket-i Hayriye ve İstikrazlar Türkiye'de, ondan önce var olan sermaye elemanından bambaşka bir üretim tarzının, kapitalist üretim yordamının resmen ve su götürmez bir kesinlikle gelip yerleşmiş bulunmasıdır. Bunda "kuşkuya" yer kalmadığı, ondan sonraki gelişmelerle de açıklanır.

1859 yılında insanlık, bilim tarihinde en büyük devrimi yapan iki kitap yayınladı. Bunlardan biri Darwin'in "Nevilerin Menşei" [Türlerin Kökeni] adlı eseridir. Bu eser ilk defa canlılar zinciri üzerinde hayat gelişiminin kanunlarını gayet net olarak ortaya koyuyordu. Aynı yıl Karl Marks da, "Ekonomi Politiğin Eleştirimi Üzerine"yi yayınladı. O da tarih zinciri üzerinde son sözü, toplum gidişinin kanunlarını açıkladı. Bu eserin ön sözünün son sözü tarih yazımının realist ve idealist metodu üzerinedir. Burada Marks, ünlü Latin şairi-

nin yine ünlü mısralarını alıyor ve diyor ki: *"Tarih yazmanın bir idealist metodu vardır, bir de realist metodu."*

Çıkardığımız gerçekçi sonuçlar, "güdücü sınıfların çıkarıcı önyargıları ile az bağdaşacaktır. Ama cehennem giriş yerinde olduğu gibi, bilimin eşiğinde de, insan şöyle bir mecburiyetle yüzyüze geliyor:

"Qui si convien ogni sospetto

Ogni viltà convien ehe qui sia morta"

(Burada her kuşku püskürtülsün,

Burada her korku ölsün!)

Gençlerimiz, gerçeği her arayışlarında, insan biliminde en büyük devrimi yapmış düşünürün bu iki öğüdünü hiç unutmamalı, boyuna kendi kendilerine sormalıdır: Acaba doğrudan korkuyor muyum? Acaba gerçeği kuşkulu biçime sokuyor muyum? Korkuyorsam doğrudan, boşuna bilim çalımları takınmayalım. Doğruyu hiçbir zaman bulamamaya mahkumum. Gerçeği kuşkulu gözlerle izliyorsam; hiçbir kesin davranışa yol açmayacak ikircilik ve tereddüt batağında boğulmaya, hiçbir keşif ve icad ışığı tutamamaya mahkumum. Savaş meydanından çok, bilim ve bilinç alanında korkusuzluk ve kuşkusuzluk zaferin ilk şartıdır.

Bu yalın kat kuralı unuttuğumuz için, Türkiye'de bilimsel güç sıfır çizgisi üzerinde dolaşır durur. Dünya ölçüsünde, insanlığın ciddiye alabileceği bir tek bilimsel keşif, icat ve doktrin öne süremeyişimiz, zekasızlığımızdan, bilgi kıtlığımızdan değil, korkuyu alçak gönüllülikle maskeleyişimizden ve kuşkuyu bilimsel iffet sayışımızdan ileri gelir. İki yüz yıl boyu boşuna yitirdiğimiz kuşaklar, hep kendi kendisinden veya çevresinden korku ve kuşku illetine kurban gitmişlerdir. Güdücü sınıfların çıkarıcı önyargılarından ürkmemek, korkmamak, o önyargıların içimize işlettiği pısrıklıklar ve nemelazımcılıklarla evham ve kuşkuya kapılmamak bilimin birinci şartıdır.

Yalnız, kuşkusuzluğu körü körüne kapılmayla karıştırmayalım. Kızı Laura, Marks'a soruyor: *"Beğendiğiniz us nedir?"* Marks karşılık veriyor. *"Her şeyden şüphe"*. *"Marks'ın Özel Dünyası"* kitabımızda da işaret ettiğimiz gibi, buradaki "ŞÜPHE", Septisizm (kuşkuculuk, Zenon'kari safsatacılık, hiç bir şeye inanmamak) değil görünüşe aldanmamak, gösterişe kapılmamaktır. Fikret'in deyiimiyle: *"Şüphe nura doğru koşturur."* Dogmatizme düşmemek parlak palavralarla kamaşmamaktır. Bizde en çok karıştırılan da budur.

"Türkiyemizde 40 yıldır kapitalizmin varlığı inkar edilerek domuzuna kapitalizm kuruldu. Şimdi "dönünce ablar, döndü dolaplar". Son konağına varmış düzene "Özel sektör", yok "Hür teşebbüs" gibi aklıklar, allıklar, parfümlü pudralar sürülerek, yüz yıllık bin bir yabancı sermaye odalığı yerli kapitalizminin iç yüzü saklanmak veya şirin gösterilmek isteniyor. Bu alanda ne denli kuşku yaratılabilirse, yurttaşın o denli "Kafadan gayrimüsellah" edilebileceği umuluyor da ondan.

Bu belirtmeyi; "sosyal konularda kesinlikle konuşamaz" gibi iddialara karşı yapıyorum. Bu iddia, hep kuşkulu sözlerle yetinme davranışını dile getiriyor. Bu davranış, bilimsel iftihar kabul ediliyor. Oysa bilim, kılıç gibi keskin olmayı gerektirir. Kararsızlık, bilime en az yakıştır. Bir izafiyet meselesi çıkarılmış ve mutlaklığın karşısına konmuştur. Oysa diyalektik, septisizm değildir. Kalite değişmedikçe, mutlak hakikattir. Ancak sayıca birikim atlama yaptığı zaman kalite (nitelik) değişir, atlayıncaya dek kaliteliğini korur.

Her devirde dar görüşlü politikacılar, korkudan medet ummuşlardır. Şimdi "Temel Haklar Kanunu" da böyle bir dargörüştürlükle çıkarılıyor. Korku hiç bir zaman gelişimi ilelebet tıkayamamıştır. Olayları kuşkusuz ve korkusuz ortaya koymak bir zorunluluktur. Ve iyiliktir de... Bilginlerimiz korkusuz ve kuşkusuz olsalardı, Menderes'e iyilik etmiş olmazlar mıydı?

Kapitalizm konusu ele alınınca bunun ve kapitalin tarifi de gerekiyor. Dün konuşan sözcü arkadaş, onu sadece teknik ve mekanik bir olay gibi izah etti. Bu izaha "ekonomik" demek büyük bir yanlışlık olur.

Diyalektik Materyalizm'in insanı sadece ekonomik hayvan haline soktuğu, tamamen bir burjuva iftirasıdır. Bilimsel Sosyalizm'de insan "Sosyal Yaratık"tır.

Sermaye nedir? Kapitalizmden önceki sermayeye, Pre-kapital, Önsermaye diyoruz. Osmanlı'nın dirlik ve kesim düzeyi zamanlarındaki sermaye budur. Önsermaye kesim düzeyinde egemenleşmiştir.

Modern sermaye üretim alanında da egemen olan sermayedir. Prekapital, modern kapitalin düşmanıdır.

Mesele bu iki terimin karıştırılışından doğuyor. Onun için, neden ilerleyemiyoruz, kapitalizm var mı, yok mu gibi konularla yüzeyde uğraşıp duruyoruz.

Sınıflı toplumun, yani medeniyetin açışını sermaye yaptı. Ama bu Tefeci-Bezirgan sermayedir, prekapitaldir ve bu modern sermayeye tamamen zıttır.

Profesör Aren *"Türkiye kapitalizme geçişte niçin geri kaldı, bilmiyorum, bilen de olduğunu sanmıyorum"* dedi. Buna Agnostisizm, "bilinmezlik" denir. Bu ilme yakışmaz. Sosyalizm adına ise hiç yapılmaz. Bilim bilinmeyenlere doğru savaştır. Türkiye'nin konuları profesörlerimiz tarafından niçin bilinmiyor? Tabii alıştığımız şey, kitapların Avrupa'da yazıldığı, Türkiye'ye geldiği ve ancak o zaman okunup profesörlerimizce bilinebildiği, öğrencilere anlatılabildiğidir de ondan. Ama bu çok acıdır. Türkiye'de yazılan, bilinenleri örtbas eder.

Tarihten öte, bir de Prehistoire var. 50 bin, yüz bin, belki bir milyon yıllık. Bunun iyice aydınlanması da Marks ve Engels zamanında yeterlice olmadı. Onlar da her dürüst bilim adamı gibi açıklamalarında fazla ileri gitmediler. Sadece yolu açtılar. Bir metot bıraktılar. Şimdi ben size kollektifçe ba-

şarılabilir bir iş teklif ediyorum. Kapitalizm konusunu hep beraber araştıralım.

Klasik Batı kitapları kapitalizmin doğuşunu aşağı yukarı şöyle anlatır:

"İstanbul Türklerin elinde idi. Yüzyıl savaşı bitmek üzereydi. Matbaa icat edilmişti. Feodal dünyası (derebeylik) yavaş yavaş çözümlenip dağılıyordu. Ortaçağ anarşi ve kaosundan (mahşerinden) yavaş yavaş sahneye Modern Devletler çıkıyordu. Derken, ansızın, Eski Dünya: Denizler ötesinde altın ve baharat ülkelerini kendisine ilhak ederek büyüdü." (Hist. Du Tr. Et des trav, s.131)

Bu satırlarda, kapitalizmin doğuş sebepleri açıklanıyor mu? Hayır. Sadece tasvir ediliyor. O tasvir de parçalı ve eksik bırakılıyor. Bugüne değin, Batıda kapitalizmin doğuş sebepleri aydınlanmamış kaldı. **"İlkel Sosyalizmden Kapitalizme İlk Geçiş: İngiltere"** adlı kitabımızda o boşluğu, en çok ihmal edilen insan üretici gücü: Kolektif Aksiyon bakımından aydınlatmaya çalıştık. Tarih, yani medeniyet, Basra Körfezi'nden kalkıp yola düştü. Umman Denizi'nden Hind'e, İpek Yolu'ndan Çin'e giden doğu yönelişine karşılık, batıya yönelen dalları, Finike kıyılarından Mısır'a, Fırat ve Dicle boylarından Anadolu'ya, oralardan, önce Yunan, ardından Roma ve Kara Avrupa bölgelerine yayıldı.

Bu birbiriyle sebep netice zincirlemesi bağlı olan gidişler, yani tarihin üretici güçlerindeki gelişim olmasaydı, elbet medeniyetin İngiltere'ye atlaması çok şey getirmez, kapitalizmi yaratmaya yetmezdi.

İstanbul'un fethinin 500. yıl dönümü dolayısıyla Fetih ve Medeniyet adıyla 1953'te bir broşür yayımladık. Bu broşürde, batı rönesansında Türklerin önemli rolünü belirtmeye çalıştık. Batı rönesansı diye bilinen hadise aslında iki basamaklıdır. Birinci basamak, Haçlı Seferi'nde Hristiyan Barbar-

lar tarafından İstanbul'un birinci alınışı ile oldu. Bu ilk rönesans gelgeç kaldı.

İkinci rönesans, Osmanlıların İstanbul'u fetihleriyle başladı. Böylece, iddia ettik ki, batı medeniyetinin doğuşu sağlanmış oldu. Osmanlıların İstanbul'u fetihleri ile başlayan ikinci rönesans, Osmanlı İmparatorluğu ölçüsünde geniş, tamamen cezri [radikal, kökten] bir tasfiye olduğu için, Bizans'tan kopan tohumlar bir kaç kente veya bir memlekete inhisar etmedi. Hemen, bütün Avrupa'yı kapladı. O sayede, saman alevi gibi gelip geçmedi. Modern Avrupa tarihinin ve batı medeniyetinin gelişme başlangıcı oldu.

Burada da konu, tefeci-bezirgan sermayenin gelişimi öndüğüdür. Tefeci-bezirgan sermayenin aşırı geliri kapitalizme geçirmiyor. Tersine bir medeniyeti batırıyor.

Toprak meselesini halleden Horasan erlerinin başarısı, Rönesans'ın izahında önemli bir yer tutar. İstanbul'un fethiyle Bizans bilginleri Avrupa'ya saçılmış ve Batı Rönesansına tohum olmuşlardır. İstanbul'un fethinin coğrafi keşiflerdeki yerini ise burada tekrarlamaya lüzum yoktur. Akdeniz'i Türkler tıkayınca, Hind'i Atlas Denizi'nde aradılar.

Tarihte "rönesans" çok tekerrür etmiş bir olaydır. Bilimsel Sosyalizmin tarih görüşünü, devrim hadisesi belirler. Sosyal devrimlerden önce de devrimler vardı. Bunlara tarihsel devrimler diyoruz. Tarihsel devrimde, tümü ile bir medeniyet yıkılıyordu. Avrupa'da böyle olmadı, kapitalizme geçildi. Bu nasıl oldu?

Elbette ekonomik münasebetlerle ilgili bir olay bu. Ancak Marks ve Engels, modern toplumu incelemişlerdi. Kapitalizm baş döndürücü bir teknik değişiklikler çağıdır. Kimi "Marksistler" buna bakarak, tarihi güden tek önemli güç tekniktir sandılar. Bu yanlıştır.

Tarih, Marks-Engels'in de yer yer belirttiği gibi, "üretici güçler"le gelişir. Üretici güçler ise, ikisi maddi, ikisi de moral

(daha doğrusu: İNSANLIK) olmak üzere dördttür: 1- Coğrafya, 2- Teknik, 3- Tarih, 4- İnsan.

İngiltere'de aşiret ağaları lordlaştı, burjuvalaştı, bir çeşit halklaştı. Lord, yarı burjuva, yani toprak sahibi oldu. Fransa'da ise derebeyler kapıkululaştılar. Derebeylere karşı kral halkla birleşti. Fransa'nın kapitalizme geçişte İngiltere'den 100 yıl sonraya kalışı bundandı.

Bu konuları Türkiye'de kapitalizme geçişin neden olmadığı, neden geç ve belli şekilde olduğunu incelemeye geçişte bir ışık olmak üzere özetledik.

Bizde Magna Carta geç ilan edilmiş ve güdük kalmıştır. II-I. Selim ve Alemdar Mustafa Paşa'nın ilan ettiği Sened-i İttifak, tıpkısı ile İngiliz Magna Carta'sıdır. 7 maddeden ibarettir.

Tarihi zabıta romanı ile karıştıran kimi hevesliler, her önemli tarih olayı gibi Sened-i İttifak'ı da anlayamamışlardır. "İttifak", "vükela-yı devlet beyninde ve taşra hanedanları meyanında" yapılmıştır. Şartları yedi tanedir.

2. Madde: "Asker ve er yazıp tertipleme, hepimiz arasında konuşularak mecliste verilen oyların birliğiyle alınmış kararlara göre düzenlenir."

3. Madde: "Gerek Müslümanlar malevinin ve gerek devlet gelirlerinin korunmasına kim karşı korsa, hep birden tespit edilir."

5. Madde: "Her kim fukaraya zulüm ve düşmanlık yapar ve temiz Şeriat'in yürütülmesine karşı kor ise, onun dahi ezilip eğitilmesine elbirliği ile çalışılır."

6. Madde: "Ocaklardan ve başkalarından herhangi bir fitne ve fesat olursa, ocak ise ocağın kaldırılmasına, sınıf ise kahr ve tenkil[cezalandırma]ve dirlik ve esamilerinin kaldırılmasına, kişi ise HER NE TABAKADAN OLURSA OLUSUN tehlikle [asılarak] idam edilmesine hep İstanbul'a gelip karar verilir."

7. Madde: *"Fukara ve çiftçilerin (reayanın) korunup savunulması esas olduğuna göre, asayiş ve vergilerde ılımlılık hususuna dikkat olunmak lazım olmağın, zulümlerin ve sataşmaların ve vergilerin kaldırılması hususuna vükela ve hanedanlar aralarında konuşarak ne yolda karar verilir ise onun devam ve istikrarına bakılır."*

Bu hükümler İngilizlerin Magna Carta'larından az hükümdar kısıtlayıcı değildir. İttifak'ı imzalayan "Vezirler (mülkiye), Ulema (İlmiye) ve Rical (Kalemiye) ve gerek Hanedan, Taşra Ağaları ve bilcümle Ocaklar (Seyfiye) ki topu 25 kişiydi. İngiliz Magna Carta'sını imzalayanlar da, tuhaf bir tesadüfle, ne fazla ne eksik, tam 25 şövalye olmuştu. Ayrıca: "Yüce Devletin öteden beri usul, nizam ve kanunu ve tüm Padişah buyurultuları, içeride, dışarıda bütün erkan ve Vükela'ya MAKAM-I VEKALET-İ MUTLAK'dan sudur etmek sureti olmağla" deniliyordu. Yani tıpkı parlamenter krallıkta olduğu gibi hükümet ve idare doğrudan doğruya Başbakanlığa düşüyor. Padişahın bir emri olursa, onu da Başbakan kanalından geçirmesi gerekiyordu.

Bu kadarı, bir kalemde Osmanlı Padişahlığı'nı modern burjuva devletine çevirmek oluyordu. Ve bu değişikliğin uygulanması, Padişaha daha yükleniyordu; Sened-i İttifak'tan birer nüsha: "Taçlı Yüce Katta saklanmakta olup, daima ve kesintisizce yürütülmesine Şevketmeab Efendimizin kendisi nazaret-i seniyeleri tam ola vesselam" deniliyordu belgede...

Biçimce hemen hemen aynı olan Magna Carta ile Sened-i İttifak arasında ne fark vardı? 1- Magna Carta'nın ardında, bir alanda toplantı yapmış yüzbinlere yakın İngiliz yığınları ayakta ve silahlı bekliyorlardı. 2- Magna Carta'yı imzalayan, en ufak bir ihanet önünde hemen yalın kılıncı kellesini sözü uğruna torbaya koymuş şöval-

yeler (Alpler: Gaziler), yani yalan dolan bilmez barbar şeflerdi. Alemdar'ın karşısında imza koyanlar, Bizans hilelerinde kırışkın kapıkulları idiler. Peşinde gelip İstanbul'u basanlar, çapul ülkülü iyi gün dostlarıydılar.

Bu olaylar keşif ve icat yapanların başlarına gelenleri gösteriyor. Bu tefeci sermayenin teşebbüse karşı oluşunun sonucudur.

Tefeci böyle davranıyor. Kapitalist ise keşfe el koyuyor. Çünkü o üretimde kâr arıyor. Tefeci-Bezirgan, Ali'nin külahını Veli'ye diyerek ticaret kârı faiz peşinde. Üretimle ilgisi yok. Yedi bin yıllık tarihi bunu gösteriyor.

Sosyal olaylarda da bir rezonans söz konusu oluyor. Mesela bir radyo, havadaki dalgalardan ancak kendine uyan dalgayı alabiliyor ve alıyor. Bir toplum da, dışında cereyan eden olaylardan ancak kendi ile uyan olaylardan etkilenebiliyor.

Bunu bizim batıdan ne aldığımızın izahı için kolaylık olması bakımından belirtiyorum. Kapitalizmin iki safhası var: Biri Serbest Rekabet, öbürü, ya da ikincisi Finans-Kapital safhası. Finans-Kapital safhası, serbest rekabetçiliğin tersine tekelci bir safha. Bu, Batı kapitalizminin çöküş safhasıdır. Böylece, Osmanlı Batı'ya yöneldiğinde, demek oluyor ki, çöküş halinde olan iki toplum birbiri ile temasa geliyordu. Buna sosyal rezonans diyoruz. Yerli tefeci sermayemiz ile batının Finans-Kapitali kaynaşıyorlardı. İşte batıya yönelişimizin bilimsel determinizmi, geri kalmış ülkelerin kaderi olarak böyle işliyordu.

İşte Türkiye'de kapitalizm, bu determinizm içinde, bu tarihi aşamalardan geçerek gelişmiştir.

GENÇLİĞİ AZICIK ANLAYALIM

(Türk Solu, Sayı: 31,
18 Haziran 1968)

Hepimiz o yaştan geçtik. Yalnız insan, gençlik çağını geride bıraktı mı, o yaştın bütün zaafalarını ve kuvvetlerini bir an unutamadığı halde hiç hatırlamazmışça sansüre uğratmayı usseverliğin son kertesi sayacak biçimde yetiştirilmiştir.

3 yaşından önceki hayvanlığımızı sansür edişimiz sosyalman mutlaktır. Olsa olsa, ilk çocukluğumuzun, delilik ve hasta mizaç belirtileriyle sembolize ederiz. 30 yaşından önceki insanlığımız öyle değildir. O insanlığımız bütün varlığımız boyunca taptaze yaşar da, biz onu görmediğimize, bilmediğimize hem kendi kendimizi, hem başkalarını inandırmaya çalışırız. Belki de küçük kişi mutsuzluklarımızın ara sıra tepen melankolisi buradan gelir.

Bugünkü gençliğin ne istediğini yaşlılar gençlerden sorup öğrenmeye kalkıyorlar. Kalın kalın Bakanların, Başbakanların ince tüysüz delikanlılarla başbaşa vererek uzun, kısa tartışmaları bunu sezdiriyor. Gençlik bütün duruluğu ile ve tüm yığını ile ne istediğini bilse, tam bilincine çıkarabilse, bildiğini uygulaması için sözbirliği ile planlayıp öyle bir gerçekleştirirdi ki, nasırlaşmış yahut katırlaşmış yaşlıların ruhları bile duymadan, beş on yıl içinde her şeyi etkisiz devir teslim alır ve dünyamız kansız, silahsız gençleşmiş ve güneşlenmiş olurdu.

Çünkü normal toplumda her kuşak, kendinden önce gelen kuşağın yerini ister istemez alacaktır ve yaş farkının da kendine göre yordamı vardır. Gençlik; en derin düşünceye daldığı zaman bile DAVRANIŞ gücüyle yürür. Yaşlılık; tersine, davranışa kalktığı zaman bile sonsuz düşüncelere düşer, gider. Milli Kurtuluş Savaşı'nda ise, yaşlı İzzet Paşalar'a, Salih Paşalar'a kalsaydı, genç Mustafa Kemal Paşaların, İsmet Bey'lerin halleri ne olurdu? 27 Mayıs'ta, genç binbaşı İstanbul'u, genç yarbay Ankara'yı basmasaydı, yaşlı İsmet İnönü'lerin, hatta Gürsel'lerin Demirkırata ne yapabilecekleri kuşku götürmez.

O bakımdan, gençliğe ne yapmak istediği sorulamaz, onun ne yaptığına bakılır. Yaşlılar, hiç değilse gençlerin yaptıklarını düşünebilmelidirler.

Gençlik ne yapıyor?

Şimdiki yaşlılarımız, 19. yüzyıldan yadigâr kalmış katı MAKİNELEŞTİRİLMİŞ kafalarımızla olanları tartamayız. Başka, yeni terazi gerek. 20. yüzyılın suplesli, yumuşuk kimya, elektrik, elektron çağındayız. Kapitalizm, daha 20. yüzyıl başlarken yeryüzünde dört beş yüzyıldaneri kurduğu bütün sınırları fiilen değilse bile bilkuvve yıktı. Kapitalistler arasındaki rekabet sınırları gibi Vatan-Millet sınırları da Özel Sermaye ekonomisinin çizdiği bölümlerdi. 20. yüzyılda kapitalist ekonomi DÜNYA PAZARI birliğine dayanan DÜNYA HEGEMONYASI durumunu yarattı. Böyle bir ekonomi, ancak yeryüzü ölçüsünde bir sosyal ve politik düzen isterdi.

Oysa gerçekliğin diyalektiği çelişkilerini atamazdı. Kapitalizmin, her ne pahasına olursa olsun, ayakta durabilmesi için yüzyıllar boyu savunduğu o "Sacro-Sainte" (Aziz-Kutsal) kişi çıkarı gibi Vatan-Millet sınırlarını da koruması ve mutlak dondurması en gözde burjuva mantığı idi. 19. yüzyıl sonuna dek madde gerçekliği çelikleştirilen mülk ve

sınırlar, 20. yüzyıldaki gelişim vücudunu içinde hapsedemeyen daracık bir siyasi zırhlı gömleğe döndü. Kapitalist siyaseti denilen zırhlı gömlek hem yer yer çatırdayıp dökülüyor, hem de boyuna teyelleyip içinde zorla tutulan insanlığı, kadim Çin'li kızcağızların ayakları gibi sıkıp eziyor.

Kapitalizmin dünya topraklarını ve insanlarını demir cenderesine soktuğu binbir işkenceye, geçmiş kuşaklar demir pabuca, dumura uğrayan ayaklar gibi alışmış olabirler. Yaşlı ayaklardan da, başlardan da "Aşırılık" beklenebilir. Genç ayaklar ilerici gerçeklikte anlamı kalmamış köleliklere karşı tepiniyorlar, genç başlar, her ne bahaneyle olursa olsun boyunlarına takılmış zincirleri koparmaya uğraşıyorlar. Bir zaman, yalnız sömürgelerde görülen aydın gençlik ayaklanmaları evrenselleşti. Sırf Amerika emperyalizminin yarım sömürgesi haline giren batılı ileri emperyalist ülkelerde değil, Süperemperyalizmin anayurdu Amerika'da, hatta kapitalizmi kökünden yıkmış sosyalist ülkelerde bile yer yer harman yangını kadar çabuk yaygın gençlik ayaklanmaları belirdi.

Bu ne demektir? Sosyal hayatın her türlü demir pabuçlarına karşı insanların toptan kabak tadı getirmesi demektir. Ayaklanma yalnız açık faşist İspanya, örtülü faşist Amerika, Fransa, Almanya gibi dünyanın kapitalist sektöründe değil, Çin'den Polonya'ya, Yugoslavya'ya, hatta 51 yıllık Sovyetler Birliği'ne dek yeryüzünün sosyalist sektöründe de yavaş yavaş başgösteriyor. Sosyalist sektörde gençlik ayaklanmasının ekonomik ve sosyal anlamı, "herkese emeğine göre" kuralı yerine, "herkese ihtiyacına göre" kuralını gerektiren sosyalizmin yüksek konağına merdivenin dayandığıdır.

Ne var ki, gençlerin yaşlılara kafa tutuşları genelliğini yitirmez. Ve bu durum doğuda, batıda "zamane alamedir. Gençler, her yerde, 19. yüzyılın doğru yanlış formül-

leriyle, 20. yüzyılın düşünce ve akıl örneği kesilmek, hele egemen otorite olmak isteyenleri örümceklenmiş kafalar sayıyorlar. Atom çağının yüksek sosyalizme, sınıfsız topluma ergin kurallarını zorluyorlar. Zorlamanın sosyalist ülkelere dek uzanışı gösteriyor ki, genç insanlarda kapitalist hukuk darkafalılığına karşı uluslararası bir dayanışma doğmuştur. Kapitalizmin "Sekro Sent" sınır ve formüllerini hangi şartlar gereği olursa olsun, fazla ciddiye almak, yer-yüzünün insanlık ölçüsünde düzenlenmesini emreden ekonomik determinizme uyamamak sosyalizm için dahi olumsuz sonuçlara katlanmak oluyor.

Yavuz Selim çağı (16. yüzyıl başı) ile III. Selim çağı (19. yüzyıl başı) arasında 300 yıl geçti. "Ordu-yi Hümayûn"un İstanbul'dan Üsküdar'a geçmesi hep bir gün sürerdi. İstanbul'dan Acem sınırına bir aydan önce varılamazdı. Şimdi İstanbul'dan (eski dünyanın göbeğinden) Washington'a (yeni dünyanın göbeğine) 12 saatte uçuyoruz. 24 saatte uçakla arz küremizi dolaşıyoruz. Demek dünyamız, biz Türkler için Sultan Reşat çağında (20. yüzyılın başında) İstanbul'dan Gebze'ye kadar süren mesafe kadar küçülmüştür. Yeryüzümüzün en ücra bucaklarında yaşayan en görülmedik, işitilmedik uluslar, İstanbul'un bir kaza sınırları içinde yaşayan mahalleler ve insanlar kadar birbirlerine yakın komşudurlar.

Biz, 19. yüzyılın kafa işleyişini Us ve Akıl'ın son kertesi gibi satan, 1805 çakmaklı tüfeği mantıklı yaşlılar, geçmişiz karşı karşıya; birbirimizi kapitalist veya sosyalist sınırların ardından, en bıktırıcı diplomatlıklarla kuru sıkıya bombardıman ediyoruz... Emperyalizm ise, hodri meydan, 1918'den 1939'a dek 21 yıl geçmeden İkinci Emperyalist Evren Savaşı çattı. 1945'ten 1968'e 23 yıl geçti. Emperyalizmin, yalnız Kore yahut Vietnam gibi Uzak Doğuların en kimsesiz ulusçuklarına dış geçirecek savaş histerileri kışkırtılabiliyor.

İç barış istedin mi King'leri, dış barış istedin mi Kenndy'leri öldürebiliyor. Boy ölçüreceği bir güçle, tek güvendiği Evren Savaşı'nı göze alamıyor... Sosyalizm ise, dünya daha bekliyor. Geçtik kapitalizmi, yeryüzünün en büyük iki sosyalist ülkesi (Çin ve Sovyetler) halâ birbirlerine yumruk sıkıyorlar. Demek resmi sosyalizm bile müzminleşerek, hala sermaye ahırlarını temizleyemiyor.

Beride, sermaye pisliği dört beş yüzyıl sürmüş kapitalizmin, beş altı bin yıl sürmüş kapitalizm öncesi bezirgan medeniyetlerin en soysuzlaştırıcı makyavelizmini ve bizantizmini yedi iklim dört bucağa sardırıp kıyamete dek işletebileceği ile öğünüyor. Geniş yığınların Ortaçağ kalıntısı bozukluklarını oy ufaklığı gibi kullanarak demokrasibilik oyunu denilen spekülasyonda gününü gün ediyor. 1805 modelli yaşlı kafaların mantığı bu gerizde doğmuş, büyümüş olduğu için, tabakhane çalışanlar gibi ufunetin iğrenç kokusunu artık almaz olmuşlar. Gençliğin taze duygulu burunları bu tabakhane pisliğine dayanamıyor. "Yeter" diyor. "Anladık, yeryüzünün 3'te biri sosyalizme, 3'te biri yarım sosyalizme geçmiş, geri kalan 3'te birinde emperyalizm can çekişiyor." Sonra?

Kapitalist düzenin 3'te 2'si ölmüş. 3'te biri felç olmuş. İnsanlığın sosyalizm dirilişine inanmış, geçmiş üçte birini kes, ayır, kestik. Yarım sosyalist ülkelerde insanlığın ikinci üçte biri kıvranıyor. Onu da keselim, ayıralım. Ama, dünyamıza gene "bir tek dünya." İnmeli bunak emperyalizm duruyor mu? Yüzlerce, binlerce yıllık sınıngılığı ve hinoğlu hinliği ile, dünyanın şurasına burasına kanserini aşıyor. Kapitalizm direndikçe kankıranının zehirini yalnız geri ülkelere değil, sosyalist ülkelere dek sızdırmanın yollarını buluyor. Bu leşi kim kaldıracak?

Dünya gençliği bu kritik soruyu, belki tam bilincine varmaksızın, davranışı ile ortaya koymuş bulunuyor. Koymaya

zorlanıyor. Çünkü emperyalizmin leşi kokuştukça, gençliğin en güçlü özlemleri köreltiliyor. Amerikalı gencin Vietnam gencinden, Amerika'daki genç beyazın genç siyahtan ne alıp veremeyeceği var? Hiç. Gel gör ki, polis gerek! Gel genç! Jandarma gerek! Gel genç! Gizli casus, baltalayıcı ajan gerek! Gel genç! Açık savaş, kanlı kansız ihtilal gerek! Gel genç... E, sonuç! Dalavere, malavere, hep genç Mehmet nöbete! Niye? Birkaç bin veya yüzbin, anlayışları arteryoskleroza (damar sertliğine) uğramış beyinin 1805 modeli çakaralmaz mantık kuralları bunu arzulamış... Gençlik buna dayanamıyor.

İnsanlık için artık maddece, manaca gerçek anlamı tükenmiş bayat formüller uğruna gençlik vurulmak ve öldürülmek istemiyor. Yaşamak ve herkesle birlikte en az yaşlılar kadar insanca yaşamak istiyor. Yaşlıların çoğunluğu ise, besbelli, sağlıklı sollu, kendi çözülememiş komplekslerini gençliğe dayatmak sadizmi ile bir hoş hastadırlar. Tümüyle gençliği dünya ve memleketle ilgilenmez, kapalı bir lonca çıraklığı durumuna katlandırmak kaygısındalar. Ezberlenmiş hazır formülleri eleştirmeksizin, tartışmaksızın ruh hekimliğinde "hebefreni", yahut "stereotipi" denilen tekerlemekle geçinir, ego-santrik erken bunak durumuna gençliği sokabileceklerini umuyorlar. Hayat ise akla gelmedik dolambaçlı yollardan yaşlı kabukları delerek ışığa fıskırıyor.

İşçi gençliği teşkilatlıdır. Aydın gençlik bilinçlidir. İşçilerin teşkilat sürekliliği ve tutarlılığı, aydınların bilinç tutarlılığı ve ayıklığı ile yalnız paralel değil, kaynaşmış olmayı tek yol biliyor. Buna rağmen gençlik, dünya ölçüsünde üretimin ve toplumun bilimcil düzenlenmesinden doğacak verimliliği ve mutluluğu sezmesin mi? Buna olayların çetinliği engel. Bir yanda 100.000 mühendisin altı aylık emeğiyle elde edilecek ürünü, bir kaç dakikada başaran buyurucu

aygıtlar milyarderlerin emrinde çalışacak; ötede o milyarderliğin mikroplu leşini ve frengili hırsını sürdürmek için, milyonlarca işçi ve aydın genç aylaklar ordusunda ezilip harcanacak!

Üstelik, köylü 14 yaşında evlenir, işçi 20 yaşında hayat arkadaşı bulur, yüksek öğrenimli 30 yaşına dek maddi (cinsel) ve manevi (sosyal) mastürbasyonlarla yıpranıp, kırkıncıdan sonra dünya nimetlerine el değdirebilmek için yahut erkek-kız arkadaşlığını yaşayabilmek için, hacıağayla aynı paralelde giden yetmişlik dekandan icazet bekleyecek. Üstelik, müzeyeye ve süprüntülüğe aday yığınla düşünce ve doktrin martavallarına papağan edilmek üzere, boğaz tokluğunu sağlamayan burs ve yurt yoksulları uğrunda, parayla sınav ve diploma satabilenler önünde fodlacı silikliğiyle susta duracak... Ve hepsine tüy dikerce, başların ta yukarı doruğunda, Tanrılar atası Zeus'un hayalinden geçmemiş yıldırımlarla yüklü Atom-Tanrı gençliğine doymayanların başları üstünde, Demokles'in kılıcı gibi sallanacak!

Ne imiş? Gençliğin uysallığında ve disiplininde "sayılmayacak kadar çok içtimai fayda mülahaza edilir" imiş. Gençliğin yaşamak ve sevmek hakkı "içtimai fayda: sosyal yarar" değilse, yeryüzünü sıska sapıklarla mı dolduracağız? Gençlik, kırkına dek yaşama-çalışma-sevme düzenlerinde söz ve etki sahibi olmayacak bir terbiyeli maymun sayılacaksa, neden ve kimin için ölümleri göze alacaktır?

Bari işsiz ve aç kalmasalar. Tarihte kölelerini besleyemeyen her düzen batmıştır. Aç ayı oynatmak, en karanlık Antika çağlarda bile sökmemiştir. Bugün insanlığın üçte biri ilk okulunda sosyalizm bilincini ediniyor. Geri kalan üçte iki insanlık, bütün orta ve yüksek okullarında sosyalizmi yalan dolanla kötülelemeye çalıştıkça genç ruhlarda daha çok ihtilal ateşini körüklüyor. Böyle bir dünyada mı genç köleler

hem aç, hem işsiz bırakılarak kapitalizmin öl dediği, iğrençleş dediği yerde uslu uslu köpekleşip zıbarmaya boyun eğecek? Buna gençlik gelemiyor.

Çünkü önüne geçilmez toplum gidişi buna hiç el vermiyor. İşte Amerika: Dolar hayvanlaştırmasıyla, bütün kapitalist sektörünü kontrolü ve şantajı altına almış. "Uluslararası Para Fonu" gibi gizli sarraf, gangsterlik teşkilatlarının 10 tane kırk haramileri ile birbirlerini yiyorlar. Vietnam savaşı şunu ispatladı: İkinci kerte emperyalist canavarları ayakta durmak istiyorlarsa, Amerikan canavarının dişlerini bilemekten vazgeçmelidirler. Fransa'nın açıkça, Batı Almanya'nın arkadan, İngiltere'nin yandan yırtmaçlı kazan kaldırışları budur. Antikalaşmış Batı Avrupa Emperyalistleri, sömürge ayaklanmaları yüzünden, kendi iç ufunetlerinin irinlerini geri ülkelere akıtmıyorlar. Vaktiyle geniş sömürge imparatorlukları için zorba, külhan, sefih, avantürye kadroları olarak yetiştirmeye alıştıkları lüks yüksek tahsil gençlikleri, ansızın işsizliğin ve açlığın en utanmazıyla yüzyüze gelmiştir.

Artık geri ülkelerde bir yumurtayı doksan dokuz diplomaliya taşıma kadroları tıklım tıklım doldu, taşıyor. Birkaç yüz şirketin memleket varını, yoğunu yabancı bankalara kolayca ipotek ettirebilmesi için gizli, açık komünizm avcılığı yapmayacak her yüksek öğretim genci, sinek avcılığına mahkum ediliyor, ve ilh. ve ilh...

Bu gidişte bir sakatlık yok mu? Bu sakatlığı görmemesi için bütün gençliğin gözüne mil çekilebilir mi? Dünyada ve Türkiye'de gençlik bu çıkmaza yol arıyor. Tanzimat'tan beri iyi, kötü her girişkenlik gençlikten gelmiştir. Milli Kurtuluş Savaşı 40 yaşına varmamış Mustafa Kemal'lerin, İsmet'lerin güdümünde başarı kazandı. 27 Mayıs genç vurucu gücün eseridir. Geçmiş çağlarınkinden kıyaslanamayacak kertede bilinçli olan bugünün gençliği, en küçük meselenin en büyük Evren problemi olduğunu unutmadığı ölçüde başarı kazanacaktır.

KENDİMİZE GELELİM YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!

Türk Solu 67
25 Şubat 1969

Yarım yüzyıllık Mustafa Kemal denemesi, her şeyi bütün trajik ve komik yanlarıyla ispatlamış bulunuyor: ya KURTULUŞ SAVAŞI, ya en soysuzca KÖLELEŞMENİN MEZAR TAŞI. "KANLI PAZAR"ın sıcak, genç Türk ve Müslüman kanıyla bize ateş renkli ölümü uzatarak bir yol daha öğrettiği birinci ders budur.

İki GERÇEKLIĞİMİZ her gün iki tokat gibi suratımıza vuruluyor. Önce, şu birbirinden hem uzak, hem iç içe olayı en görmek istemeyen göze batıralım:

1969 Şubatının 16. günü en vurdumduymaz gazeteler bildiriyor: KANLI PAZAR!

1969 Şubatının 17. günü TRT yayınlarından dinliyoruz: "ABD YUNANİSTAN'DAKİ ASKERİ YARDIMA YENİDEN BAŞLADI"

Bu iki olay bize neyi gösteriyor? Biri Türkiye'de ötekisi Yunanistan'da imiş gibi gözükken her iki olay, ucu Washington'da dövülen aynı zincirin iki halkasıdır. Pasif tesadüflere değil, en domuzuna hesaplarla en az 20 yıldan beri Türk milletinin ve Türkiye müslümanlığının boynuna dolatılan her zerresi binbir casus teşkilatının AKTİF planlayışıyla hazırlanmış lanet zinciridir bu. Bakın ne denli kolay, açık, rahat çalışıyor emperyalizm.

Çağrılmayan, ama git de dedirtmeyen Amerikan 6. Filosu mütareke yılları dehşet saldığı Türkiye karasularına müslüman kadınlarıyla gâvur Amerikalı'yı göbek havasında çiftleştirmek perdesi altında SÖMÜRGE cümbüşü yapmak üzere sokuluyor. Her gün, büyük şehirlerimizde, sağlı, solu, dudak bükmeyele uzaktan seyredilen masum veya münafık gösteriler ansızın değişiyor. Rus gömlekleri takınmış Ergenekon Arslanları yahut mızraklarının ucuna Kur'an-ı Kerim takan Yezit askerleri gibi tekbir getiren sözde müslüman aylıklı gangsterler bozmaları, Amerikan Hava Kuvvetleri indirimlerinin, Amerikan zırlılarında İstanbul Belediye Başkanı'nı sarmaş dolaş eden helikopterlerin "NEZARETİ ALTINDA" müslüman işçi-geçliğine müslüman işçi-geçliği "KANLI PAZAR" oynuyor.

Ve ertesı günü, Amerikan Emperyalizmi, Yunanistan'da, Amerikan casus teşkilatı CİA eliyle hazırlayıp, Türkiye'ye örnek gösterdiği en rezil cunta kukla askerlerine, sanki o zamana dek sahiden "KESMİŞ" gibi, tanklar, gemiler, füzelere üssel oyuncaklar sunduğunu bütün dünya radyolarıyla yayarak, "KANLI PAZARLA" ürküttüğü veya ürkütemediği masum veya münafık çocukları hem imrendiriyor, hem tehdit ediyor.

Finans-Kapital bu. Aynı Kıbrıs'tan ne maydanozlu köfteleler çıkartmaz ki? Dün Derviş Vahdeti, bugün Alpaslan Türkeş veya Said-i Nursi, dün "Otuzbir Mart Vakası" bugün "KANLI PAZAR" emperyalizmin cebinde hergün çitirdattığı çerezlerdir.

Bunu hala anlamıyor muyuz? Anlayamayacak mıyız? Tedaviye kalkmadan önce, teşhiste yanılmayalım. Onlar, evrensel yabancı Finans-Kapital'in, küçük kapitalist uydularındaki yerli Finans-Kapital şubelerince her saat başı oynattığı oyundur. Yunanistan'da "KASABİKO", Türkiye'de "Kılıç-Kal-

kan" yahut "MEHTER MARŞI" komando. Bunlar "AŞIRI" değişiklikler değil, bir tek rejisörün elinden (Pentagon-CİA maddalyalı Wall-Street'ten) aynı saatte, aynı masada kotarılıp sahneye konmuşturlar. Arasına kartlar eskidikçe aktörler yenileştirilir.

Amerikan dolarının şakası yoktur. Kulsan, yüzde yüz herşeyini teslim edeceksin. Menderes Kruşçof'u Ankara'ya çağırıp kendisi Moksova'ya gitme cilvesine kalkar kalkmaz 10-15 gün geçmedi, bir geceyarısı adam kaçacak yer bulamadı. Ve İstanbul Valisi olacak, aziz ahababı Amerikan Albayı casusun o gece kendisine Yeşilköy'de gece yarısı için verdiği randevusuna, böyle sadık bir adamken nasıl gelmediğine hala şaşar durur.

Urfa kebabı kadar "meşhur" koalisyon hükümeti günlerinde, Türk Ordusu'nun Amerikan Başkumandanlarından izin almadan kılını kıpırdatamayacağı, Kıbrıs dolayısıyla Türkiye başbakanına resmi özel kırmızı balmumu ile bildirilmişti. Waşington'a giden İnönü'ye, Johnson filmini gösterdi saray bahçesine inerlerken. Amerikan casus uçakları, Türkiye Başbakanı'nın helaya gidişini bile ta yukarılardan fotoğraflayıp dosyasına geçiriyorlardı.

Uslu "ağır işitken sultan"ımız avucu içine konulan filimli hakikate, "ya öyle mi?" diyesi oldu. Amerikan casus generali Ankara'ya damladı. İnönü'nün yerine ve İnönü'nün deyişiyle "BİR BAŞKA BAŞBAKAN" aradı. Başı en allerjik huyulu Bölükbaşı çekerek, bütün "MUHALEFET" o saat "Rokenrol" temposunda alaturka halay çekmeye girişti ve CHP'yi "yumuşak alt karnından" vurdu. İkidardan düşürdü. Ve Türkiye Finans-Kapitali'nin "SÜMBÜL BEBEK TOHUMU" AP'nin başına, TBMM hükümetinin başına kimi getirdi? Artık hiç değilse onu bilmeyen yok. Mühendis çıkar çıkmaz Amerika'da uzman, Türkiye'ye döner dönmez Bayar'ın "bi-

zim" dediği Sular İdaresi'nde "Barajlar Kralı", AP'de "zuhur" eder etmez milyarlar Amerikasının tekin şirketinde seçkin, İnönü tekerlenir tekerlenmez "TOPLUM POLİSÇİ" tabancadan "TOPLU" başbakan: Demirel.

Öyle geliyor ki, o bile bir pazarlığa itiliyor. AP oy davaları sürüsünü yemlemeye mecbur. Kıbrıs "tükenmezinde" Yunan cuntası utanmazlığı, Karaağaç istasyonunda alay etmişti. Hem üç-beş ekonomik çıkar sağlamak, hem cunta şımarıklığına denge sağlamak zoruyla Demirel Sovyetler'le Menderes'inkinden çok daha eski, köstek selam-sabaha başlar başlamaz, "selamın aleyküm Kıbrıs". Başbuğ Derviş Vahdeti komandoları "ve aleyküm selam". Allahü Ekber'li komünizm düşmanı "Cihad-ı Azam!" ve "Pan-Turanizm" mi kanun üstündedir, kanun mu "pan-Turanizm" in altında? Neden "Kurtarmayalım" Altaylar'daki kan kardeşlerimizi? Kaka Kaoki'lerden kötü Vantiyöler'den aşağı mı kalacağız?

Evet. Lütfen kendi omuzlarımız üstündeki kafalarımızı kulaklarımıza dek örten külahlarımızı azıcık önümüze koyarak, DAVRANIRKEN DÜŞÜNMEYE alışalım. Düşünülecek şeyse atla deve değil. Azıcık tarihi okumayı anlayanlar yaşlı olmasalar da düşünebilirler. Şunu, her türlü çirk ve çepelden abdest alıp iki Külhüvallah bir Elham okuyup bütün yüreğimizin "ihlası" ile "ikrar" edelim: BİN SEKİZ YÜZ YILINDAN BERİ, TÜRKİYE'Yİ TÜRKİYE İDARE ETMİYOR. Yalnız Türkiye mi? Hiç bir milleti kendisi idare etmiyor. Her milleti yaratan "KAPİTALİZM" güdüyor. Kapitalizm denilen ejderhanın dizginleri, 19. yüzyılda İngilizin elindeydi. 20. yüzyılda Amerikan eline geçti. Kapitalizme canını, malını, ırzını, namusunu teslim eden hiçbir ülkeyi kendi içinden, başına buyruk hiç kimse yönetemez. O, "Batı Uygarlığı" idi, "Özel Teşebbüs" idi, "Kamu Yararı" idi. "Sosyal Devletçilik" idi, "Bağımsızlık"tı, "Özgürlük-Özerklik"ti, "Kişiliklik-Pişik-

lik"ti. Hepsi, Finans-Kapital sofrasında meze. Daha som gerçek ortada. Bu gün hiç bir kapitalist ülke, Uluslararası Finans-Kapital'in ağababası Amerikan (PARA-CASUS-OR-DU) üçüzü dışında gık diyemez. Siz bir kapitalist ülkeyi falan yaldızlı başbuğ, yahut kılına dokunulamaz meclis mi yeder sanırsınız? Aldanırsınız. İnsanlığın önünde iki rahmetten biri var: Ya bile bilesiye, tüm bilinçli, kıyasıya, öldürsiye ve ölesiye MİLLİ KURTULUŞ SAVAŞI göze alınır; yahut sömürüye, sömürülesiye, çürüyesiye, geberesiye kullaşılır, köleleşilir. Bunu anlamak için sonraki "ÜÇÜNCÜ DÜNYA" palavralarınca maval dinlememize hacet yoktu. Yarım yüzyıllık Mustafa Kemal denemesi, her şeyi, bütün trajik ve komik yanlarıyla ispatlamış bulunuyor: Ya KURTULUŞ SAVAŞI yada en soysuzca KÖLELEŞMENİN MEZAR TAŞI.

"KANLI PAZAR"ın sıcak, genç Türk ve Müslüman kanıyla bize ateş renkli ölümü uzatarak bir yol daha öğrettiği BİRİNCİ DERS BUDUR.

Gelelim İKİNCİ DERS'e, "devrimci" gevezelikler yeter. "Mustafa Kemal Yürüyüşü"... güzel şeydir. Yürümesini bilirsen. Başını ayak, ayağını baş ederek, yusyuvurlak tekerlenmeyi "yürüyüş" sanmazsan.

Otuz bin müslümanı Beyazıt'tan Taksim Opera yapısına dek kuzu kuzu götürmek çok hoş a gidebilir. Ama Taksim parkında çöreklenmiş üç buçuk Finans-Kapital gangsterinin ekmeğine yağ sürerce, toplum polisinin bilmeyerek alet edildiği hinoğlu hince tuzağa baştankara düşürtmek: 6. Filo helikopterinin göte yellenen kahkahası altında, üç bin kişi önünde otuz bin kişinin it dalamış keçiye döndürülmesi ne güzel şeydir, ne de hoş a gider.

Cumhuriyeti "ilelebet" Türk gençliğine emanet eden Mustafa Kemal böyle mi yürüdüydü? Kendimize gelelim. Sürüyle martavallara karınlar tok olsun artık. Tarih yapmayı şiiir

yazmakla, roman okumakla karıştırmak yetti, arttı. Her adım atışımızda şunu unutmamalıyız: Biricik olumlu geleneğin, Cumhuriyetin emanet edildiği kuşağız. Koca bir Türk ve Müslüman milletin alinyazısını taşıyoruz; ve hiç şakası olmayan balta girmemiş Finans-Kapital ormanının cöngül kanunları içindeyiz. Daha ciddi, daha samimi, daha uyanık olalım.

MUSTAFA KEMAL, "hepsi kalpak, golf biçimi elbiseler, golf pantolon, yün çorap" giymiş, ne fazla ne eksik oniki arkadaşıyla 25 Mayıs 1919 sabahı o çakaralmaz seferberlik artığı otomobil ve yaylılara binip "DAĞ BAŞINI DUMAN ALMIŞ GÜMÜŞ DERE DURMAZ AKAR" marşıyla Samsun'dan yola çıkar çıkmaz, Yunan İzmir'den denize dökülürdü mi sanıyoruz Paşanın heybetinden? Finans-Kapital hep öyle yeşil masallar uydurarak en som devrimci davranışları insan üstü, bulutlar ötesinde yitirmek ister.

KANLI PAZAR zehiri içilirken Mustafa Kemal Yürüyüşü dolayısıyla bir yol daha suyun yüzüne çıkan kimi doğruları tekrar edelim:

Objektif güçler bakımından gerçek Mustafa Kemal Yürüyüşü'nün iki genel karakterini alalım:

1- Mustafa Kemal, Anadolu'ya geçmeden, Yakındoğunun en yavuz, hatta zafer kazanmış silahlı gücü (iki orduyu bir araya getiren) Üçüncü Ordu gibi, merkezi Konya'da bulunan İkinci Ordu da fiilen kurtuluş savaşına girişmişlerdi. İstanbul'da sayılan Birinci Ordu'nun başlıca kolorduları Anadoluya geçirilmişlerdi. Mustafa Kemal Anadolu'ya ayak basarken, Hamidiye kahramanı Rauf Bey, Ege Bölgesi'ni tarayıp "Teşkilat-ı Mahsusa'nın" (gizli askercil örgütün) en gözü pek (Çerkez Ethem, Reşit gibi) elemanlarını harekete geçirmiş, ilk kuvayimilliyeci ateşi ağalara, sonra Yunanlı düşmana açmıştı.

Demek Kurtuluş Savaşı'nda her şey, bütün ülkenin gizli, açık gerçek güçlerini bir merkezde örgütlemekle yürüdü.

Şimdiki Mustafa Kemal Yürüyüşü'nü örgütleyenler, tüm Türkiye'nin benzer örgütlerini birleştirmek şöyle dursun, bir öğrenci ve bir sendika örgütü dışında, başka hiçbir kardeş örgütün katılmaması prensibinde direndiler. Sebep? "Bu işin sorumluluğu", yahut "şerefi" o iki örgüt dışına kaçmasın! Sizin dükkan mı çok iş yapacak, bizim dükkan mı esnaflığı. Faşizme meydan boş kalsın. Dünya bizim elimizde batsın.

Böyle Mustafa Kemal Yürüyüşü olmaz.

2- Mustafa Kemal, ordu örgütünün haber alma sınırları işlemezse, her şeyin felce uğrayacağını biliyordu. Batum'dan Edirne'ye dek, Türkiye'nin bütün ordu ve birlik komutanları, yıldırım telgrafları şifresiyle, birbirlerini uçan kuştan haberlendiriyorlardı. Anadolu'ya kafa tutan İstanbul hükümetinin içindeki gerçek güç, ordunun savunma bakanları ve genel kurmay başkanları, Mustafa Kemal'e özel şifrelerle bağlıydılar. Bu derinliğine ve genişliğine haber alma örgütü, dostun, düşmanın ruhu duymadan, Kurtuluş Hareketi'ne dakikası dakikasına iletiyorlardı.

Mustafa Kemal Yürüyüşü'ne istemedikleri halde candan katılanlar, daha Beyazıt meydanında, faşistlerin suikast hazırlıklarını öğrenip bildirdiler. Ona rağmen, Teknik Üniversite önünde, yani faşist gangsterlerle burun buruna geldikleri zaman bile, savunmak isteyen halkın elini kolunu bağladılar. Zaferi içmeden sarhoş oldular. En basit meşru nefis müdafaasından yoksun bırakılan yığınlar, yüzde yüz bozguna kan ve gözyaşı içinde salındı.

Böyle Mustafa Kemal Yürüyüşü olmaz.

Subjektif kişiler tarafından Mustafa Kemal Yürüyüşü'nün iki özel karakterini de anmadan geçmeyelim.

1- MUSTAFA KEMAL gençti. Otuz sekiz yaşında "üzerinde ordu müfettişliği üniforması" vardı. Cebinde, halifenin saydığı otuzbin altından milyon kez değerinde, Türkiye'nin si-

vil asker bütün güçlerine padişahınkinden daha üstün ve kayıtsız emir verme yetkisi yazılıca bulunuyordu. Ancak, Mustafa Kemal ne o üniformanın ne bu altın yetkinin ürünü olmadı. O, kişi olarak, emperyalizmin genel bunalımlar çağında Türkiye'de patlamış hemen bütün ayaklanmalara, isyanlara, gizli ihtilal kuruluşlarına, açık çete ve meydan savaşlarına gözünü kırpmadan katılmış adamdı. Yıldırım Orduları Kumandanlığı'na dek yüzlerce ateş ve bozgun çemberinde denenerek bilgi ve karakter sınavı vermişti.

O nedenle, her biri savaşta rütbe almış nice paşalar, Mustafa Kemal'e güvenle ve bilinçle öncülük hakkını ve görevini tanımışlar, seve seve disipline itaat etmişlerdi.

Mustafa Kemal yürüyüşleri ve benzerleri, ancak öyle şefler içindir. "Yürüyüş" örgütçüleri, öyle uzun çıraklık savaşında, ateşler ve bozgunlar içinde sınav vermiş olamayabilirler. Bundan ötürü hiçbiri yadırganmaz. Hiç değilse gençlerin hepsi, çok saygı ve sevgi değer çünkü çocuklardır. Ne var ki, sosyal ateşe ve bozguna uğramışları, sırf yandıkları ve yenildikleri için taşlamakla üniforma ve yetki sağlanacağına inanmış kişilerin yanılmazlığını tapınç konusu sanmak: Tecrübeyi, bilgiyi ve bilinci, bir maşrik-ı âzamin mürit ağzına tükürüğü yerine geçirmekti.

Böyle "Mustafa Kemal"lerle yürüyüş nereye varır?

2- MUSTAFA KEMAL, (rakibi) Enver Paşa'yı Anadolu'ya sokmadı. Kimi hüdaî nabit ve anadan doğma (Maşrik-ı âzamlar) da diyelim beğenmediklerini kendi malikanelerine sokmayabilirler. Yalnız, (eski) Paşa Enver'in (Teşkilat-ı Mahsusası'ndan) yararlanmamazlık edilmedi. Kurtuluş Savaşı'na en ufak ilgi gösteren İttihatçı olsun, itilafçı olsun ayırd yapılmadı. Türkiye'nin (eski-yeni) bütün düşünce ve davranış insanlarını Mustafa Kemal ciddiyetle çevresinde toplamaktan ürkmedi. Ve Kurtuluş Savaşı'nın en yanardağ-

lı ortamında, Büyük Millet Meclisi'ni inanılmaz demokratik bir devrim güdümüyle zengileştirebildi.

Mustafa Kemal yürüyüşünü bir imtiyaz sananlar, "yeni"nin "eski"yi domuz görmekle haklı bulunduğu teziyle bir türlü "eskiler" fobisinden silkinemediler. O zaman İkinci Milli Kurtuluş Savaşı'nda polis korkusu, AP'nin Allah korkusunu sömürüşüne döndü.

Böyle "Mustafa Kemal"lerle yürüyüş nereye varır?

Sakın yanlış anlaşılmasın. Mustafa Kemal Yürüyüşü yapılmamalıydı değil. Mustafa Kemal gibi yapılmalıydı. "Biz kimiz ki Mustafa Kemal gibi olalım" denemez. Mustafa Kemal değilsen, onun yürüyüşüne de kalkışma. Her adımın kutsal Kurtuluş Savaşı'na giriş olduğuna inanmayanın bu yolda işi ne?

Ancak aşağılık cinayeti Pop Gaponlar da hazırlamış olsa, sonunda millete sırtlan yüzünü gösteren Finans-Kapital pişman olacaktır. Yaşayışı durdurabiliyorlar mı? Bir tek insan yaşadıkça Kurtuluş Savaşı yürüyecektir.

HO AMCA'NIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİNDEN

İNSAN ORTAK EMEĞİ VE SAHİP ÇIKANLAR

P.D.Aydınlık sayı 1-15

5 Eylül 1969

Ho Şi Minh öldü mü? Bir insan son soluğunu verdi. Yer-yüzünde her an bir insan son soluğunu veriyor. Bunda yaşayanları dehşete düşürecek bir şey bulunmuyor. İnsan her şey gibi gelir, yaşar, gider. Kendinden az çok bir şey bırakır. Bir çocuk yahut bir anı. Hepsi o kadar. Milyarlarca insan kolektifi içinde, kolektife adsız bir emek izi bırakmayan yoktur. Ve sahici insan da budur.

Milyarlarca insan arasında, bir kişinin öldükten sonra da kendisinin olan "Özel Mülkü" maskaralığına düşmeksizin dünyaya gelmek. Ömür boyunca milyarların adsız emeğine bir adsız emek daha yaratıp katmak. Sosyalizmin, milyonlarla Tarihöncesi yılları böyle geçmiş. Kimse milyarlarca insan içinden sivirilip kendi övülen yahut yerilen damgasını bir şeye vurmamış. Modern sosyalizm insanı niçin o gerçek rahatlığa kavuşmasın? Çünkü "Özel Mülk", yalanı gelenekleştirilmiş.

Her millette, yedisinden yetmişine her insanın şakıdığı kıvrak dil kimin "özel mülkü?" Düşünürken, davranırken,

anlaşırken, sevişirken konuşulanlar, hangi "Dahi" yaratıcının "kişicil damgası"nı taşıyor? Hiç kimsenin ve herkesin. Gerçeklik bu.

Son, o milyonlarca yıllık insan topluluğunun milyarlarca adsız emekleriyle yaratılmış, doğanın en güzel varlığı insan dili hazinelerinden birkaç mücevheri kurnazca çalmış, babasının malı gibi satmış sivri kişileri düşünelim! Artistleri, romancıları, edebiyatçıları, filozofları, bilginleri, şairleri, daha bini bir paraya "aydın kişi"leri, politikacıları, komutanları, ve ilh., ve ilh. demek istiyoruz... Hep aynı kural: Milyonlarca insan yaratacak, birkaç "sivri" benimseyecek!

Bezirgan ekonomi soygunundan önce, öyle "sivri insan"lar yoktu. En güzel halk havaları "kişi" olarak kimin malıdır? Bilinmez. Bezirganlıktan (Sınıflı Toplumdan), hele "Modern" kapitalizm'den beri insan istekleri azdılar. "Şu benimdir" demek için yapmadık kalpazanlık bırakmıyorlar. Kendileri yok oluverdikleri gün neyi alıp götürebilirler toplumdan? Hiçbir şeyi. Saatlerce katafalkları önünden kalabalak kervanları da geçse, altından tabutları ehram kaleleri içinde de saklansa, onların milyarlar içinde bir adsız emeği, enerjisi varsa o kalmıştır. Onu da, varsa ve kaldıysa, ne kendisi, ne başkası bilemez.

Kamu Ermışliği ve Ho şi Minh

İnsanlık tarihi içinde her zaman bu sosyallik değişmez kalmıştır. Sosyalizm, önünde sonunda "özel kişiciliğe" ağır basmıştır. Ho Amca'ya ne mutlu. Böyle önsüz ve sonsuz bir sosyalizm çabası içinde, en gerçek emeğin adsız ruhu gibi göçtü. Bütün ömrünce, "kişi" olarak, "sivri"liği ile hiç kimseye batmadı. En rezil düşmanı Amerikan Emperyalizmine bile en yalın kat hakkın kılıcı gibi batarken, "tek kişi" olarak değil, bütün bir Vietnam halkı olarak savaştı. Onun için, Emperya-

lizm ondan aldığı yarayı hiçbir zaman onduramayacaktır.

Onun için, "Ho Amca"nın ölümünde, "yaşayanları dehşete düşürecek hiçbir şey bulunmuyor!" İsa'nın, Musa'nın, Solon'un, Muhammed'in, Marx ve Engels'in, Lenin'in ölümlerinde hiç kimseyi "dehşete düşürecek birşey" olmadı. Ho Amca'nın ölümü de öyledir. "Özel kişi" olarak o göçtü mü? İsterseniz öyle olsun. İsa'nın, Musa'nın, Solon'un, Muhammed'in, Marx-Engels'in, Lenin'in emekleri milyarlarca kişinin adsız emeği içinde bir kollektif bütün olarak var oldu. Ho Amca'nın emeği de öyle.

Hazreti Muhammed'in çığılığı şu idi: "Ma ene (Ben hiç bir şey değilim) illâ (meğer ki) beşerün misliküm (sizin gibi insan olayım)!" Marks'ın benimsediği çığılık da şu oldu: "Homo sum (insanım) humani nihli (insancıl olan hiç bir şey yok ki) a me alieum puto (bana yabancı kalsın)!" Ve dünyada, "Baki kalan hoş sada" onlar oldular. Ho Amca'nın tüm ömür çığılığı şurada toplandı: "Ben sosyalistim. Sosyalizmden başka hiçbir şeyim yoktur!"

Onun için "Ho Amca"nın ölümünde "hiç kimseyi dehşete düşürecek hiçbir şey" olmadı ve olamazdı.

Bezirgan Ham Ervahlar

Ama, ölümü herkesi "dehşete düşüren" insanlar yok mu? Çok. Tümen tümen. Hele bezirgan, yani sosyal sınıflı medeniyet patladı patlayalı, yeryüzü irili ufaklı, sürüyle, "yaşayanları dehşete düşürecek" ölümlerle doldu. Kendileriyle birlikte karılarını, sazendelerini, askerlerini de aynı mezara diri diri gömdüren Nemrut'ların, Firavun'ların bugün iğrenilen toylukları bir yana. çelik kıralları, petrol imparatorlukları yanında rahmetle anılan Antika bön kralları, padişahları, imparatorları artık ciddiye alan iki buçuk "Mukaddesatçı" adlı Finans-Kapital seyyar satıcısından başka kimse kalmadı.

Adım başında "ölümü yaşayanları dehşete düşürecek" sümüklü böceklere basmadan yürünmüyor bugün. En ısmarlama Cumhurreisi, ya da tükürülmüş Milletvekili, ko kuşmuş Başkan, Başbakan, en ciğeri beş para etmez CIA ajanına, yahut "eline dört bin lira geçen 600 lira aylıklı" işkenceci polis hafiyesine dek ortalık "yaşayanları dehşete düşüren" ölüsü kandillilerle kaplı. Onlara sözümüz yok. Onların "Allah belasını vermiş."

Sözde "Sosyalist" Ham Ervahlar

Şu "bizim" denilen, ortalı kıyılı "Sol", yahut sağlı sollu "Sosyalist" kesilenlerimizin "yaşayanları dehşete düşürme" özenlerine ne buyurulur? Kimi, 40 yıl yerin altında tırnak ucuyla fiskelemekten usanılan yarım buçuk bağırsak asalağlı soğulcan. Kimi, işçi sınıfının gerisinde bırakılanları her sabah hazırca yiye yiye şiştikçe, ne bok olduklarını kimse bilmiyor sananlar. Bunlar "kenefe jandarma yazılmış" leşle riyle "yaşayanları dehşete düşürmek" hevesindeler.

Kimi, kırk yıl izini tozunu şeytan görmemişlerden. "Demokratik" hürriyetçi tatlı su "sosyalist"leri, yahut acı su "reformcu"ları kesilmişler. 27 Mayıs furyasında kellelerine geçiriliveren "köktenci, dönüşümcü, dönük", "kahramanlık" külahlarına bürünmüşler, çok böbürleniyorlar. Anasının rahmine, çıkar çıkmaz kusan frengili "Veled-i Zina" gibi, "kursak"larındaki çürük çarık düşünce süprüntülerini saçmalayanlar. Saçmalamak uğruna, aylak aristokrat döküntüsü şaşkın ördek ödekliliklerini taşıyor. Gözü Politika çöplüğünde kalarak geberişle riyle "yaşayanları dehşete düşürme" sevdasındalar.

Ads> Ho: Yüce Sosyalizm Mustulay>c>s>

Bu çeşit, sosyalizme gübre bile olamayanlara Ho Amca'yı anmak, değmez. O gibileri belki de halâ, "bir türlü sosya-

list" sayabilecek temiz işçi, köylü, genç arkadaşlara Ho Amca'yı anmak gerekir. Nedir bu Ho Amca?

Yazık ki ne "Paşazade" ve ne "Çarıklı Köylü"... Nguyen Sinh Huy adlı memurcuğun dölünden. Doğduğu yılı bilen yok. 1890 diyen de var, 1892 yazan da... Ya adı? O büsbütün hem var, hem yok. 15 adından, 10 yaşındaki: Tat Thasih (Umutlu). 20 yaşında Hue Lisesi'nden, Fransa'da bahçıvanlığa geçer. 1914 yılı İngiltere'de süpürgecilik, aşçı yapmağı yapan Nguyen Al Kuok (Yurtsever Nguyen), 1931 yılı gıyaben idama mahkum edilir ve tam İngilizlerce Fransızlara teslim edileceği sıra Hong Kong Hastahanesi'nde kan kusa kusa ölür!

Evet ölür. Ve doğumu ile olduğu gibi ölümü ile de kimseyi "dehşete düşürmez". 1945 yılı, Hiroşima'da Atom Bombası patlar. 4 gün sonra Vietnam'a "Genel Ayaklanma" emri veren Ho Şi Minh (Aydınlatıcı Adam), 2 Eylül'de Vietnam Başkanı olur. "Ellerinde çocuklar için şekerleme ve portakallar. Yağmurluğunun havı dökülmüş. Sandalları delik. Kaşları şaşmış. Bakışı çocuksu. Paltosunun tersi ile ağzını siliyor ve hasır üstünde yatıyor. Fukaracık gibi yaşıyor. Lenin gibi davranıyor. Eşkiyalığa çıkmış Eizzeden Fransuva."

Avrupalı onu böyle görüyor. O Paris'te sömürgeci devlet adamına şöyle diyor:

"Evet, bu işin düzelmesi otuz saniyede de olur, otuz ay da sürebilir. Eğer bizi savaş zorunda bırakırsanız, siz benim on insanımı öldüreceksiniz, ben sizin bir adamınızı. Ama bu paha ile de gene ben kazanmış olacağım."

Fransız gazeteciyle böyle konuşuyor:

"Dünyaya kendi hürriyetinin edebiyatını vermiş sizinki gibi bir millet, ne yaparsa yapsın, bizde dostlarını bulacaktır; bilseniz Mösyö, nasıl bir hırsla her yıl Victor Hugo'yu yahut Michelet'yi okurum... Bu diller yok mu, onlar insanı yanıt-

maz; onlar sizdeki ufak halkın, bizimkine öylesine garipçe benzeyen küçük insanların dilidir... Ah! Mösyö, sömürgecilik insanları böylesine değiştirecek denli kötü mü olmalıydı?"

Ho'nun Evrencil Diyalektik Stili

Ho Amca'yı 1946 yılında, "Ha neredeyse bayılacak" denli cılız haliyle yakından tanıyan Fransız yazarı Jean Lacouture, şu sonuca varıyor:

"İşte, kıvrak yumuşaklık ile dizgin vurulamaz enerjinin, politika muhayyilesi ile prensipler üzerinde sıkı duruşun, yurtsever geleneklere başvuru ile Marksist inceleyişin o taklit edilemez kaynaşmasıdır ki, Ho'nun orjinalliğini yapar. Bu sentezler sürekli olacaklar mı? Ho'dan sonra yaşayacaklar mı? Otuz yılı aşırıdan beri Dong ve Giap gibi adamları yetiştirmeği bildiği için, ondan başka, Hanoi iktidarına bir kollejal (elbirliği ile çalışma) karakteri vermeği bildiği için, öyle görünüyor ki, iktidarda kötüye kullanılacak kişicilik ve ondan çıkacak veraset (yerine kimin geçeceği) meselelerinin tehlikesini önlemiş bulunuyor. 'Ho Amca'nın kendi halkına yaptığı hizmetlerin sonuncusu da bu olacaktır.'" (10 Eylül 1969)

Yalnız "KENDİ HALKINA" mı? Hayır. Bütün yeryüzü halklarına verilmiş en son ders olmalıdır, "Ho Amca'nın yapabildikleri. Ve bu yalnız EN SON DERS değil, EN BÜYÜK DERS olmalıdır, hele geri ülkeler sosyalistlerine. Hele bizim gibi yarı Babil artığı, yarı derebeyi artığı, bir hayli de Finans-Kapital karışığı bir ülkede en acıklı eksik Ho Amca'nın gelişkili bütünlükleridir.

Bizim Cücelerin Dev Aynalar>

Sosyalistlerimiz, kazıklaşmayı "enerji"sanıyorlar. Üç beş "Marksist" formül ezberlemekle politikada "üstad" geçiniyorlar. Dünyanın dört bir yanından "çevirme" bilgileri ken-

di ülkelerinin orjinal gelenekleri yerine koyuyorlar. Bu korkunç teori ve pratik boşluklarını doldurmak için de: TEK başlarına yanılmaz Papa Hazretleri olmaktan başka hiçbir "elbirliği ile çalışma" zahmetine katlanamıyorlar.

O zaman karşımıza halk düşmanları için gülünç, dostlar için ağlanacak pozlarla çıkıyorlar. Herhangi "adam kıtlığında" sakalına sarılman keçi, o saat kendisinin "Abdurrahman Çelebi" olduğuna inanıyor ve inanmayanları boynuzlamakla, "sınıflar savaşı" yapmayı birbirine karıştırıyor. Burnunun altına iki parmak bıyık takmakla, "Balkanlar'da bir tane", yaşı benzetmesin, "Stalin" kılığında hazır iktidar tahtirevanını bekliyor.

Tahtirevan gelse, hele bir gelse, sen onlarda gör kerametlerin manda tezeğinden iri kallavilerini. Çarçabuk ülkenin her köşebaşına çatık kaşlı heykellerini diktirerek, "Sosyalizm" adına en maydanozlu köftehorlukları yutturacaklardır. İki zartzurtla bir milleti maymunca hoplatmayı becerivereceklerdir. Bu o "Aşama"dan, bu "Aşama"ya terbiyeli maymun marifetlerine bedel, "Tarihe" gireceklerdir.

Böyle tarihe değil, hazır mezara bile girilemeyeceğini, girilse bile, koskoca Stalin gibi adamı mezarından bile çıkaracaklarını bütün "Sosyalizm" avantüryelerine, bütün anarşist palavracılara, bütün kendini dev aynasında görmüş kuru sıkı teori ve pratik cücelerine, en büyük anlamcıl silleyi hiç iddiasızca ve bütün yaşayışı, düşünücü, davranışı ile vuran adam Ho Amca'dır.

Üç Tip Sosyalizm Kalpazan>

"Kırk yıl" dile pelesenk olmuş. Hangi "kırk yıl", eksiksiz elli yıldır yerin altında, yerin üstünde, bu akşam paye ver, ertesi sabah babasını asacak "Sosyalizm Kalpazanları"ndan bu ülke ülkücülerinin çektikleri, Birinci Şube işkenceleri ile yarışmıştır.

Maksatları nedir? Kendilerine sorsanız alacağınız karşılık hep bebeleri güldürecek, birbirini çürüten küçük burjuva ermemişlikleri, yahut ne oldum delilikleri gibi görünür. Bıyık altından güler, yahut burnunuzu tıkayarak geçersiniz. Gene de yaptıklarından utanmak şöyle dursun, cesaret alırlar. İt ürür, kervan yürür. Gün gelir, neden öyle "Namus korumak için horozdan kaçtıkları" anlaşılır. Ya falan yol kavşağına dek zor sürüklenen "Yolda seyirticiler"dirler; ya "Maaşın kaç" olduğunu sorup sağlama bağlamadıkça, "Cehennem" gidemeyen "kafasız işgüzar" kapıkullarıdır. Ya hut da yerli yabancı binbir maskeli ajandırlar.

Teorik ve Pratik Ho

Yeni sosyalist kuşağımızın bütün o bitmez, tükenmez fıskılardan kurtulması için gerekli en yanılmaz sosyalist mihenk taşı (Kriteriyumu) Ho Amca veriyor. Bu veri iki noktada toplanıyor:

1- Teoride: Kendi tarihinin ve toprağının düşüncesini yapmak;

2- Pratikte: Kişi sivirilmeyen elbirlikçi davranış yapmak.

Ho Amcanın bu iki alanda ayık ve alçakgönüllü emeğini burjuva basınından olsun edinebiliriz. Bakın Batı Emperyalist anayurtlarının kapitalist kültürüleri ne yazıyorlar Ho Amca için:

1. TEORİCE: Gelenek-görenek üretici güçlerine temelli önem verildi.

"Vietnam'ın Tarihi ve Medeniyeti, oranın araştırmacılarınca modern çağdan hayli önce, Komünist Partisi davranışından hayli önce başlatılıyor; Hanoi insanlarına göre Komünist Partisi, toparlasan, ancak bin yıllık geleneği tamamlayıp devam ettirmekten başka birşey yapmamıştır."

2. PRATİKÇE: Her kim olursa olsun "KİŞİ TAPINCI" ile sivirilmemeye önem verildi.

"Ho Şi Minh'in konuşmalarda mevcut bulunmayışı hiç şaşılacak şey değildir. Kuzey Vietnam'da Başkana sonsuz saygı besleniyor ama ne bulutlara çıkarılıyor, ne putlaştırılıyor. Kollektif bir zihniyet rejime adamakıllı damgasını vurmuş ve düzeni Marksizm yanlısı olan başka ülkelerdeki yanlılardan sakındırmıştır.

"Ho'nun Cezaevi Karneleri, bir milliyetçinin çektikleri üzerine yapılmış düşüncelerden kuruldur. O milliyetçi de ötekilerden biridir. Yazılanlar halkın elinden düşürmeyeceği bir İncil değildir. Ho'nun resimleri mi, çok az var. Yahut hiç yok. Evlerin duvarların üzerinde, kooperatiflerde ara sıra Ho Şi Minh'in bir dergiden kesilmiş fotoğrafı gözüktür, ama orada Ho, hiçbir vakit yalnız değildir."

Milli Putsuz Milli Mücadele

Vietnam'ın (Türkiye'deki 30 Ağustos kadar) alinyazısını değiştiren Zaferi, Dien-Bien-Phu savaşı mıdır? Müzesini geziyorsunuz:

"Dien-Bien-Phu muharebesinin, Başkentteki gepgeniş salonda tasviri, Giap'ın kişiliğinden çok Vietnamlıların kişiliğini değerlendiriyor. Milli Tarih Müzesi'nde olduğu gibi taşra sergilerinde de, bölgenin geçmişi canlandırılırken, sunulan, açıklanan, kutlanan şey bir ulusu zafere ve bağımsızlığa yedmiş bir canlı Buda değil, bütün bir kolektif varlıktır." (J. Decornay, 4 Eylül 1969)

Milli Kurtuluş Savaşı mı? Onu millet yapmıştır.

"Basında ve radyoda birisi örnek olarak verilirse, o kimse ya bir köprünün savunucusudur yahut bir Güney Çetesinin Başıdır. Günün kahramanı sorguya çekildi mi, yaptıklarını anlatıyor, mücadele arkadaşlarını işte ortak gösteriyor, ama ara sıra onları ziyarete gelen keçi sakallı ihtiyarı ağzına almıyor." (Keza)

Doğrusu da, sosyalistlik bir etiket değilse, sosyalistçesi de bu değil midir? Birisi geride aklını, öteki cephede canını ortaya koymuş. Akılsız can kaybı boşa gider, ama canını ateşe atan bulunmasa akıl kaç para ederdi? Neden canını veren unutulsun da, aklını veren göklere çıkarılıp tanrılaştırılsın? Bezirgan düzen için bu, kaçınılmaz olabilir. Sosyalizme nasıl sığdırılır?

Şeylerin kör akışı ile sığdırıldı. Hatta Paranoid (zincirleme hezeyanlı) çılgınlıklara dek sığdırıldı. Önüne geçilemezdi, o zaman. Ama, "kıyamete dek" geçilemeyecek miydi? Ho Amca onun karşılığını verdi. Halkın deyimi ile "götü boklu" kişilere tapınmayı kaldırdı. Kişi tapıncı maskaralığının hiç değilse bundan böyle gerekmediğini ispatladı.

Sosyalizmin geleceği için az büyük kazanç mı bu?

ANARŞİSTLİĞİMİZ Mİ? DAĞINIKLIĞIMIZ MI?

Sosyalist
Ağustos 1970

Sosyalist ortamın dağınıklığı nedendir? Tek sözle özetliyelim: Anarşistlikten!

Toptan Anarşizm

Ne demek, denecek, örneğin, ağzına sosyalizmi bile salavatla alan sendikacı anarşist midir? Sosyalizmi yasak etmekten vaz geçince de "güleryüzlü" veya "demokratik" boyasıyla makyajlamaksızın savunmayan Bay'lar ve benzerleri anarşist midirler? Millî Demokratik Devrim sloganını çokça kullananları "ihtilâlcı metod" kullanmakla suçlayarak iyi saatte ol-sunlara "ihbar" etmiş duruma düşen ne bileyim, falan fare deliğinden işçi sınıfına en "demir disiplin"li "öz-örgüt" adına göz kırpan müthiş veya ünlü "komünist"ler anarşist midirler?

Evet, Türkiyemiz için bütün bunların topu birden en onmaz Anarşisttirler. Gelin, yüreklerin bütün çirksiz ve çepelsizliği ile insafa gelip ikrar etmekten korkmayalım. İster, iki kişi ile bir araya gelip organlar içinde gündemli tartışma, karar alma ve uygulama yolundan gitmeyi idam cezasından korkunç bulan "Bağımsız" "Sosyalistlerimiz olsun, gerek bir yerden edindiği

"yeterli sosyalizm" apoletini rastladığı yurttışa gösterip kendisine "itaat" etmeyiñi dünya ölçüsünde yıldırımıyabileceğine inanmış (mıntarafillah) "yetkili" "sosyalistlerimiz olsun, hepsi bal gibi yahut zehir gibi Anarşisttirler.

Onların kendi kendilerine, yahut etrafın onlara vermiş bulunduğı: "Sosyalist", yahut "Komünist", yahut "Oportünist- Revizyonist" vb. sıfatlarına bakmayın. Hepsinin içyüzlerine, yani ana düşüncelerine ve temel davranışlarına bakın. Hepsi, yalnız kendi "kişiliklerinde" bir "otorite" kabul edilirse, onlar da bir "otorite" kabul ederler. Kendi dışlarında otorite mi? Böyle şeyi, yazdıysa bozsun. En "majüskül" geçineninden en "miniskül"üne dek hiç birisi, -ne denli, "beş vakit namazında müttakî sosyalist" görünürse görünsün,- yeryüzünde hiç bir otorite tanımazlar. "Ben" otorite isem otorite var; "benim otoritem" yoksa, hiçbir otorite yoktur. Teori ve pratikte kahrolsun otorite! Görünmez, dilsiz sloganları budur.

Demirel'lerin, İnönü'lerin "Anarşi" saydıkları şey anarşi değildir. Asıl, otoriteyi, sırf dış ve yadırgı zorlamalarla, gerçek teori ve pratikten kopuşla, makamla, apoletle, rütbe veya para, yahut süngü, kurşun gücü ile sağlanır şey sayan kafa yok mu? İşte o, anarşistin domuzudur. Ve bu domuzuna anarşistlik, bize tarihçil görevi bitmiş Osmanlı Tefeci-Bezirgân Derebeyi artıklarıyla aktarılıp gelmiş, iliklerimize işlemiş, ciğerlerimizi delmiş, anamızı ağlatmıştır.

Otorite Gösterişi ve Anarşizm Diyalektiğı

Hiç değilse kendilerine, başkaları "aşırı sol" veya "kızıl komünist", kendileri "sol" veya "sosyalist" diyenlerimiz, gerçekte boylu boyunca içine battıkları o Anarşizm batağından niçin kurtulamazlar? Neden bir baltaya sap olmazlar? Ömür boyu kendilerinden başka bir düşünce ve

davranış otoritesi tanıyamadan, kendi etkisiz kişi böbürlenmeleriyle göçüp giderler? Çünkü, çoğu otorite'nin ne olduğunu bilmezler.

Yahut "bilirler", hem de çok iyi, herkesten daha iyi bildiklerine inanırlar. İnançlarında ve bilgilerinde aşırıca samimidirler bile. Hepsi de "otorite"yi ağababalarından görmüşler, paşa atalarından öğrenmişlerdir. Otorite de ne imiş ki? Takarsın efendim palabıyığı, yahut top sakalı suratının alt yanına, üst yana da geçirirsin mezar taşından iri kavuğu yahut silindir şapkayı, ya da bıçkın kasketi! Açarsın ikisi arasındaki arslan ağzını, gaz tenekesi gürültüsüyle ezberlediğin iki üç lâfi kükredin mi, "hâzâ" otoritenin ta kendisi olursun.

Karşı çıkan mı olur? Kolay. Çekersin kılıcı, uçurursun kelleleri. Senden başka kimse kalmaz ortalıkta otorite. Sosyal anarşistin kılıcı mı? O da var, boyunu posunu görene "Oportünist", yahut "Revizyonist" dersin "Kuyrukçu" yahut "Likidatör" dersin. O da olmadı, "Maocu" veya "Kastrist" damgasını vurursun. Bunlar gerçek kılıç mıdır, yoksa tahta kılıç mıdır? Sen o kılıcı kullanmayı değil, kığına takmayı öğrenebilmiş, hele hak edebilmiş misindir? "Aldırma beyim, canbaza bak!"

Bütün sosyalistlerimizin kolayca anarşist soysuzluğuna düşebilmeleri, ne teoride, ne pratikte, otorite tanımamaktan da kötü olan, otoritenin ne olduğunu bir türlü kavrayamamış olmaktan ileri gelir. Anarşistliğin birinci ve sonuncu maddesi ve özü: (Otorite düşmanlığı + otorite megalomanisi)dir. Her şey gibi, anarşistlik de önce objektiftir yâni bizim onu kabullenmiş olmamızla ortadan kalkmaz. Sonra, diyalektiktir yâni hem otorite düşmanlığıdır, hem de otorite megalomanlığıdır. Ve bugün Türkiye'nin hemen bütün sosyalistleri, anarşizmin bu iki çengeline, ikisine birden takılarak yırtılmakta ve kanamaktadırlar.

Otorite ve Savaş>I>k

Oysa otorite (pabucu büyük Mevlâna Çelebi'ce Eyüp Sultan Camii'nde bunak padişahın beline taktığı sırmalı kılıç gibi) herhangi bir kişiye veya kişilere, herhangi bir üfürüklü merasimle kuşanılacak bir elmaslı yahut kamış kılıç değildir. Bunak pâdişahın dedesinin dedesi yalınkılıç savaşla ülkeleri fethetmeseydi, kılıç takma gösterisini kimse ciddiye almazdı. Sosyalizmde de, otorite, her şeyden önce namusu ile verilmiş kanlı savaşların ürünü olabilir. Bu, en başta unutulmaması gereken birinci gerçekliktir. Yoksa, sosyalizmin erkekliğini giderecek "fennî sünnetçiliklerle yahut "ala ala hey" curcunalı liderlik "sünnet düşünceleri" ile kılıç kuşanılmaz.

Sosyalizmde otorite sağlayan, anarşiye son veren savaş, hem teorik hem pratik iki yüzü keskin bilinç ve bilim savaşıdır. Sosyalizmin pratiği, biri ötekisinden zerrece ayrılrsa, hepsi sifıra inen (Ajitasyon + Propaganda + Örgüt) üçüzüne dayanan savaştır. Dikkat edelim, bütün otorite düşmanlıklarının veya otorite megalomanyaklıklarının TEKNİK kökü, hep bu sosyalizm pratiğindeki üçüzden birinin veya ötekisinin yeterince önemsenmeyişinden ileri gelir.

Adam eline bir örgüt yahut ajitasyon yahut propaganda olanağı geçirir. Örgütün nasıl sosyalist örgüt, propagandanın nasıl sosyalist propaganda, ajitasyonun nasıl sosyalist ajitasyon olacağını henüz kavramadan, ansızın kazıklaşıp otorite kesilir. Ve başka bütün otoriteleri "yere sermek"ten daha kestirme "başarı" yolu düşünemez. Bu Osmanlı katırlığının kaçınılmaz sonucu, aydınlatıcı, derleyici, değiştirici, geliştirici olmak yerine köreltici, dağıtıcı, taşlaştırıcı olmaya varır. Kaş yapayım denilirken göz çıkarılır. Sözde otorite gösterisine girişilmekle, otorite bozulur ve anarşistliğe düşülür.

Anarşistlikte Savaşta Örgüt

Sosyalizmin sefaletinde Osmanlı katırlığı yâni Bâbil çağından kalma derebeyi artığı küçükburjuva soysuzluğu sosyal temeldir. O bakımdan, anadan doğma (megaloman + otorite düşmanlığı) ile savaşmak güçtür. Ama olanaksız değildir. Türkiye'nin bugünkü şartları ve yeni kuşağın yönelişi ortamında, anarşistliğe son vermek ve sosyalist otorite denilen bilinçli proleter disiplini kurmak, ancak, Örgütçül pratiğe ve gerçek Teori anlayışına dayanmakla gerçekleşebilir.

Sosyalist örgüt pratiği, matematik kuralı kadar kesin prensiplere uyar. Örgüt pratiği, Proletaryanın Politik Partisini çelik çekirdek yapmadıkça gerçekleşemez. Proletarya Partisi, tüzük gücü ile yürür. Tüzük, amaç maddesiyle bütün programı özetledikten sonra, en çok üye olmak bölümünde açık ve kesin olur. Programı iyice bilmek ve yaymak, hatta aidatını düzenlice ödemek, parti üyesi için değil, parti sempatizanı için bile yeterli olamaz.

Parti üyesi, her şeyden önce bir Parti Organı içinde canlı ve disiplinli düşünüp davranan kişidir.

Organ: Belirli gün, belirli gündemle toplanan, belirli işbölümü yaparak, disiplinli tartışma sonucu çoğunlukla alınmış kararı mutlak uygulayan ve bu canlı düşünce-davranışı hem yerce, hem zamanca, bir saat düzenliliği ile sürdüren, yukarıya ve aşağıya bağımlılığı bağımsızlığı ile yarışan bir bilinçli örgüt bölümüdür. Canlılığı parti içinde olduğu denli, yığın içinde de bilimcil düşünce ve davranışta öncülüğü ile ölçülür.

Disiplin: Her şeyden önce, girişim (inisiyatif: teşebbüs kaabiliyeti) temeline dayanır. Girişim gücünü körelten her kural, proletarya disiplini değil, "körü körüne itaat" isteyen, partiyi inmelendiren burjuva otomatlığıdır. Girişim ışığı altında proletarya disiplininin başlıca 4 ayağı şunlardır:

1- Organda eleştiri hakkı sınırsız, oy hakkı her kişiye bir tektir.

2- Yetki ve sorumluluk (Sınam + Bilgi + Enerji)ye, yalnız kararla verilir ve alınır.

3- Tartışma, mutlak organ içinde, şahsiyata dökölmeden, prensipcil ve yapıcı, pratik, somut, ilerletici, karara dek yapılır.

4- Karar, gelecek karara dek, ilgililer için mutlak uygulanan kanundur.

Partiden ıkarılma başlıca 4 nedene dayanır:

1- Kariyerizm (mevki hırısı),

2- Organ dışı eleştiri,

3- Karara uymamak,

4- Program ve tüzük dişilik ve provakasyon.

Bu en ilkel prensipleri göz önüne almayanın, bir proletaryaya partisinden söz etmesi veya proletaryaya partisine girmesi, eğer provokasyon ve bozgunculuk değilse, düpedüz anarşistliktir.

Anarşistlikte Savaşta Teori

Örgüt, Teorinin Pratiğe uygulanmasıdır. Örgütsüz teori havada asılı kalır. Teorisiz örgüt, havasız yaşamak isteyen canlıya benzer. Örgüt bir lamba ise, teori onun yağıdır. Ne yağsız lamba ışık verir, ne de lambasız yağ ortalığı aydınlatır. Örgüt ampule, teori elektrik akımına benzer. Ampulden geçmeyen elektrik de, elektriksiz ampul de, ne ışık, ne ses, ne ısı, ne hareket vermeye yeterli olamaz.

Ancak, biliyoruz, bütün elektrik aletleri, cihazları, elektrik enerjisinin keşfinden sonra icat edilmişlerdir. Onun gibi, en iyi örgütler de ancak, en doğru teoriden sonra kurulabilmişlerdir. Teori ile örgütün karşılıklı etki tepki diyalektiği ne olursa olsun, insan denilen makinenin etken verimliliğinde

öncelik, her zaman teoriye düşer. Çünkü insan, Engels'in dediği gibi, yerken, içerken bile, önce o işlemin düşüncesini kafasında tasarlar.

Türkiye'de sosyalizmi bir sürü derebeyi, burjuva ve küçük burjuva anarşistlerinin türlü sapıklıklarından kurtaracak örgüt için de, birinci adım, önce kafa disiplini ve düşünce otoritesi yaratacak olan doğru ve sağlam teori ile atılabilir. Türkiye'nin Sosyal Devrimler alanına en geç gelmesi, dünya ölçüsünde sınanmışları bir daha sınımasını olasılaştırabilir. Yeter ki, teori'nin ne olduğunda yanılınmasın.

İnsanı bütün öteki hayvanlardan ayıran yanı, Sosyal-Teorik bir yaratık olmasıdır. Bunu tarihin her aşamasında görmemek elden gelmez. Teori ile en az başı hoş olan Barbarlığın en etken olduğu çağlara dikkat edelim. O, insanlığın en kargaşalı (en anarşik) ve en karanlık (en bilinçsiz) bulunduğu çağlarda en çimçiy ham güce dayanan Pratik Otoriteler (Derebeğilik Uluları) yalnız ve ancak Teorik Otorite'ye (örneğin: Krallar, Hristiyanlık Kilisesine, Pâdişahlık, İslâmlık Şeriatına) yaslanabildikleri ölçüde Gerçek Otorite (Kral veya Şah) olabilmişlerdir.

Onun için, derebeyi artığı Türkiye'de (olmaz öyle şey ama), sosyalizme kral veya padişah mı olunmak isteniyor? Görünen budur. Her köşe başında Sosyalizmin Kralı yahut Pâdişahı olmak isteyenlerin kulakları yahut kuyrukları titreşip duruyor. Bu gibilerin, kendilerini değilse bile, çevrelerini hastalığa bulaşmaktan kurtarmanın birinci ilâcı şu gerçeklikte toplanır: Zamanı için ve kendine göre az çok oturaklı ve tutarlı bir teorik taban bulunmadıkça, insanoğlu, hiçbir yerde, hiçbir zaman oturaklı ve tutarlı bir Pratik Otorite kuramamış, hele hiç sürdürememiştir.

İnsancıl her alan için doğru olan bu kuralın, özellikle Proletarya Sosyalizmi için en büyük yamanlığı ve keskinliği

büsbütün doğrudur. Sosyalizmde Türkiye'nin otoritesi olmak isteyenlerin çoğu, o doğruyu genel ve soyut olarak az çok biliyorlar. Onun için hemen hepsi "teori" adına konuşuyorlar. Bir eksikleri var: Teoriyi, herkesten iyi kavradıklarını sandıkları için, bilmiyorlar. Bilmemekten de kötü olarak, teoriyi metafizik ve skolastik biçime sokuyorlar.

Dünya ölçüsünde otorite olmuş düşünür ve davranışlıkların teorik yazılarını ne denli çok iyi ezberler, hele tekrarlarırsa, Türkiye ölçüsünde o denli büyük, yanılmaz teorici olabileceklerini umuyorlar. Aldanıyorlar. Yalnız kendileri aldanmakla kalsalar, "Yanılmaz Papa"lıkları onlara helâl edilebilirdi. Ne yazık ki, o skolastiği çevrelerine de yayarak, şimdiye kadar ki kuşakların düştükleri çukura yeni kuşakları da düşürmek istidadını körüklüyorlar. Bu kadarı "aşırı" oluyor.

Bilimcil Sosyalizm için, teori, her şeyden önce, derebeyi skolastiği ile burjuva metafiziğini yok etmektir. Teori, her şeyden daha keskin diyalektik metod ve mantıktır. Teorinin diyalektiği, elbet uluslararası bir değer olmaktadır. Ama uluslararası bir değer olmanın tek yolu da, her şeyden önce ulusal bir değer yaratmaktır. Kapitalizmde insanlık eşitsiz gelişim kanunu ile, ayrı ulus gerçekliklerine parçalanmıştır. Onun için, her ülke, ötekilerinin yarattığı bütün teorik değerleri iyice sindirecektir. Ama bu, uluslararası teoriyi sindirim, teorinin yalnız bir kanadıdır. Öbür kanat, her ülkenin kendi sosyal orijinalitesinde yatar.

Bizde, bütün sosyalistlerimizin basamak basamak kendi çaplarında boyuna anarşistleşmeleri (otorite kırıcı megaloman disiplinsizlikleri) hep, yalnız derme çatma, çıraklıkta pişmemiş, uluslararası "teori" tek kanadı ile şâhâne uçuşlar yapmaya kalkışan acaip kuşlar oluşlarından ileri geliyor. Oysa, bu aşama, kırk yıl öncede kalmalıydı. "Cin olmadan adam çarpmak" modası artık geçmelidir. Yeraltı, dünyadan başka yıldız değildir.

TÜRKİYE'NİN TEORİK DEVRİM ORJİNALLİĞİ

Sosyalist

29 Aralık 1970

Kişinin ve Toplumun Yoğurt Yiyişi:

Hiçbir atasözü boşuna söylenmemiştir. Yeter ki biz onu yerinde kullanmayı bilelim.

"Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır."

Atasözü de öyle sayısız denemeyele bulunmuş derin bir gerçekliği anlatır. Her yiğit gibi, her toplumun da bir yoğurt yeyişi vardır. Bilim dilinde ona, her ülkenin kendi orijinal durumu ve tutumu denir.

Sosyal "Yoğurt yeyiş", Sosyal Devrim "yapış"tır. Türkiye de yeryüzü ülkeleri arasında bir yiğit ülkedir. Türkiye yiğidin kendine özge bir yoğurt yiyişi, bir sosyal devrim yapışı var mıdır? Vardır.

Bu devrim davranışı ve tutumu dünya ölçüsünde bir orijinallik, "nev'i şahsına münhasır" oluş (türü kişiliğinin tekelinde kalış) göstermiş midir?

Sosyal Devrim - Tarihsel Devrim

Sosyal Devrim: Biliyoruz, modern çağın, yani kapitalizmin icadıdır. Antika çağlarda, yani kapitalizmden önceki toplumlarda tarihsel devrim ağır basardı. Tarihsel devrimde Bir gelişkin uygarlık, çözemediği karmaşık çelişkiler

mahşeri içinde ölürdü. Tarihsel devrime uğrayan uygarlık olduğu gibi, toptan, bütün sınıfları, ekonomisi, kültürü ile birlikte yıkılırdı, bütün "arşi ferşi ile" çöker gider, gömülür, yeryüzünden yiter, çoğu unutulurdu. Yalnız Irak ve Mısır uygarlıklarını göz önüne getirmek, tarihsel devrimlerin ne olduğunu anlamaya yeter.

Sosyal Devrim öyle değildir. Toplumun ekonomik, sosyal kazançlarını yok etmez. Sınıf damgası silinen toplum ekonomisini ve kültürünü yeni biçime çevirip korur. Toplum gelişimine engel olan bir egemen sınıfın tahakkümünü ortadan kaldırır.

Tarihsel devrimde egemen sınıfların insanlarından çoğu, bire dek kılıçtan geçirilirdi. Sosyal devrim o kanlı kasaplığa, mecbur edilse bile yer vermez. Karşısına zorla, silâhla çıkanlar dışında hiç kimsenin burnunu kanatmaz.

Sosyal Devrim İnsana Kıymaz

Tahakküm eden üst sınıf olarak, tahakküm sistemini savunduğu için, tahtından indirir. İnsan olarak, eski tahakküm etmiş sınıfın tek tek insanlarına dokunmaz. Onlar zora, hileye, etkiye başvurmamakça kişilerle uğraşmaz.

Yalnız yıkılan sınıf insanların bir sosyal sınıf olarak, bütün imtiyazlı, ayrıcalı davranışlarını alaşağı eder. Kendilerini herkes gibi normal, yeni düzen içinde yaşamaya bırakır.

Sosyal devrim, her sosyal büyük olay gibi, elbet yığınların işidir. Yığınlar, sosyal sınıflardır. Sosyal sınıfların bütünü ile katılmadıkları hiç bir büyük toplum olayı, sosyal devrim getiremez.

Her toplumun sosyal sınıfları kendine özge, hastır. Modern toplumun sosyal sınıfları, işveren sınıfı ile işçi sınıfıdır. En azından bu iki sosyal sınıfın katıldığı bunalım milletin bütününe sürüklemedikçe sosyal devrim olmaz.

Bu genel kuraldır.

Türkiye Devriminde Temel Orijinallik

(Melez-Karması)

Türkiye'de en son tarihsel devrim Osmanlı İmparatorluğunun yıkılışı ile oldu. Yeniden bir tarihsel devrim bekleyemeyiz. Yalnız, devrimler ortamında Türkiye'nin kendine öz bir yoğurt yeyişi oldu. Türkiye, tarihsel devrimi (Osmanlılığın yokoluşu) ile sosyal devrimini bir araya getirdi. Önümüze sürüyle arapsaçı olmuş problem kördüğümünün çıkışı ve bizleri şaşkına çevirişi ondandır.

"Devrim piç oldu" diyenler çok. Doğrusu, devrimin anası babası resmen vardı. Türkiye'nin yarı-sömürge şartları Devrim'in anası idi. Türkiye'nin burjuvazisi, Devrim'in babası oldu. Bu ana-babalığın resmi sicile geçirilişi Cumhuriyet idi. O bakımdan Türkiye'nin devrimine "piç" demesek olur. Türkiye'nin devrimi: Melezdır. Antika devrimle modern devrimin karmasıdır.

Devrimci - Kadrocu Tokuşmas>

Bu melezlik, devrimin canına okudu. Devrimcilerimiz, antika uygarlığı (Osmanlılığı) temizleyen İlb (Gazi - Şövalye) mi olacaklarını, yoksa modern uygarlığı benimseyen burjuva mı olduklarını bir türlü kavrayamadılar. Hatta o yüzden, bir ara, "Kadrocu" denilen "ideologluk" ortaoyununu oynattılar. Oyuncu maskaraların kendileri de "melez" idiler. Her küçük burjuva, hayli antika - modern karması, kırmasıdır.

Üstelik Kadrocular, "provokatörlük"le, haraç mezat satıklığı kaynaştırıp "fikir"leştirmiş acayip melezlendiler. Bunu, ar değil kâr dünyası sayışlarını halâ poz poz teşhir ediyorlar (sergiliyorlar). Kendilerinin ne olduklarını bilmiyorlar. Türkiye devriminin karakteristiğini nereden seçecekler?

Çizme, yalamakla da parlar, cilalamakla da. Birinci Milli Kurtuluş devrimcileri çizmelerini Kadrocular'ın burunlarına uzatarak: "Hadi bakalım parlatın!" dediler. Kadrocular, dillerini ve inanlarını bahşış uman lostracı şavkıyla kullanarak çizmeleri yaladılar. Devrimci çizmeler salyalarıyla parlamıştı. Salya kuruyunca, eskisinden beter donuklaştı. Mussolini ile Hitler'in çizmeleri kadar olsun cilalanamadı. "Yazık oldu nasırdan ölen Süleyman Efendi'ye!" Devrimcileri çizme yalattıklarına pişman ettiler.

O "ideolog" palyaçoluğu, çoğu aydınlarımız gibi sosyalistlerimize de ders oldu mu?

Teorik Orijinalliğimiz

Türkiye'nin devrim orijinalliği, antika + modern devrimlerin, tarihsel devrimle sosyal devrimin birbirine girmesidir, dedik. Bu durum, orijinal yoğurt yiyişimizin birinci teorik temelidir. Onu kavramadıkça, Türkiye'nin ne tarihsel, ne ekonomik, ne sınıfsal, ne politik, ne kültürel - bilimsel - filozofik - dincil ve ilh. hiçbir olayı aydınlığa kavuşturulamaz.

Yakışıklı lâf ederiz. Ama, yerde miyiz, gökte miyiz, hayatta mıyız, kitapta mıyız? Biz dahi bilmeyiz. Kendimiz söyler, kendimiz dinleriz. Bizim birbirimize çok bilmişçe dök-türdüklerimizi yabancı dile çevirdiler mi, alay konusu oluruz. Çünkü "düşüncemiz" diye öne sürdüklerimiz, o dillerde geçen yüzyıldan beri kaldırıma düşmüş bilinirlerin tekerlemeleridir. O gibi şeylere başkaları "Lâpali's'in Doğruları" derler, gülmek ve güldürmek için söylerler.

Türkiye Devrimi'nin temelli teorik orijinalliğine neden değdik? Ondan çıkan bir yığın pratik orijinalliklere dayanak vermek için.

Pratik Devrim orijinalliğimizi gelecek sayıda açalım.

PRATİK DEVRİM ORİJİNALLİĞİMİZ: GENÇLİK

Sosyalist
5 Ocak 1971

"Her yiğidin" bir yoğurt yiyişi; her ülkenin teorice ve pratikçe bir DEVRİM yapısı olur. Pratik'ten başlayalım. Türkiye'nin devrim orijinalitesinde pratik bakımdan başlıca iki taktik gelenek ağır basıyor:

- 1- Gençlik orijinalliği,
- 2- Ordu orijinalliği.

Dünyanın her yerinde gençlik de vardır, ordu da. Ama, diyebiliriz ki, dünyanın hiçbir yerinde sosyal devrim olayları Türkiye'deki denli genel olarak gençlik ve özellikle ordu ile içli dışlı değildir.

"Genç Türkler" Ünü

Bugün yeryüzünün Asya olsun, Afrika olsun, Amerika, Avrupa olsun hangi kesiminde ileri bir harekete gözü kara atılmış sivil asker insanlar görülürse, onlara, hiç düşünmeden herkes: "Genç Türkler!" diyor.

Bir zaman Batı dünyasının en velveleli sosyal çalkantılar ülkesi Fransa idi. Avrupa'nın en ilk uygar dili, dolayısı ile diploması dili Fransızca idi. Onun için, "Genç Türkler" deyi mi en çok Fransızca söylendi: "Jön Türkler" denildi. Onu bizim Türk ağzımız "Con Türk" yaptı.

"Con", "Coni" İngiliz'in "Mehmetçik"i sayılırdı... Gericiler, genç Türkler'i halk gözünde yadırgı düşürmek için, Genç Türklere "Con Türk" deyip yabancılaştırmak isterlerdi.

Her ne olursa olsun, ilericisi de, gericisi de, yerlisi de, yabancı da, dostu da, düşmanı da, herhangi bir ülkenin atılğan, uçkun Sosyal Devrimcilerine verilecek ad olarak "Genç Türkler"den daha uygununu bulamıyor. Hangi millettense olsun, uçkun bir Sosyal Devrimciler hareketi görüldü mü, o harekete katılanlara "Genç Türkler" deniveriyor. Başka denmiyor.

Biz Bize Benzedik

Demek bu, biz Türkiyelilerin imtiyazımız, ayrıcalığımız. Türkiye de icat, ihtira, yaratış kıtlığından herkes çok tedirgindir. Hele sosyal devrim ve hareketlerde, hep başkalarını, yabancıları, hele Avrupalıları, Batılıları maymunca taklit edişimiz en büyük hastalığımızdır. Gene de devrimcilikte kendimizin bile farkına varmadığımız bir orijinal yanımız olmuş. Dünya devrimciliğinde Ruslar Nihilizmi tekellerine almışlar, biz Genç Türkler davranışını yaratmışız.

İlk defa bizden çıkmış. Çoluk, çocuk, okul hatta medrese öğrencileri, egemen iktidara karşı kafa tutup ayaklanmaya girişmişler. Bu uğurda okullarından, işlerinden, yerlerinden, ülkelerinden kovulmuşlar, sürülmüşler, zindanlara atılmışlar. Kaçmışlar, göçmüşler. "Hürriyet" istemişler... Nedir o hürriyet? En âlâsı Paris'te, bilemedin Londra'da bulunan bir nesne. "Genç Türkler" en çok Fransa'ya, biraz da İngiltere'ye ve başka Avrupa topraklarına konmuşlar.

Hürriyet Ne İdi?

Tabii, "Hürriyet"nin ne olduğunu, Batılılar biliyor değil, yaşıyorlar. Hürriyet, ekonomide: "Bırak yapsın, bırak geçsin", üstyapıda: "Bırak düşünsün, bırak konuşsun" idi. Batı kapitalizmi "Bırak yapsın, bırak geçsin"i kendilerine saklamış-

lar. Onlar türlü metaları yapacak ve Türkiye sınırlarından geçirecekler. Bizimkilere de, "bırak düşünsün, bırak söylesin" öğretmişler. Bilmişler ki, Genç Türkler, Batı çapıyla düşünüp söyleştikçe, ekonomik açıdan "yapmak" ve "geçmek" Avrupalıların tekelinde kalacak.

O çağ için bu tutum iki yanın da işine gelmiş. "Genç Türk, Avrupalı'yı örnek alınacak uygarlık saymış. Avrupalı bizi "Genç Türk" bilmiş... Giderek, Genç Türklük Avrupa'da bir terim olmuş. Avrupa, üstün kapitalizm düzeni olduğu için, ne icat ederse, dünyaya onu satmış. Genç Türklüğü biz icat etmişiz, ama satışımız kıt. Hangi malımızı bir levanten komprador veya Avrupalı firma aracılığı olmaksızın sergileyip sürümlendirebilmişiz? Genç Türklük metaimizi da, Avrupalı kapitalizm standart bir terimleştirip evrene sürmüş ve kabul ettirmiş.

Devrimci Sınıfsızlık

Bu neden böyle olmuş? Dünyanın her yerinde sosyal devrimlere gençler katılır, öncü olurlar... Niçin Türkiye'de, Sosyal Devrimci der demez akla hemen "Genç Türkler" gelmiş? Avrupa'da genç mi yoktu sosyal devrimler sırasında? Danton'lar, Marat'lar, Robespierre'ler, Saint-Just'ler 25-35 yaşlarında giyotinden ölüme geçmediler mi? Neden başka milletlerin devrimci gençlerine "Genç Fransız", "Genç Alman" "Genç İngiliz" ve ilh. denmemiş de, yalnız bizimkiler "Genç Türk" olmuşlar? Ondandır gelen her milletin genç uçuğun devrimcilerine "Genç Türk" denilmiş?

Şundan: Avrupa'da sosyal devrimi kendi ekonomik varlığı ve politik tutumu ile benimseyen modern kapitalist adlı bir sınıf gerçekleştirdi... Ve gerçekleştirdiği şeye açıkça; Sosyal Devrim, onu yapanlara kısaca "devrimci" (Osmanlıcada: İhtilâlcı) denildi. Türkiye'de öyle bir modern batı kapitalistleri sınıfı yoktu. Kapitalizm, Batı'dan ithal edilen malıydı. Bu Avrupa malının yerli malımıza üstünlüğü su götürmüyordu. Şimdi ne olacaktı?

Türkiye'nin Bâbil Kulesini andıran "yetmiş yedi buçuk" dil, din, ırk, mezhep mozayığı Osmanlı toplumunda, yaşlılar, Fâtih Mehmet'lerin, Yavuz Selim'lerin, Kanuni Süleyman'ların geçim, yaşantı, düşünce ve davranışlarıyla şartlanmışlardı. Hatta gep gencecik okur yazar, ülemâ bile, devlet kapıkulluğunda bir "fodla"(yumuşak ekme) bulur bulmaz, Osmanlı tarihinin derinliklerine dalıp gidiyordu. Ayıktıra bilirsen aşkolsun. Hâlâ sayıları milyona yaklaşan memur kapıkullarımız ve epeci-depeci kara halk yığınlarımız başka türlü mü, kendi kendisine yadlanmıştır.

Beride, o tapınak Osmanlı Tarihi, kubbesi çöken camiye dönmüştü. Kapıkullarını fodlalayan devlet de, memleket de sapır sapır dökülüyordu. "Vatanın bağına düşman dayamıştı hançerini". Genç Türk, "yok imiş kurtaracak bahtı kara mâderini" diye yas bağlayıp sızıldanıyordu. Neden "yok imiş?" Çünkü, Avrupa'da 500 yıl birikiminden sonra sosyal devrimi icat ederek iktidara gelmiş bulunan modern kapitalist sınıfı Türkiye'de yok idi!

Yaşlı> Türklerin Ahireti

Yok diye her iş oluruna bırakılır mıydı? Onu istesek yapamazdık. Kapitalizm batılısı, koca Osmanlı İmparatorluğu'nu yarı - sömürgeleştirmekle bırakmamıştı; dört bir yarıncından didik didik ederek "it dalmış keçiye çevirmişti." Sarayın dört duvarlı zindanında kapalı duran padişahlık burnunun ucunu göremezdi. Padişah kapısında kulluktan daha çıkarlı ve şerefli iş bilmeyen, o saçlı, sakallı, kavuğundan apışına dek "nişân-ı zışan"lar ve renkli sırmalı kurdelalarla apokarya maskarasına çevrilmiş anlı, şanlı, örflü, heybetli paşalar- maşalar, beyler- meyler, efendiler- ağalar, eşraf ve ayanlar "dünyalarından geçmiş"lerdi.

Şimdiki benzerlerinin ünlü "nurlu kalkınma" felsefelerinden daha çok sınanmış tarihsel felsefeleri de vardı. İbn'i Haldûn bir devletin doğal ömrünü 100-150 yıl kesmemiş miydi? Osmanlılık sürenin kaç katı yaşlıydı? "Devr-

i inhitat" çoktan başlamıştı. Çökecektik. Kader! "Elmukadder - Lâ yukadder!" (alinyazısı değiştirilemez). Böyle düşünüyordlardı o zaman Türkiye ulu kişileri. Tıpkı bugünkü büyük adamlarımızın, "özgür girişimden" (yani dünyada batan Kapitalist sömürsünden) başka türlü "nurlu istikbâl" göremedikleri gibi.

Yaşlılar, nasıl olsa dağarcıklarını bu dünyada doldurmuşlardı. Öbür dünya için anıtkabir türbeciklerinin de mermerine ve ustalığına harcanacak harçlıkcağızlarını biriktirmişlerdi. Bak her mezar taşının başına ne yazılıdır: "Hüvel Hal-lâk el bâkiy!" (Kalıcı olan o yaratıcıdır). Yaşlı Türkler hep geçici, gidici. Musalla taşında sarıklı imam boşuna konuşmaz: "Gel!" dedi mi, gidilecek. "Bâkiy kalan bu kubbede bir hoş sadâ imiş!"

Genç Türklerin Dünyas>

Yaşlı Türkiye'nin Türkleri böyle düşünüp davranıyorlardı. Türkiye'nin kendi temelinde bir devrimci üretici güç, Türkiye'nin kendi yapısı içinde bir devrimci sınıf yoksa, onlar ne yapsınlar? Onlar için başka çıkar yol yok."İşte geldiler, işte gidiyorlar!". Dedik ya, tıpkı bugünkü paşa atalarımız, beyefendilerimiz, haciağalarımız gibi. Onlar için, nereden gelmiş olursa olsun, o zaman Entelicens Servis'in, şimdi CIA'nın estirdiği akıntıya kapılmaktan kolayı bulunur muydu?

Ancak, Genç Türkiye'nin Türkleri için iş böyle miydi ya? Onlar yüklerini yapmamışlardı. Üstelik yaşayacaklardı. Avrupa'dan tercüme edilmiş en kötü kitap, ne denli medrese eflâtunluğuna boğulup, mızraklı ilmühâl tecvidi üzere kaydırılırsa kaydırılsın, yaşamak dögüşmektir, diyordu. Yaşlı başlı toklar, herhangi bir "ecnebi şirket"in, yahut "Düyun-i Umumiye"nin gölgesinde günlerini gün edebilirler, çalınan her havada oynayabilirlerdi. Gençler öyle mi?

Yaşamak istiyor "Genç Türkler". Yaşlı başlı Türkler, "kader" bildikleri gâvura teslim olmuşlar. Devlet de, memleket

de, batan gemi gibi delik deşik. Boğulmaktansa dövüşmek gerek. Baksana, Balkan'daki domuz çobanı Sırp'a, Bulgar'a, Yunan'a, Ulah'a. Alnının şakına "Ya Hürriyet, Ya Ölüm" yazmış. İnsan çobanlığında (reaya gütmekte) tarih boyu şân yapmış Türkiye'nin Türk'ü aşağı mı kalacak?

Yaşlı dedeler, atalar, babalar, amcalar dünyadan el çekmişler. Gayret genç dayıya düşüyor. Hem nerede? Daha okul sırasında. Padişahlar, şimdiki efendilerimiz gibi, devrimci gençleri Beyazıt Meydanı'nda, kanlı pazarda, sokak ortasında, okul sırasında kurşunlatmak usulünü keşfedememişlerdi. Tutup kulağından, Genç Türkü Fizan' a (şimdiki Libya'ya) sürüyor. Arkasından ölmesin diye bir maaşçık da bağlıyor.

Birinci Devrim Geleneğimiz

Ülkücü Genç Türkler'den satın alınamayanlar,

"Köpektir zevk alan sayyâd'ı bı insafa hizmetten" (İnsafsız avcıya kulluktan hoşlanan ittir) diyorlar. Erzurum'dan Napoli'ye, Tunus'tan Marsilya'ya göçmen kuşlar gibi "atladı Genç Osman" gittiler. Bunlar, kapitalizm bilmiyorlar; "hürriyet" diyor da bir daha demiyorlardı. Şimdi kimilerin "sosyalizm" dururken "demokrasi" dedikleri gibi. "Aaah! Ey diydâr'ı Hürriyet" (ey özgürlüğün yüzü gözü) dediler durdular. "Esir-i aşkın olduk, gerçi kurtulduk esaretten".

Uzundur anlatması. Acı tatlı, Türkiye'nin devrimci geleneğinde Genç Türklük birinci orijinallik olarak kaldı. Bugün nice tok "aklieveller", bütün yaşları başlarıyla, "hiç okul sırasında çocuklar da, büyüklerin işlerine karışır mı? Kıyamet alâmeti" deyip, "toplum" copuna, "komando" kurşununa sarılıyorlar. Boşuna zahmet, boşuna cinayettir yaptıkları. İflâh etse, Kızıl Sultan Abdülhamit Hakan ederdi. Gençliğin devrimciliği, toplumumuzun birinci modern gelenek - göreneği'dir. Gelenek - görenek: Tarihi temelinde yürüten üretici güçtür. Yoktur ona dışını geçirecek güç insanlıkta.

PRATİK DEVRİM ORİJİNALLİĞİMİZ: ORDU

Sosyalist
12 Ocak 1971

Türkiye devrimcilik tarihinde gençlikle ordu birbirinden ayrılamazlar. Daha doğrusu: "Ordu" demek, "ordu gençliği" demektir. Yoksa, "Ordu fosilleri" ile "Ordu"nun bir ilgisi yoktur. Ancak, daha didaktik (öğretici) açıklama için, gençlikten ayrıca, ordu olayı üzerinde durmak gerekiyor.

Devlet ve Silâhlı Türkler:

"Devlet" sözcüğünün hem en soyut, hem en somut anlamı kısaca şudur: "Devlet silâhlı adamları ve cezaevleri bulunan örgüttür." Osmanlı Türkleri, daha cezaevlerine ve zindanlara kalkışmadan önce, silâhlı ilb'ler (şövalyeler - gaziler) idiler. Türk olup da içlerinde "silâhsız adam" yoktu. Hepsi, tepeden tırnağa olabilecek bütün silâhlarla silâhlı idiler. İnsanların sonradan silâhsızlandırılmaları, bir avuç silâhlıya kul köle edilmeleri için yapıldı. İlk Oğuz boylarında kul köle edilen kandaş yoktu, olamazdı.

İlk Osmanlı Devleti'ni o Türk İbleri, yalnız "silâhlı adam" olarak kurdular. O nedenle devlet demek, silâhlı adamlar demek oldu. Osmanlı Devleti'nin "reaya" (güdülenler) adlı çiftçilerini "devlet sınıfları" denilen, seyfiyye - ilmiyye - mülkiyye - kalemiyye zümreleri güderdi. Gerçi bu dört zümrenin dördü de pek öyle "silâhsız" dolaşır takımından değillerdi.

Bir, "- Allah, Allah!" çekildi mi, değil mülkiyye beyleri ve ağaları, kalemiyye hocaları ve efendileri, sarıklı ilmiyye dahi cübbesini beline dolayıp silâha sarılır, sefere eşerdi. Öyleydi bizim Türkler.

Silâhlı Türklerin içinde ise en silâhlıları, Seyfiyye denilen kılıçlılarla, mülkiyye denilen, hepsi kılıç kılıç örgütlenmiş dirlikçiler idi. Asıl sefere atlı, yaya eşenler bunlardı. Bunlara modern kapitalizm çağında kısaca ordu denildi. Türkiye'de ordu, yâni "silâhlı adamlar", hem devlet kurmuşlar, hem memleketi işletip yürütmüşlerdi.

Batı'da Burjuva Devrimi:

Bunun anlamı açık. Türkiye'de devlet demek de, memleket (kapitalizmdeki anlamıyla millet) demek de, ordu demek oldu. Belki değil, muhakkak, her ülke gibi Batı da, böyle barbar sosyalizmden gelme şövalyeler, silâhlı gaziler tarafından kuruldu. Ne var ki, Batı Avrupa'da şövalyelik köprüsünün altından binlerce yıllık sular aktı. Derebeyleşmiş şövalyelerin altından burjuva adlı modern işveren sınıfı civcivleşip türedi.

İşveren sınıfı (burjuvazi), yalnız sivrisinekten yağ çıkarır, işini bilir, becerikli bir sosyal sınıf olmakla kalmadı. Kendi biriken varını (Sermayesini) yitirmeksizin, derebeyleri tırtıklayıp aşındırabilen ve derebeyleri birbirine düşürmeyi beceren, sabırla koruğu helva etmesini başaran bir ilerici sınıftır.

Sıkışan derebeyi devletini işveren sınıfı harçla, borçla satın alarak, kaleyi kimse farkına varmaksızın içinden fethetti. Önce, bir kocaman derebeye (krala) öteki derebeyleri kırdırttı. Sonra, sermaye geliştikçe sayıları artan işçi sınıfı ile derebeyinin çölleştirici sömürsünden yılgın köylü sınıfını (o zaman köylü de bir sınıftı) savaş arabasına bağlayıp iktidara geldi. Ve antika iktidarı temizledi. Egemen burjuva devletini kurdu.

Türkiye'de Burjuva Devrimi:

Türkiye'de burjuvazinin iktidara gelmesi, böyle işçileri ve köylüleri devrimci eyleme sokan bir girişkin işveren sınıfının kendi iç ve öz gücü ile olmadı. Alacaklı Avrupa Finans - Kapitali'nin yıllarca hazırlayıp kışkırttığı altüstlükler, savaşlar, bozgunlar ortamında, "vatan elden gidiyor!" çılgınlığını koparan ordu gençliği'nin dağa çıkıp isyan bayrağını kaldırması ile oldu.

İktidara getirilen, devleti eline geçiren Türkiye işveren sınıfının en ağır basan bölümü: Komprador burjuvazi idi. Ama, o iktidara getirişte ve devleti ele geçirişte (Uluslararası Finans- Kapitalin dış kontenjanları bir yana bırakılırsa), vurucu güç ordu oldu... Dünyada kapitalizm ölüm döşeğine (emperyalizm aşamasına) girdiği gün, sömürgeleştirilmeye doğru dörtunal koşturulan bir yarım-sömürge ülkede, tarihçil rolü bitmiş bir sınıfın (burjuvazinin), hiç yer kalmamış bir zümresi (kompradorları) başka türlü de iktidara çıkarılamazdı.

Türkiye Devrimlerinde Sınır ve Ordu:

Bu somut Türkiye tarihi içinde sosyal sınıflar diyalektiğinin baş döndürücü çelişkilerini kavrayamayan kimi keskin, yâni hazırlop sirke sosyalistleri türedi... Bunlar, skolastik kafalarından iri burunlarıyla "sosyalizmin bilimini" yapmak istediler. O zaman, Türkiye'ye özge, karmaşık, çok yanlı burjuva devrimleri içinde, yalın kat ordu faktörüne dört elle (yani iki elleri ve iki ayaklarıyla) sarıldılar. Ve Türkiye'de bugüne dek gelmiş, geçmiş burjuva devrimlerini, burjuvazinin değil, "asker-sivil bürokratların" yarattığı martavalını yuttular ve kimi gençlere de yutturmaya koyuldular.

Bu çeşit, sosyal sınıflar pusulasını şaşırılmış mistifikasyonlar (saflığından yararlanıp adam kandırmalar, fikir dolandırıcılıkları) bir yana bırakılmalı. Yalnız şu gerçekliği iki kere iki dört ederce kafaya yerleştirmeli. Türkiye gelişimi ve devrimler tarihinin orijinal gidişi kanunu yüzünden, Türk ordusu adamakıllı devrimci bir gelenek ve görenek kazandı.

Burjuva devrimlerini (sanki sosyal sınıflar dışında ordu olmuş gibi) sırf orduya mal etmek nasıl saçmalamaksa, tıpkı öyle, küçük burjuvazinin (antika bir yığının) demokratik devrim özlemi vardır diye, burjuva modern devrimini, antika küçük burjuva devrimi imiş gibi göstermek de, en azından ne dediğini bilmemektir. Ama, bu her iki ince püf noktası, Türk ordusunun devrimlerde vurucu güç rolünü unutmaya vardı mı, Skolastik saçmalayış develeri güldürmeye dek varabilir.

Batının Tersine, Türk Ordusu Devrimci

Ordunun, bir sosyal sınıf olmadığı ve olamayacağı halde, Sosyal Devrimlerde vurucu güç oluşu, Türkiye'ye Osmanlı göreneklerinden kalma, en önemli ve en orijinal (türü kişiliğine özge) bir gerçekliğimizdir. O kadar ki, bu gelenek, her gün, "Yakındoğu" etiketi takılan eski Osmanlı Türkiye haritası içine giren ülkelerde bile hâlâ yürürlüktedir. Irak'ta, Suriye'de, Mısır'da, Sudan'da, Libya'da ordu, boyuna sosyal devrimlerin vurucu gücü olmaktadır.

İşte bu karakter, ordunun devrimci oluşu, hemen başka hiç bir ülkede görülmez. Çünkü oralarda ordu, ya de-rebeyliğin çöküntüleri altında ezilmiş yahut burjuva ordu-su karakterini alarak, çarçabuk sömürünün kör âdeti du-rumuna girmiş ve korkunç biçimde gericileşmiştir. Bunu bize en iyi açıklayan, en yaman ihtilâller ülkesi bilinen Fransa'nın ordusudur.

Biz söylemeyelim. De Gaulle, 1961 yılı, New York Times Başyazarı Cyrus I. Sulzberger'e şöyle dedi:

"Fransız tarihinde hiç bir devrim ordu tarafından yapılmamıştır."

Bu deymi tersine çevirip kendimize uygulayalım.

"Türkiye tarihinde hemen her devrim ordu tarafından yapılmıştır!"

VE MİLLET CİNAYETLERİN HESABINI SORACAKTIR

Sosyalist
5 Ocak 1971

Kaçıncı çocuğumuzun baharı kurşunla söndürüldü? Her gün yomsuz rakam artıyor. Bir hafta önce 13'tü. Dün 16 oldu. Bugün 17 Devrim Şehidi!

Menderes bir genci öldürmüştü. Bir ay sonra sille, tokat, tekme; bütün DP sbirleri (haydutları) tükürüğe boğularak Yassıada'ya dolduruldu. Bir yıl geçmedi, Menderes, elleri ardına kelepçeli, İmralı adasına dönülmez yolculuğuna boğazında ipiyle çıktı.

İnsan olarak ona bile acımıştık. Böyleyiz biz Türk milleti. Yüreğimiz yufkadır. Ama şu satırlar yazılırken 17. şehidi veren devrimci Türkiye gençliğine ölüm yağdıranlardan bir tanesi bile yakalanmıyor. Bütün "Hür Basın" sözbirliği etmiş: Trajedinin sebebi "Aşırı uçlar" imiş!

Faşist Finans-Kapital ajanı resmen "parti" kurmuş. Milyonerlerin çiftliğinde, savaş üniforması giydirip maaş verdiği birkaç on aç, çıplak, şartlanmış gence resmen kamp tâlimi yaptırıyor. Harıl harıl av tüfekleriyle insan avcılığı öğretiyor. Tahtaya nişan alırcı devrimci gençlere ateş ettiriyor. Ara, öğrenci yurtlarını. İki ekmek bıçağı ile birkaç şüpheli konserve kutusu buldun mu, aşırı solculara yüklen.

Bu çirkin oyunun içyüzü nedir? Her yıl üniversiteye 50 bin genç başvuruyor. 40 bini sokakta kalıyor. Bu mesele değil. Üniversiteye girme piyangosunu kazananlar daha mı mutlu? En çok satan hava cıva gazete bile yazıyor: "40 yıl önce 5 öğrenciye 1 profesör, bugün 88 öğrenciye 1 profesör düşüyor." Ve daha neler, neler?.. Üniversiteye gireni girmeyeni gençlerin, hepsi birden dağa çıksalar hakları var. Hâlâ "öğretim hürriyeti ve emniyeti" adına krokodil gözyaşları döken dökene...

"Paşa" bile "Ortanın Solu" oldu, "Sosyal Demokrat" oldu, (güveğisinin deyimi ile) "Kripto sosyalist" oldu. Türkiye'nin kuşkusuz en tecrübeli ve en kulağı delik devlet adamı.

Bütün ülkenin ve ülke dışının en gizli haber alma servisleri, başbakanlardan çok önce ve çok daha doğruca olayları onun kulağına fısırlarlar. Gene de "Paşa", - gecinden versin - "Kalb krizi geçirdi", illa ki: "Aşırı sağ ile aşırı solu" aynı terazinin kefesine koyma hastalığını geçiremedi. İki de bir sapır sapır faşist kurşunuyla hep sol gençler döküldükçe, "aşırı sağ"ı "aşırı sol" ile haklı çıkartıyor. Bu "tarafsızlık" mıdır, İnsafsızlık mıdır?

Hangi "sağ", hangi "sol" efendim? Kimin nerede, nasıl devrimci genç avladığını bilmeyen politikacı kaldı mı? İşte milli emniyetimizin en sayılı yazarlarından Sayın B. Abdi İpekçi, "Aşırı solcu"ların öldürüldüğü Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'ndan "Son olaylara kadar tarafsızdım" diyen çocuk yüzlü "Yıldırım Hanım"ı bulmuş, Soruyor:

"Kuruluş tam bir felce uğradı, nasıl gelindi bu noktaya?"

Hanım kadın kızcağız akıllı akıllı anlatıyor:

"-Sağcılar İDARE tarafından desteklendiği için okula hakim... Onlar hep İDARE'nin, haklı olsun, haksız olsun, başta-kilerin söylediklerini olduğu gibi kabul ediyorlar... Solcu olan arkadaşlar İDARE'den tehdit alıyordu hep. Ve hazırlık sınıfında ise geri döndürme falan gibi tehditlerde bulunuluyordu.

Okulun bu derece taraf tutması, öğrenciler arasında tamamen ikilik yarattı." Ve ilh., ve ilh.

Demek gençleri birbirine düşürten ve kırdıran kim? "İDARE"! Kimdir o İDARE? Yüksek Öğretim İdaresi, Üniversite İdaresi, AP İdaresi, 500 Şirket + 2000 Taşra Tefeci - Bezirgân ağa İDARESİ. Onlar cennete ismarladıkları köylüyü, esnafı bin yıldır "destekler" görünüp sömürdükçe, "komünizm geliyor ha!" diye "tehdit" ederek "İdare"yi kıvırtmışlar. Öğrencinin de o umacı ile ödünü patlatmaya özeniyorlar.

E, öğrenci, "öbür dünyaya" adaylığını koyup oy veren câhil köylü, kör esnaf değil. "Bu dünyada" yaşayacak. Ve her şey gibi "komünizm" denilen şeyi de az çok okuyarak anlamaya çalışıyor. Yutmuyor Finans - Kapital beyleri ile Tefeci - Bezirgân ağaların lâpçin kokan vurguncu yalanlarını. Masmum Yıldırım kız, hiç iddiasız açıklıyor:

"Halbuki sol tarafta biz hakkımızı her zaman arayabiliyoruz. Ben şimdiye kadar tarafsızdım. Fakat bu olaylarda bir az daha sola eğilimli oldum."

Demek, Sol "Hak" arayandır, Sağ "Zor ve Zorbalık"tır. Ve demek, halk içinde zor oyunu bozuyor. Hiçbir haklı tezi kalmamış olan bozuk düzen hacı-bey ve ağaları, zorla köylüyü, esnafı ahirete itebiliyor. Ama canlı genç ruhta soyguncu zorbalık isyan doğuruyor. Sen solcu mu öldürüyorsun? Öyleyse temiz genç vicdan solcudur! İmam-Hatip okulunda beyni yıkanmış fakir çocuklarından bir kaçını birkaç yıl daha komandolaştırıp "Komünizmle Mücadele" komedyasında facia oyuncusu yapabilirsin. Ama onlara bile güvenme Hacı - Ağa - Bey! İlkokul bilgisi olmayan fakir çocukları da er geç gözlerini bu dünyaya açacaklardır.

Batıda İşçi Papazları yetiştiği gibi, Türkiye'de de "Marksizmi tartışan" İmam-Hatip gençleri her gün çoğalıyor ve çoğalacaktır. Bu kurtuluş çığı bir yol sarp yamaçların yücesinden

kopmuştur. İmam-Hatip de, dünyasından geçmiş yılgın fakir köylünün, işçi sınıfı içine yuvarlanan, yaşamak isteyen yavrusudur. Bir gün "Mülk Tanrınıdır" diyen, Tefeciliği (Rıba'yı) birinci haram sayan Kur'an-ı Kerim'i dikkatle okuyup anlayacaktır. Yavaş yavaş, Finans - Kapital ile Tefeci - Bezirgânlığın vurguncu iratçılık, faizcilik (Rıbâ) olduğunu öğrendi mi, gençler ve işçilerle arasına kan sokmuş soyguncuların canavar yüzlerine Allahın emriyle tükürecektir.

Gençliğimizin, yaşlı başlı derebeyi artığı ve geberen kapitalizm leşi olmuş efendilere, beylere, paşalara, sultanlara her gün taze kanı ile, gürbüz canı ile cömertçe verdiği büyük ders budur. "İDARE"yi binbir cinayeti içinde kuduzlaştıran gözü karalık da, buradan geliyor. Bitmiştir amacıyla çocuk kandırmak! Geçti o Borun Pazarı. Bütün kokmuş düzen efendileri, bayları, bayanları, haciağaları, paşa sultanları, sürsünler katil eşeklerini Niğde'ye!

Rüzgâr eken Finans-Kapital tekelleri ile omuzdaşları Tefeci-Bezirgân soyguncuları, hiç beklemedikleri yerlerinden fırtına ile biçileceklerdir. Modern toplum firavunların, nemrutların kan içinde batan antika "Ahiret" düzeni değildir. Her gün geveledikleri "Mizan günü" onlara şahdamarlarından ve kursaklarından daha yakındır. İşsizlik ve pahalılık işkencesi ateşinde yanan çoluk çocuğu ile halk, onlardan sokak ortasında resmen genç öldürtmenin hesabını da yaman soracaktır.

GENÇLİĞİN ÜÇ ALINYAZISI

Sosyalist
2 Şubat 1971

Gençliğimiz neden çırpınıyor? "Sosyal - ekonomik" nedenmiş. O nedir? Gerçekleri gevelemeyelim.

1- Bizde de Seçim Böyle Olur Çelebi

Finans-Kapital milyonerleri, kasabalarımıza çöreklenmiş Tefeci-Bezirgan haciağalıkla "Demirkırat" biçimi dörtnala kalkalı çok avundu. Köylü ve kentli yığınların oyları mı avlanacak? Kolay geldi. Kırk bin köyden on bininin muhtarına, yüzer lira dağıtsan, bir milyon lira eder, hele biner lira dağıtsan, on milyon lira eder. Nedir bu para? Bir kodaman bezirgân partinin her yıl devlet kasasından resmen çektiği haraç bile değildir.

Muhtar yüzlüğü, bilemedin binliği, gözüne kestirdikleriyle paylaşır. Kim parayı verdiyse, köyde "seçim" düdüğünü o çalar. Farzedelim ki, canı yanık bir iki baldırı çıplak oyunu parayı veren partiye atmadı. Atmayan yüzüktaşı gibi ortada besbelli kalır. "Sandıktan" oy pusulası satılık çıkmayanın ertesi gece harmanı, samanlığı cayır cayır yanar. Bir daha sıkıysa, oyunu para vermeyen partiye, Tefeci-Bezirgânın tutmadığı partiye versin!

2- "Seçmeyen" Öldürülür

Köylü o yüzden, Finans-Kapital milyonerlerinin dümen suyuna bağlanmış Tefeci-Bezirgân sınıfın emrinde yatar

kalkar. O köle yoksulluğu ile esir ruhunun acılarını halkın duymaması için, ağrı kesici ilaç olarak Kur'an kursları ile başı bağlanır. Herhangi biri bin yıllık geleneğe karşı kıpırdayamaz. Binde biri, "kanun var, gideyim idareciye veya adalete şikâyet edeyim" dese, başına geleceği bilir.

Hacıağanın adamı avukat, halktan adamı bir harman yavgını kadar para zararına sokar. Avukat masrafı göze alınsa: İdareci terslemesi, başkâtip tökezletmesi "muamele"yi suya düşürür. "Tahkikat" karakola gitse, sopaya biner. Köylü gene direnirse, bu yol evi yakılır. Anlamaz da halâ şikayete kalkarsa, kasaba yolunda, yahut kırdan bayırda bir ağa kurşunu ile öldürülür. Cinayetin faili "meçhul" (yapanı bilinmez) kalır.

3- Sülalesi Kurutulur

Yeniden karakol işe el kor. Bu yol ölen şikâyetçinin dostları, yakınları "tahkikat" sopasından geçer. Zorla verdirilmiş ifadelerle, Hacıağanın sözünden kıl kadar çıkmış başkaları, "adaletin pençesine" düşer. Yıllarca sürünülür, ezilir. Ocaklar söner. "Hökümatla baş edilmez.." Hacıağadan şikayet, "Devletlû"dan (memurdan jandarmadan) şikayete karmıştır.

Bu tükenmez trajedi tablolarını görmeyen, bilmeyen bir tek Türkiye'li kişi var mıdır? Yoktur. Bu gerçeklik ortasında, kişi olarak kim demokrasinin çeliği eriten bir "Demirkırat" tekmesi gibi, halk "yarıkarası" gibi işletildiğini unutabilir? Bu unutuşunu, canıyla kaniyle, eviyle, barkıyla ödeyen halktan bir kişinin dört yıldan dört yıla "hür seçimlere" girmesi ile koyunun kırk makinası altına yahut salhaneye girmesi arasında ne fark kalır?

4- Kank>ran Baş>

İşte efendilerimizin "demokrasi" adlı "Hint kumaşı" ipek şalla örttükleri ilktidarlarının kaynağı bu kanlı terör, sinsizilgıt düzenidir. Ona güvendikleri için, iktidara "meşru yol-

dan" geldiklerini ortalığa yayarlar. Aydın kapıkulları da ülkemizi esir pazarına çevirmiş bulunan mekanizmayı haklı "meşruiyet" içinde gösterdikçe maaşlarını, yeteneklerini sağlarlar, çoğaltırlar.

İşte gençlik ve özellikle üniversiteli faciasının altında yatan sosyal kankıran budur. Nemrutluğun ve Firavunluğun her türlü Makyavelizmini ve Bizantizmini yüksek öğretim çapında sistemlendirmek istiyorlar. Kürsü "otorite"leri, gençliğe hep o işsizlik ve pahalılıkla bitkin hale getirilmiş bezgin halkı örnek gösterirler. Gençliğin de, tıpkı babası, amcası, akrabası kadar yılgın, bilinçsiz, ağaları beyleri bırakıp birbirine düşmüş bir beyinsiz oy davarı yetişmesini kururlar.

5- Bari Aç B>rakmasa

Hiç değilse gençliğe bir insanca geçim sağlayan gelecek gösterilse. Batı Finans-Kapitali, aydın gençliğini sömürgelelerine, geri ülkelere, "uzman" yahut değnekçi olarak sürek besler.

Bizim aydın gençlik için iki yol kalır: Ya 30 yaşına dek "oku"duktan sonra beşyüz lira maaşla devlet kapıkulluğuna çırak yazılacaktır. O zaman ömür boyu Hacıağanın lâpçınlarını yalayarak "Personel Kanunu" denilen işkence basamaklarını süslü hayvan katlanışıyla tırmanmaktan başka "ülkü" bilmeyecektir.

Yahut, emperyalist anavatanlarının esir pazarında satılık "aşağı ırk" eşantyonu olmak üzere, Türkiye anayurdunu ve milletini inkâr etmeye gidecektir. Gençlik yığınımızın başı ucuna asılı iki yüzlü acem kılıcı budur.

6- H>rs>zl>ktan Halk Düşmanhğrına

Gençliği bu iki çıkmaza iten efendilerimizdir. Ve her iki alinyazısı onların işine geliyor. Öldürmeyip süründüren personel maaşı oltasına kapılan genç, çarçabuk rüşvet, irtikâp,

suistimal ve ilh. yollarından maaş "eksiğini tamamlamak" zorunda kalır. Bu "kitabına uydurulmuş" çalıp çırpma ve kanunsuzluk, tam yedi bin yıldır Tefeci-Bezirgân sınıfın örgütleyip, sistemlendirdiği vurguncu bozuk düzen gidişidir.

Genç, o antika çapul yolundan hem kapıkulu uşak ruhu-na siner, hem kendisi çaldığı için büyük hırsızları haklı görüp savunur, hem en basit kanunları çiğneyip hiçe saymakta ve keyfi derebeylik sürmekte efendilerin yardımcısı ve istihkâmı olur.

Genç artık ölmüştür. Ölmekten de beter, kokuşmuşluğu toplumu kankıranlaştıran bir leş haline gelmiştir. Efendilerimiz onun için, aydın genci ne yapıp yapıp, geçinilemez bir maaşla devlet kapısına kul etmeye bayılırlar. Artık genç kişiliğini yitirmiş, ruhça alçaldığı ölçüde insanlarımıza yadlaşmış yukarıdan bakan tam bir gönüllü halk düşmanıdır. Efendilerimizin istediğinden âlâ soysuzlaşmıştır.

7- Emperyalizmin Yağc>lar>

Acem kılıcının ikinci yüzü: Genç aydınların, (Türkiyeli'nin rüyada göremediği maaşlar peşinde), emperyalist ülkelere de Finans-Kapital "uzmanlığı" için vatanını, milletini, insan haysiyetini, içten mutluluğunu işgücü ile birlikte haraç mezzat satmaya gitmesidir. Gittiği yerde her zaman, kendi kendisine ve yurttaşlarına ihanet etmiş, ciğeri beş para etmez bir sığıntı, yabancıdır. Tek dayanağı, Türkiye'de kalan eş dost benzerlerinden çokça para kazanmak ve altına bir otomobil sürmektir.

Bu parlak "Avrupa" kumaşı giyen otomobilli dilenciler, kendi ülkelerinde kendilerinden bin kez karakterli oldukları için emperyalist ülkelere kaçamayan benzerlerinin soysuzlaşma batağında çürümelerini; onların "beceriksiz" olduklarına, yahut "açıkgöz" olmadıklarına verirler. Kendi ülkelerinin dünyada alay konusu olmuş en geri sömürgelerden da-

ha gülünç birtakım şatafatlı büyük adam kuklaları elinde kanayıp, irinleşmesine dudak bükerek. Onlar külahlarını kurtarmışlardır ya, bütün Türkiye gemisinde kaptan olmaksansa, emperyalizmin savaş gemilerinde yağcılık ederler.

8- Vurulan Birinci Kuş: Beyinsizleştirme

Türkiye'nin Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân vurguncuları, gençliğimizin bu ikinci soysuzlaşma, yadlaşma, halk düşmanı olma gidişinden bir taşla iki kuş vururlar. Bir yol, Amerika'nın "Nüfus kontrolü" ile "azaltın" dediği baş belâsı "fazla nüfus"u bir ufunet gibi dışarıya boşaltırlar. Yarım milyon işçi ihracıyla nasıl işsizliğe çâre ararlarsa, tıpkı öyle, taze beyin ihracıyla, Türkiye'de gerekli olan beyinsizliği biraz daha arttırmış olurlar. Bu taş, Türkiye halkını canevinden, beyninden vurur, sersemletir. Asıl istenen de budur. Kalıpta kendi alın yazılarını ve memleketi düzeltereklerine, gençler defolup giderler bu topraklardan. "Sen sağ olasin sevdiğim, ben de selâmet!"

9- Vurulan İkinci Kuş: Kozmopolitleştirme

Efendilerimizin aynı taşla vurmayı, belki hiç düşünmeksizin, becerdikleri ikinci kuş, daha uzun vadeli cinayettir. Finans-Kapital artık yeni-sömürgeciliğe girmiştir. 19. yüzyıldan kalma anavatan (Metropol) sınırları, metropollarla sömürgeler arasındaki göze batan, ayrı seçili zıtlıklar törpülenmelidir. Her zaman kozmopolitleştirilmiş bulunan geri ülke aydınları, artık milletin ve vatanın inkâr edilmesi yönünde hayvan yetiştirilircesine eğitilmelidir. Bu alanda Türkiye Finans-Kapitalistleri ile Tefeci-Bezirgân haciağalarının uluslararası Finans Kapital tahakkümüne yapabilecekleri en iyi yardım: Türkiye'nin genç aydınlarını, emperyalist bitnikleri halinde vatansız serseri yahudiye çevirmekle sağlanır.

10- Gençlik Sömürü İstemiyor

İşte efendilerimizin Türkiye gençliğine, hele aydın gençliğine beğendirmeye giriştiği bu iki tip ölümlerden ölümdür. Bu iki türlü ölümü de gençliğimiz göze alamıyor. Yaşamak istiyor. Kendi toprağında yaşamak, ama ne yerli, ne yabancı bir avuç vurguncu ve soyguncuya kul köle (hırsız uğursuz) olmaksızın yaşamak istiyor Beşyüz yerli Finans - Kapitalistle, ikibin beşyüz Tefeci-Bezirgâna otuz beş milyon Türkiye insanını rahatça sömürtmek için bekçi köpekliği etmektense, Türkiye'de sömürüyü kaldırıp, herkese insanca yaşama hakkını, görevini ve olanağını bileğinin hakkıyla vermek istiyor.

11- Genç Türk: Cahil Köylü Değil.

Proletarya Müttefiğidir

Üç bin Efendimiz ise, yedi bin yıllık zalimlik alışkanlığı ile, aydın gençliğimizi, cahil köylü yerine koymak istiyor. Ağa nasıl, oy vermeyen; hak aramak, hele "maazallah!" "şikâyet" etmek küstahlığını göstermek isteyen köylüyü, harmanını, evi yakıldıktan sonra gene yola gelmedi mi öldürtüyorsa; aydın gence de tıpkı öyle davranılıyor. Bursla satın alınamayan kendi alinyazısının, Türkiye halkının alinyazısıyla bir olduğuna inanan gençliği, önce sokak ortasında, Üniversite binasında "Toplum Polisi"ne coplatıyor. Karakolda, müdüriyette ne ağır küfürlerle işkenceye uğrattıyor. O da yetmedi mi kurşunlatıyor!

Yanılıyor. Aydın genç antika çağın ezik, cahil köylüsü değildir. Aydın genç, hiçbir zulmün sindiremeyeceği modern işçi sınıfı gibi bir yenilmez devrimci özgücün müttefiğidir. Üstelik, gençliğimizin tükenmez "Genç Türkler" devrimci geleneği vardır. Yıldırılamaz gençlik.

Ve cinayetlerin "faili meçhul" değildir. Finans-Kapital ile Tefeci-Bezirgân hacıağalardır!

YETER BE!

Sosyalist
2 Şubat 1971

Bilimsel sosyalizmin çok bilmüş düşmanları, ona kan dökücü diktatörlüğü yakıştırır. Oysa gerçek sosyalizmin bilim olarak başlıca ödevi, Marks'ın en büyük eserinde belirttiği gibi:

"Doğum sancılarını kısaltıp ılımlandırmak" (Das Kapitaldir.

Dünyamız, yarım yüzyılı geçiyor, "doğum sancılarıyla" kıvrınmaktadır. Vietnam'da kan dökücü diktatör kimdir? Doğumu, sosyalizmin doğumunu engellemek isteyen Amerika US'a satılmış üç beş general ve politikacı. Şili'de sosyalizmin doğumunu demokrasi (ama lafta değil, işte halkın bilinçli örgütleri) ile hiç sancısız gerçekleştirenler kimlerdir? Seçime yanyana girmiş, sosyalistler, komünistler, radikaller, Bağımsız Halk Aksiyonu (adlı hıristiyan demokrat din adamları), sosyal-demokratlar'dır.

Pek yaygaralınca: "Seçime hayır! Tek yol Savaş!" parolasını koparan, "Sol Devrimci Hareket" şarlatanları çıktı. Ama "Şili İşçilerinin Birleşik Konfederasyonu" 700.000 üyelidir. "Sol Devrimci Hareket" şarlatanlarının aldıkları oy: 3.838'dir. Sancısız doğuma ikinci karşı koyan akım, Allende'nin Şili başkanlığına seçiminden önce Başkomutan General Schneider'i öldürten, 21 Ekim 69 sağ hükümet darbe-

cisi General Roberto Áaux'dur. Demek, kan dökücü diktatörlük kimlerin özlemidir? "Sol Devrimci" veya Sağ karşı-devrimci PROVOKATÖRLERİN özlemidir.

Bu hiç kimsenin bir an unutmaması gereken gerçekliği Koca Dünya'dan küçük Türkiye olayları içinde izleyelim. 28 Nisan olaylarında genç üniversiteli kanı döken kimdi? Halkımızı demagojiyle ayartabildiğine güvenen Türkiye'nin (birkaç yüz kişilik) Finans-Kapital oligarşisi. O kan içici oligarşiyi en "kansız ihtilal" ile deviren ne oldu? Tepeden tırnağa silahlı Türkiye silahlı kuvvetlerinin 27 Mayıs Devrimi.

Dikkat edelim. Türkiye'de görevi, gereğince kan dökmek olan silahlı kuvvetler bile kan dökmüyor da, Türkiye silahlı kuvvetlerinin halk çocuklarına güvenemeyen bir avuç tekelci sermaye ve politika azlığını, özel kanunsuzluklarla, azıcık insan hakkı arayanların kanını döküyorlar. Maksatları açık: Halk uyanmasın. Halkı uyarmak isteyen gençlik kan içinde boğulup susturulsun, "kansız" 27 Mayıs'tan kan davası güdülerek, son kalmış demokratik kırıntılar da yok edilsin.

Öyle bir Dünyanın böyle bir Türkiye'sinde yaşıyoruz. Oligarşinin iktidarı TBMM'de resmen şöyle bağıyor:

"Aslında bu komando teşkilatının sahibi benim diyen bir partinin başkanı çıkmış meclisin kürsüsüne!"

Yani iktidar, "kan dökücü komandolar, diktatörlüğü silahla kuran komandolar bizden değil" demeye getiriyor. Bu, kaç bin yıllık Roma Valisi Ponçe Pilat'ın "masum kanından ellerimi yıkarım!" deyişidir?.. Oysa, arkalarına toplum polisini takarak hergün bir üniversite, bir öğrenci yurdu basan "Komando"lar azittikça, hergün gazetelerde şöyle olaylar okunuyor:

"Fakülteye yapılan silahlı bir saldırı üzerine emniyet müdürlüğüne haber verilmiş, ancak müdürlükten, (Telefon numaranızı bırakın, biz sizi ararız) cevabı verilmiştir." (Milliyet, 5.1.1971)

S.B.F. Dekanı Prof. Cahit Talas konuşuyor:

"Polis yurda girmişti. Vali beye telefon ettim. Vali bey anlayış gösterecek yerde bizi suçlamaya kalktı. Emniyet müdürü de aynı his içinde, bizi suçlamaya kalktı. Talebe çok insafsızca dövüldü. yurt feci şekilde tahrip edilmiştir." (Cumhuriyet, 25.1.1971)

Bunun örtbas edilecek gizli kapaklısı kaldı mı? Otuz gencin temiz başını yiyen iktidar, "insafsızca" kan dökücü diktatörlük yapıyor. Finans-Kapital Türkiye'de gerçek demokrasinin doğumunu önlemek için kan dökmekten başka çıkar yol bulamayacak bir acz ve şaşkınlık içindedir. Öteki bezirgan partiler de, sözde "parlamentar muhalefet" kayıkcı dövüşü ile cilveleşiyorlar. İki bin yıl önceki İsa gibi, 1971 Gencinin "bir yanağına vurulunca, öbür yanağına çevir!" diyecek köle ruhunu taşımadığına öfkeleniyorlar.

Bu kanlı oyun ne sayede sürdürülüyor? Çok sırmalı, çok yıldızlı bir iki başın ara sıra sahneye itilmesi sayesinde mi? Hem evet, hem hayır. Ne var ki, beşyüz "Oligark"ın (Tahakkümcü azınlığın), ne imam talkını, ne topu tüfeği otuz beş milyon insanı köleleştirmeye yetemez. Ancak, tek başına bu kanı, faşizmi durdurmaya ve demokrasiyi kurtarmaya, sosyalizmi kurmaya yeter mi? Hiçbir zaman yetemez. Hele platonik "antifaşist" tekerleme "bildiriler" ardında "hamamın namusunu kurtarma" particilikleri, yavuz hırsızlık değilse, düpedüz hareketi gülünçleştirmektedir.

1- Anarşiyi kes! Derlen! deniliyor. Bu, Proletarya Partisi içinde çelik çekirdekleşmekle ve en yaygın yığın örgütlenmeleri ile olur.

2- Halkın içine anlayışla in! "Sol yobazlığı bırak" deniliyor. Bu, somutça, pratikçe işsizlik ve pahalılıkla savaş manivelasına dayanır.

Ne gezer! Çoğu nereden çıktıkları bilinir veya bilinmez sürü sürü keskin "lider" ve avantürye "ideolojik" zibidiler ortalığı kavram mahşerine çeviriyorlar. Halkın da, gençliğin de bilinçsizliğini-bilgisizliğini-örgtszlğn-davranışsızlığını son kertesine dek smryorlar. Ve hepsi birden, denizin dibine atılmak üzere çuvala doldurulmuş kedislerle köpekler gibi, hala birbirleriyle dalaşıyorlar. İlerinde "marifet" yapmadıklarına inanmayan da çıkmıyor.

Kanlı faşizme, antidemokratik Finans-Kapital diktatörlüğü ile her araçtan yararlanıp savaşmak en birinci ilke (prensiptir)... şu anda, ondan önemli yakıcı ilke (prensiptir) olabilir miş gibi, Türkiye için uydurma "ilke-tilke" havlayışlarıyla iki kişiye bir araya gelemez kılıyorlar. Bu tür düşünceler ve davranışlar tarihin her döneminde yenik dşmş anıtsal beyinsizlikler midir? Yoksa, firavunlardan arlara ve padişahlara dek her mstebidin binlerce yıl besleyip yetiştirdiği en başarılı provokatörler midir?

Halk bir damla iş ve bir lokma ekmek için kıvranıyor. Halkı o işsizlik ve pahalılık cehenneminde aydınlatacak bilinçli örgütlenme günün biricik problemi. Herif durmuyor, dinlenmiyor, iktidar canavarına birkaç yüz gencin daha sıcak kanını içirme fırsatını ve keyfini vermek isterce, horoz dövüşü çapında ve yazıyla, iziyle "silahlı savaş devrimciliği" kışkırtmalarını aklınca "teori"leştiriyor. Silah sözcüğünün salavatla ağıza alınacağını, onu da ancak ehil olanın, yerinde alabileceğini pratikçe kavramıyor.

Silah kim, sen kimsin, a gönüllü polis devrimcisi hdk? Silahlı kuvvetin ne olduğunu hiç mi kimse bilemez sanırsın a habenneka! Silahın ve silahı kullanmanın ne olduğunu senden mi öğrenecek Kuvayimilliyecilikle yoğrulmuş bu millet, bu halk, bu işçi sınıfı, bu köylü yığını, a hain değilse

soytarı cici devrimci! Sen daha sağ karşı-devrimci molla hacjağa kadar olsun, "saf bağlayıp":

"-Rab! Rab!" diyen sol-sağ adımıını atmayı öğrenmemişsin, çakmaklı tüfekte ayda füze avcılığına mı çıkacaksın a Donkişot?

"Anarşi Yok! Büyük Derleniş!" en açık ve kesin çağrıdır. Daha iyisi ileride. Ama "Karga dernekleri" kurarak değil, hareket, davranış örgüt içinde yapılabilecek olan Vatan Partisi Tüzüğü ve Programı ortada. İlk adımda "Devrimci Derleniş Merkez Komitesi" kurulmak üzere, bütün örgütlü İşçi-köylü-esnaf-aydın ve ilh. halk grupları, "Devrimci Derleniş Komiteleri" kurmalıdırlar. Komiteler, kendi çevrelerinde "Halk Uyanış Güçleri" örgütlerken, ortak bağ noktası, Sosyalist'in ve Tarihsel Maddecilik Yayınları'nın, Laleli-Çelik Palas-Kat 3 adresidir. Kurucu Komitelerin bu adresle hemen ilişki kurmaları rica olunur.

Namusunu, yüreğini, zekâsını, bilimini, bilincini zerrece proleter alçakgönüllülüğü ile bağdaştırabilen arkadaşların Büyük Derlenişe öncü Gönüllü Er olarak hemen katılmaları tutulacak ilk ve tek yoldur. Var mısınız bu yola baş koymaya?

Yoksanız, başka gerekçe aramayın ve üzölmeyin, yoksunuz demektir. Varolanlar, işçi sınıfı ve köylü yığıını adına, sizin yerinize de derlenirler ve dövüşürler. Merak etmeyin. Elli yıldır derlenenler ve dövüşenler, her şeyden önce bu halkın içinden fışkırmışlar ve cepheyi tutmuşlardı. Sağ kaldıkça tutacaklardır da. İt ürüyecek, kervan yürüyecektir.

PROLETARYA PARTİSİ NEDİR?

Sosyalist

16 Şubat 1971

Türkiye'de bir proletarya partisi için ardarda duyurular ve çağırılar yapılıyor. Birçok arkadaş Proletarya Partisi'nin ne olduğunu veya ne olabileceğini kendi kendilerine ve herkese, bu ara bize de soruyorlar.

1- Proletarya Partisi Problemi

Bu ve benzeri sorulara sık sık karşılıklar verildi, açıklamalar yapıldı yapılıyor, yapılacak. Burada, bir yol daha kısa bir prensip aydınlatması yapmaya çalışalım.

Proletarya partisi nedir? Dünyada ve bizde, bir veya birçok, adıyla sanıyla işçi partileri oldu, oluyor, olacak. Bunlar proletarya partisi midirler? Değil midirler? Proletarya partisi iseler, nasıldır? Değilseler, neden değildirler? Bu soruların kısaca karşılıkları bulunmalı, verilmelidir.

Ayrıntılar içinde boğulmamak için alfabetik gerçeklikleri anarak yürüelim.

2- Proletarya Sözcüğünün Üç Anlam>

Proletarya partisi deyiimi içinde iki sözcük var.

Önce proletarya nedir? Tam karşılığı modern işçi sınıfı demektir. Parti sözcüğünü sonraya bırakalım. Demek Proletarya sözcüğü içinde üç ayrı anlam oturur:

- 1) İşçi,
- 2) Modern,
- 3) Sınıf.

Bu üç anlamı duruca kavramazsak; proletaryanın ne olduğu gölgede kalır.

3- İşçi Ne Değildir?

İŞÇİ nedir? İşçi, sadece başkası hesabına çalışıp sömürülen insan değildir. Böyle insanlar, uygarlık denilen sınıflı toplum doğdu doğalı vardır. Hatta, tarih öncesinin sınıfsız toplumu orta barbarlık denilen sürü ekonomili çobanlık çağında bile, köle adlı, babahan yanına yanaşmış çalışan insan tipleri belirmiştir.

Ne tarih öncesinin aile çocuğu yerine geçen insanlı kölesi, ne uygarlığın hayvandan beter şartlar altına soktuğu, bir aygıt, cansız alet gibi kullandığı, isteyince kırdığı, öldürdüğü insanlıktan çıkarılmış kölesi, işçi değildir. Kölenin bütünü (bedeni ve ruhu) hep birden pazarda alınır, satılır ve ebediyen sahibinin malı olur.

Ortaçağın lonca ustaları yanında çalıştırılıp sömürülen kalfalar ve çıraklar, köle gibi parayla alınıp satılmasalar bile ömürleri boyu, ustalarının ve loncalarının, tüm yaşantılarıyla yetkisi ve kontrolü altında bulunurlar. İşçi, ne "usta"sına veya "patron"una, ne herhangi bir loncaya öyle, bir bitkinin köküne bağlı kaldığı gibi yapışık ve kişiliksiz değildir.

Antika Tefeci - Bezirgân toplumunda (gerek "ilkçağ", gerek "ortaçağ" adı verilen ortamlarda) çalışanlar, sömürülenler, kimi "amele" (işçi) adını taşıyabilirler, "ulûfeli" (ücretli, gündelikçi) olsalar bile, bugünkü "proletarya" deyimine içine girecek "işçi" sayılamazlar.

4- İşçi Nedir?

MODERN nedir? İşletilip sömürülen insanı işçi yapan şey, "Modern" oluşudur. Modern ne demektir? Kısacası, kapitalist demektir. Modern işçi: Kapitalistin işletip artı-değer sömürdüğü çalışandır. Modern işçi: Ne onu işletenin malı olan

ilkçağın kölesidir, ne işleyen kişi veya lonca gibi örgütlerin bitkicil ortaçağ uydusu olan kuldur.

Modern İşçi, hür (özgür)dür. Hem iş aygıtlarından "hür"dür, yâni kopmuş, yoksundur, çalışacak aracı yoktur; hem kapitalistten (veya loncalardan) "hür"dür, yâni kimsenin ve hiç bir şeyin kölesi değildir. Kulu da, "Kapıkulu" da değildir. Pazarda ne bedenini, ne ruhunu hiç bir vakit satmaz. Yalnız, belli bir süre için, belirli bir ücret (gündelik) karşılığı olarak işgücünü satar. Bu bakımdan proletarya partisi; ne ortaçağın kölelerinin, ne ortaçağ kullarının, ne "kullukta kusur etmeyen" "ustaların", "kalfaların", "çırakların" partisi olamaz. O çeşit antika kul-köleliklerin türlü izlerini ruhlarında, hatta kimi bedenlerinde taşıyan (Esnaf, köylü, aydın v.b.) sırf küçük burjuvaların partisi de hiç olamaz.

Türkiye gibi geri ülkelerde bu karakteristik üzerinde ne denli çok durulsa azdır. Ve pratik parti çalışmalarına girilince yukarıda saydığımız ve sayamadığımız daha nice "antikallıklar" ile karşılaşılacağı ayrıntılarıyla görülecektir. O zaman bu söylediklerimizin somut anlamları büsbütün ama gittikçe anlaşılacaktır. Örgüt içinde, deneme, bilgi, bilinç, karakter, vb. hiyerarşisinin önemi burada gizlidir.

5- İşçi Sınıfı Nedir?

SINIF nedir? Üretimde çıkarları ve durumları bir olan insan kümelerine sınıf denir. Modern işçiler de modern bir sınıftırlar. Ancak, bir siyasî partiyi sırf "işçiler" kurdu, yahut yönetti diye o parti hemen proletarya partisi olamaz.

Her sınıf içinde olduğu gibi, işçi sınıfı içinde de bir çok zümreler ve katlar yaratılmıştır. Hele kapitalizmin en büyük dayanağı, modern işçi sınıfı içinde birbiriyle çelişen bin bir ayırt yaratmaktır. En altta Arapça'dan "ameliye", yahut Rumca "ırgat" denilen toprak işçileri, sonra köyden yeni gelmiş Frenkçe "manövr" denilen kaba el işçileri, "kara amele"ler, daha yetişkin işçiler, orta işçiler, okur yazar işçiler, okumaz yazmaz işçiler, uzman işçiler, usta işçiler, çırak işçiler, kalfa işçiler, ustabaşı işçiler, sendikalı işçiler, sendikacı-ışçiler, sendikasız işçiler, ve ilh., ve. ilh.

İşçi Sınıfı bütün o zümrelerin topunu birden içine alır. Proletarya partisi, bütünü ile işçi sınıfının en genel, en ileri, en sağlıklı eğilimlerinin teorisini ve pratiğini temsil eden örgüttür. İşçi zümrelerinden herhangi birinin veya ikisinin kendi özel eğilimlerine göre kurup güdeceği bir parti, "işçi" adını taşısa bile, işçi sınıfı partisi olamaz. İşçi sınıfı bütünü'nün teorik ve pratik varlığını, tarihi eğilimini tümüyle temsil edemediği sürece güdük, sapık bir zümre, kat partisi olur. Oturaklı ve tutarlı bir proletarya partisi rolünü başaramaz.

Örneğin, Türkiye'de TİP denilen bir "işçi partisi" var. Bu na neden proletarya partisi diyemeyiz? Çünkü, TİP'i kendi özel zümre eğilimlerine göre ilkin kuran ve güdenler, "sendikacılar" adını alan ve bilinen kimselerdi. Sendikacılar, şayet işçi iseler bile, çok kez işçiden kopmuş, imtiyazlı "aristokrat" işçilerdi. Sonra hepsi seçme "küçük burjuva", hatta dekadan aristokrat kalıntısı veya hayranı aydınlar TİP mekanizması içine yabancı cisim gibi sokuldular.

Bu ikisi birbirinden daha şahbaz zümrelerin melez örgütü, ister istemez, "İşçi sınıfı içinde burjuvazinin sözcülüğü" rolünü rahat buldular. Onların ilk işleri işçi sınıfının bütünü ile de, mücadelesi ile de, tarihi ile de çatışmak oldu ve kopuşmak oldu. Modern işçi sınıfına karşıtlıklarını "sosyalist" sözcükleriyle ne denli süsleyip örtbas etmek isteseler, içlerinin içlerinde yatan antikalık (küçük burjuva eğilimi), kapıkulu ruhlarını yer yer sırttırdı. Polis komplekslerini, felsefelerinin "amentü"sü yapmaktan bir türlü yakalarını kurtaramadılar.

6- Parti Nedir?

PARTİ nedir? Bir sosyal sınıfın da, bir zümrenin de siyasi iktidar savaşı yapacak örgütüdür. Sınıfın ve zümrenin ne olduğu gözümüz önünde bulunursa, bir partinin parti adını gerçekten alabilmesi için başka neyin gerektiği daha iyi araştırılabilir. Bir partinin, parti olabilmesi için yalnız sınıf partisi olması yeter mi? Hayır. Sınıf partisinin, aynı zamanda siyasi iktidar savaşı yapmaya elverişli bir örgüt de olması gerekir.

Daha doğrusu, her gerçek parti önce sınıf örgütü, sonra siyaset örgütüdür. Yahut sınıf örgütü demek, kendiliğinden siyaset örgütü demektir. Olmayacak bir varsayım, siyaset yapmayı beceremeyen bir örgüt, sırf sınıf örgütü de olsa ona parti adı verilemez. Bütün zümreleriyle işçi sınıfını içine almış veya sırf her zümreden işçilerin kurdukları ve güttükleri bir örgüt hemen proletarya partisi olabilir mi? Hiçbir zaman olamaz Proletarya Partisi her şeyden önce bir siyaset örgütüdür.

Bunu söyler söylemez, siyasetin ne olduğu, proletarya partisinin ne zaman, nasıl siyasi örgüt sayılabileceği birinci problem olur. Siyasi parti bir sınıfın sınırları ve sınıf bencilliği içine hapsolmemiş bir örgüttür. Kendi sınıfından başkasını görmeyen bir örgüt, siyasetin dışında kalmış ve parti olmaktan çıkmış olur. Çünkü parti, ne bir zümreyi, ne bir sınıfı değil, sınıflı toplumda bütünüyle bir ülkeyi ve tüm Dünya'yı içine alacak, yönetecek, değiştirecek bir örgüttür. Parti bu evrensel görevini yerine getirebilmek için, sınıf körlüğü denilen dar düşünce ve davranıştan kurtulmak, siyaset yapmak zorundadır.

Bu bakımdan proletarya partisi herşeyden önce kendi üyelerini politika alanında yetiştirmek, onlara siyasi eğitim ve bilinç sağlamakla görevlidir. Siyasi eğitim, lâfla olmaz. Sınıflı toplumda var olan bütün sosyal sınıf ve zümreleri kollamakla olur. Sınıf bilgisi ve bilinci bir tek sınıf içine tek yanlıca kapanıp kalmakla edinilemez. Bütün sosyal sınıf ve zümrelerin içyüzlerini çok yanlıca kavrayıp işlemek gerekir.

Bunun ise tek pratik ve kaçınılmaz şartı: Bütün sosyal sınıf ve zümreler içinde her zaman var olan tüm hoşnutsuzları ve tüm devrimcileri kendi içine almaktır. Onun için proletarya partisi yalnız işçilerin değil, her sınıf ve zümre içinden bütün devrimcilerin partisi olur. Yeter ki başka sınıf ve zümrelerden proletarya partisi içine gelen hoşnutsuzlar:

- 1- Gerçekten devrimci olsunlar;
- 2- Gerilerindeki bütün kayıkları batırarak gelmiş olsunlar.

7- Proletarya Partisinin Diyalektiği:

Bilimcil Sosyalizm

Buraya dek söylediklerimizden anlaşılacağı gibi, proletarya partisi problemi, olağanüstü diyalektik işleyen bir mekanizmadır.

O mekanizmayı alışlagelmiş skolastik antika metot ve mantıkla, yahut metafizik modern burjuva metot ve mantığı ile kavrayabilmek olanaksızdır. O nedenle proletarya partisi içinde ve dışında boyuna skolâstik ve metafizik kafalar kırılıp dökülür durur.

Proletarya partisi hem bütün işçi sınıfının içinde olacak, hem de öteki bütün sosyal sınıfların içinde olacaktır. Proletarya partisi hem bütünüyle işçi sınıfının devrimcilerini içine alacak, hem de bütünüyle öteki sınıf, tabaka ve zümrelerin devrimcilerini içine alacak. Bu apaçık bir çelişki değil midir? Bir çelişkidir. Ama, akıldan uydurma, sübjektif ve soyut bir ölü çelişki, yâni saçma değildir. Tam tersine, yaşantıdan gelme, en objektif ve en somut bir canlı çelişkidir, yâni gerçekliğin ta kendisidir.

Proletarya partisinin bütün gücü ve bütün dinamizmi bu gerçeklerin canlı diyalektiğinden gelir. Proletarya partisi iliklerine dek bir sınıf partisi, işçi sınıfının partisidir. Ama egoist, kendi sınıf tekkesinin aşılmaz duvarları içinde bunamış sınıf tekelsi bir parti değildir. Örneğin İngiliz Trade-Union'larının İşçi Partisi öyle dar sınıfcıl kaldığı için, herşeyden önce, sendika ağalarının, Finans-Kapital uşaklığına yatkın, işçi sınıfı düşmanı, emperyalizm dostu örgütüdür.

Proletarya partisi, yalnız işçi sınıfının çıkarlarını ve dar çerçevesini düşünmekle kalmaz. Sosyal sınıflar tabusunu, işçi sınıfı ile birlikte toplum alın yazısından siler. Ortada yalnız insan varlığını yüceltecek bir toplum ülküsünü taşır. En az sınıfcıl olduğu kertede insancıldır. Ham ervahı çileden çıkararak baş döndürücü diyalektik buradadır. Bu olağanüstü (sınıf + insan) ülküsünün biricik bilimi ve bilinci, teori ile pratiği işçi sınıfı açısından proletarya partisinde sentezleştirmiş bulunan bilimcil sosyalizmdir.

UYARIYI UYARMAK

Sosyalist
16 Şubat 1971

Sayın Mustafa Karacaoğlu ve Tahsin Saltık oğullarımız.

1/1/1971 günlü yazınızı beğenerek okudum. Eleştiricilsiniz.

1- "TÜRK" sözcüğünü, Türkiye'de yaşayan her yurttaşın "nüfus kağıdı"nda yazılı "tabiiyet" karşılığı, biraz da kimi alışkanlık olarak ara sıra kullanıyoruz. Yoksa, elbet bir ırk ve etnik gruba ayrıcalık vermek düşünülemez. Nitekim, Türkiye'den başka yerlerde de "Türk" ler vardır, hatta Türkiye'dekinden daha kalabalıktırlar.

2- "KUVAYIMİLLİYE" sözü, "Halk Savaşı Planları" ve "Anarşi Yok" metinlerinde Birinci Kurtuluş Savaşı'mızın kendi kendine aldığı addır. Onu, sözlük anlamına bakıp değiştiremeyiz. Kaldı ki, 1919-23 yılları Türkiye'de egemen bir yerli Finans-Kapital bulunmadığı için, Kuvayimilliyecilik deyimi Antiemperyalist savaşa pek de yanlış verilmiş bir ad sayılamaz.

Finans-Kapitale karşı savaş bir yol halk dilinde "Kuvayımilliyecilik" biçimiyle yaygınca (ki öyledir) onu sadece İkinci Milli Kurtuluş Savaşı'nı daha iyi kavratmak için de kullanmak, bir gelenekten olumluca yararlanmaktır. Her kullanıldığı yerde, şimdiki Finans-Kapitali kendi dışına ve karşısına atmış sayılır.

Öz bakımından Demokratik Devrim, burjuvaları da kapladığı için, "milli"den başka bir şey olamaz. Kapitalizmde

sosyal devrim, ne bir parti, ne bir sınıf ile olmaz. Bütünü ile milleti kaplamış bir bunalım ve çözümdür. Tabii, o bunalımın içine Finans-Kapitalde "edemiyorum, yedemiyorum" diyecek durumu ile katılır. Ama, biri kalkar da: "Madem bunalma katıldı, demek Finans-Kapital devrimden yararlanmalı" derse, aşırıca Medrese (Skolastik) kokan bir sofizm (safsatıcılık) yapmış olur. Çünkü her bunalıma katılan sınıf ve zümre, mutlak "Devrimci" olur demeye benzer bu. Finans-Kapital, katıldığı ve sürüklendiği bunalımda tahakkümünü yitireceği için "Karşı Devrimci" olur. Ama devrimde olur bu.

Bir sözün görünüşüne aldanmamak Diyalektik Maddeci Metot ve Mantiğin alfabesidir. Her sözcüğün kabuğu içinde, hangi olaycığın yattığını bulmalıdır.

3- "UYARMAK İÇİN" metninde 1-34 kez eleştirdiğiniz "Millet" sözcüğü için de anlatılmak istenen olaycık önemlidir. Sizin de pek güzel işaret ettiğiniz gibi, o metinde millet, "terimsel" değil, "deyimsel" anlamında kullanılmıştır. Hiç bir Ağa'nın bulunmadığı halk kalabalığı içinden biri kalkar ötekilere: "Heyy millet!" diye bağırsa, bundan "İçinizde Finans Ağası da var" anlamı çıkarılır mı?

Popüler (halk dilinde yaygın) millet deyimini, daha kolay anlaşılacak için, bilimsel terminolojideki yerini bilmek ve dozunu kaçırmamak şartıyla, ara sıra kullanılmak olmalıdır. Küçük burjuvazi olağanüstü millet antuzyazmalıdır (çoşkuludur). "Uyarmak İçin" yöneticisiyle, yığınıyla, küçük burjuva sansasyonelliği (duyguculuğu) kaçınılmaz olan TİP'lilere ara sıra daha "etken" ve daha "anlayabilecekleri" dille yazılmak istenmiştir.

Gene de dozun kaçırıldığı kanısında iseniz, "Halkın sözü, Hakkın sözüdür" der, uyarınıza teşekkür eder, yanlışlarımızı düzeltmeye çalışırız.

Bir yan kalıyor. Eleştiri, Osmanlı Tiyatrosundaki ünlü, "Külahın sureti" mi diyelim yoksa "Külahın siyreti" mi tartışmalarıyla gülünçlüğe düşmemeli. Ne dersek diyelim, demekle kalmayalım. Tek tek sözcükler üzerindeki duygululuğunuzu acep okuduğunuz metinlerdeki AKSİYON (eylem) önerileri, düşünce ve davranış problemleri üzerinde de gösteriyor musunuz? Yalnız kağıt üstünde yahut ahbab çavuşlar arasında sade suya duygululuktan, reçetecilik peçetecilikten söz etmiyorum. Halk yığınları içinde serinkanlı, tutarlı ve sürekli örgütçül düşünce ve davranışlardan ne haber?

Canlı çabalarınızı o yönde yoğunlaştırırsanız çok sevinirim. Gözlerinizden öperim.

SUÇLU AYAĞA KALK!

Sosyalist
16 Mart 1971

Türkiye'nin iki büyük başkenti İstanbul ve Ankara'dan, en ücra ve en uçtaki Kırıkhan'a, İslâhiye'ye dek her yerinde kan dökülüyor. Kan dökenler, Finans-Kapital parababalarının yönettikleri antika taşra tefeci-bezirgân vurguncularıdır. Kanı dökülenler, Türkiye'de insancıl yaşantı özleyen ilericiler, devrimci gençlerdir.

Padişahlıktan Paşahğa

Neden? Bunu halk yığınlarımızın öğrenmemeleri için sömürge üst sınıflar ve onların bezirgân politikacıları ellerinden geleni arkalarına koymuyorlar. Üst sınıflar bir avuç soyguncudurlar. Ama Türkiye'nin en muazzam ekonomi gücü olan kapitali (sermayeyi) ve devleti tekellerinde tutuyorlar. Onun için, yenilmez bir güçmüş gibi görünerek, herkese gözdağı veriyorlar.

Bu açık seçik oyunda en çok aldatılanlar, "Cahil halk" değil, ne yazık ki "okur yazar" geçinen kapıkullarıdır. Bu kapıkullarının en gözde başı İ. İ. Paşa oluyor. Paşa 40 yıldır, kimi iktidarda, kimi muhalefette kaldı. Ama, korkunç devlet kapitalizminin ve devlet kapıkulluğunun vazgeçilmez başı idi. Onun için, Türkiye politikasını kimi açıkça, kimi el altından olmak üzere, her zaman "paşa", yahut "paşalar" göttü.

"Paşalık" Türkiye'de bir kanunla Mustafa Kemal'in sağlığında yasak edildi. O antika deyimın yerine her modern ülkede kullanılan general geçirildi. Ama toplum gerçekliği antikalıktan kurtulmadıkça, onun yaşıyan kurumlarına başka ad vermek yeter miydi? Yetmedi. "Paşa" her zaman antika paşa kaldı. Ve halk da, ortalıkta değişen temelli hiç bir şey göremediği için, tepedeki kapıkullarına "paşam" demekten geri kalmadı.

Antika paşalık ne anlama gelir, biliyoruz. "Paşa" sözcüğünün öztürkçe kökü "beşe"den gelir. "Beşe" bir babahanın "büyük oğlu" demektir. Osmanlı'da ilk padişahların büyük oğullarına paşa denildi. "Padişah" adlı babahan ölünce, onun yerine paşa oğlu geçmeyecek miydi? O mekanizma ile Türkiye'de padişahlık kalktı, onun yerine hiç sessiz, sedasızca ve kimsenin yadırgamasına yer kalmaksızın paşalık geçiverdi. Antika tefeci-bezirgân ekonomi ve sosyal sınıf, Türkiye'nin beş yüz kasabasından beş yüzünde iktidarı elinde tuttukça bunun başka türlü olması olur muydu?

"Devletlü" Paşa Hazretleri

İşte İ. İ. Paşa; o antika toplum yapımızın modern devletçilik biçiminde karar kılmış yapısının en "sarsılmaz" kalıntısıdır. O kalıntıya göre "devlet" başlı başına bir varlıktır. Nereden geldiği bilinmez. Ama gelmiş. Vardır. Öyleyse toplumun üstünde, sosyal sınıfların üstünde bir varlıktır. "Ülke bütünlüğü" ne ile sağlanır? "Devletle". O öyleyse, dün "saltanatın", bugün "milletin" var olması, devletin var olması demektir! Devlet elden gitti mi, ne "millet" kalır, ne vatan!

Bütün "paşalarımızın" ve paşarikolarımızın ağızlarına bakın. Başlarının içlerine girin. Ruhlarının en loş derinliklerine inin. Yalnız ve ancak o antika felsefeyi bulacaksınız. Bu "felsefe"lerinde çok "samimi"dirler. Yeni deyimle çok "içtenlikli"dirler. Padişah gitmiş paşa kalmıştır. Padişah

nasıl devlet kubbesinin köşe taşı idiyse, paşa da tıpkı öyle yalnız devleti düşünür. O bir "devletlû" "devlet kusu"dur. Devletin tepesine tünür. Ve sırf, başka hiç bir şeye bakmaksızın devlet için öter.

Bu felsefelerinde paşacıklarımızla tartışabilir misiniz? Hayır. Öyle bir şey, koyu Müslüman için (Allahın var olup olmadığını tartışmak kadar onulmaz bir "küfür" olur devletin tartışılması.) Bu felsefelerinde paşacıklarımız "popüler"dirlir de.Yani en geniş halk yığınları içinde dahi en yaygın felsefe bu devlet dokunulmazlığı ve tartışılmazlığı, pusuya girmiştir.

"Devletlû" Felsefesinin Kökü

Bu felsefenin sosyal kökü nereden geliyor? Ta, 600 yıl önce kurulmuş Osmanlı Devleti'nin ekonomik ve sosyal yapısından. Devlet bir uzun süre, Osmanlı dirlik düzeninde bayağı "sınıflar üstü" çalımını ile Padişah'ın kişiliğinde "zât"laşmamış mıydı? Paşacıklarımıza göre 60 yıldan beri Türkiye toplumunda değişen hiç bir şey olmamıştır ve olmaz. Saltanat gitmiş, cumhuriyet gelmiş. Padişah gitmiş, paşa gelmiş. Bu da mı fark?

Padişahlığın, şunun şurası 50 yıldır ancak "kalkındırılabilmiş" olduğu göz önüne getirilsin. 50 yıldan beri ise, Paşalığını, kanun yasaklarına aldırılmaksızın, iyice "oturtulabilmiş" bulunduğu unutulmasın. Devlet anlamında hangi değişikliği kapıkuluna anlatabilirsiniz?

İlk Osmanlı (ilb-gazi-şövalye)lerinin kan örgütü yerine geçirdikleri ilk dirlik düzeni toprak ekonomisi üzerindeki devlet, çoktan; 3-4 yüz yıldır yıkılmış. Yerine tefeci-bezirgân sınıfın tahakküm ettiği kesim düzeni adlı toprak ekonomisi üzerindeki devlet geçmiş. Sonra ilkin levan (komprador) kapitalizme dayanan ecnebi Finans-Kapital, sonra tefeci-bezirgân sınıfa dayanan yerli Finans-Kapital tahakkümü devleti kısıvrak tekelinde bağlamış.

Kim Okur? Kim Dinler?

Biz bu basit olmasa da apaçık olayı, daha üniversite ulemâmımızın en az beyin zarlari kalınlaşmamış sosyal bilginlerine, hatta keskin "bilimsel sosyalist"lerine anlatamıyoruz. Paşacıklarımızı, antika devlet felsefelerinde nasıl kınarız? Üstelik "paşaların paşası" sayın İ.İ. kırk yıl "devleti" "avucu içinde" tuttuğunu sanmış, en deneyli, en ulu "devlet adamı". Türkiye'nin Finans-Kapital sömürgeliğinden "bağımsız" ve "gerçekten hür" (özgür) olması için, aç, işsiz kıvranan, kanayan Türkiye gençliğini mi dinler?

Devlet "Şunun bunun elinde bâzıyce (oyuncak) olamaz" demişti, Ankara İstiklâl Mahkemesi Başkanı ünlü "Kel Ali" Bey (Afyon), 45 yıl önce. O zamanın muzaffer cephe komutanı başvekil paşası, 45 yıl sonra değişecek değil. Kim bu ateşli gençlik? Antika hacıağalığın taşrada boğduğu, modern Finans-Kapitalin başkentlerde bin bir provokasyonla kana boyadığı gençlik. Alt yanı bir avuç çoluk çocuk! Bunlar sakro-sent devlet hazretlerine kafa tutacaklar ha?

Zorla İntihar

Onun için, bütün gizli oyunları avucunun içi gibi okuması olağan bulunan İ. İ. Paşa, başından değilse bile, yaşından beklenmeyecek yeğniklikte bir uçan öfke ile, tam alı al, moru mor, haykırıyor:

"Üç çocuk devletle pazarlık edecek!.. Çıkarım sokağa, halkı emniyet kuvvetlerine yardıma çağırırım."

Milletçe trajedimizin yayı bu tür düşünce ve davranışların perdesi ardında gizleniyor. Ve ne yazık ki, anlı şanlı "paşalarımız", o belki çok "iyi dilekli" (kendi sanılarıyla: "Sağduyulu") düşünceleriyle, bütün kartları karıştırıyorlar. Düşünceden çok davranış durumunda buldukları için ise, her şeyden önce son kertede titiz oldukları kişiliklerini yıprandırıyorlar.

Yalnız o kadarla kalsalar, pek bir şey denemez. Herkes kendi yanlışının sorumluluğuna katlanır. En gözde ülküleri sayılan Vatan-Millet-Sakarya tutumları gibi, gerçekten ülke, halk, genç kuşaklar ölçüsünde inanılmaz aykırılıklara kapı açıyorlar. Alalım, "paşaların paşa"sının hızlı "çıkarm sokağa" deyimini. Olmayacak şey ya. Çıktı, bilelim. Türkiye insanları antika "reaya" (Osmanlı güdülenleri) değil. En azgın Finans-Kapital giyotini ile her gün kanlı sınıf çelişkilerine bölünmüş.

Bu ortamda Paşa, ya "yuha!"lanır, yahut "tekbir!"lerle karşılanır. İki sonuçta bunalıma çözüm getirir mi? Olası değil.

"Derviş Vahdeti"lik Çıkmaz Sokağ>

Paşa'nın "çıkarm sokağa" çığılığı sosyal ve politik açıdan ne demektir? Bilinçsiz kara kalabalığı kuru lâfla devrimci gençliğe karşı kışkırtacak. "Buna hâcet var mı?" sorusu bir yana dursun. Çünkü bütün Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân ağaları ve çeteleri her günün 24 saatinde yalnız bunu yapıyor. Gene de, zavallı işsizlerden yazdığı aylıklı askerlerini, arkalarına sivil-resmi, gizli-açık binlerce polis ve tabur tabur jandarma dayanakları komadıkça şuradan şuraya yürütemiyor.

"Paşa" kendisinde ayrı bir "kuvve-i kutsiyye" mi buluyor? Olağandır. Ancak "alaylıları mekteplilere karşı" kışkırtmak, 1909 yılında tutmadı başka. 1909 yılı o görev "Volkan"cı Entelicens Servis casusu Derviş Vahdeti'nin "kuvve-i kutsiyye"si-ne düşmüştü. Hepsini bir yana bırakalım. Gericiliğin, 1971 yılı devrimci güçlerine er geç yenilmeye tarihe mahkûm bulunduğunu unutalım. Paşalar ne duruma düşerler?

62 yıl önce 31 Mart Vakası günü, şimdiki yüksek öğrenimli asker-sivil gençlerimizden çok daha körpe yaşta bulunan adsız "İsmet Bey", bir devrimci küçük subaydı. Çağının birlikçi ve ilerici (İttihat ve Terakkici) akımına katıldığı

için bir kurtuluş savaşı kahramanı ve en sonunda "kuvve-i kutsiyye"li paşaların paşası olduğunu hangi silâhlı-silâhsız gence tümünden unutturabilir? Elbet kendisi de, içinin içinde, beyin yaşlılığı yüzünden, seksenini geçkin í. Í. Paşanın bel- leğini yitirdiğine inanamaz.

31 Mart Azgınlığı

Daha geçenlerde, kendisi: "Her gün bir 31 Mart yaşıyo-ruz" diye gocunmuştu. Her halde sevinememişti 31 Mart Vaka'ları önünde. Çünkü biliyor. 31 Mart Vaka'sından on yıl sonra Kuvayımilliyeye ayaklanması patladı. Dört yıl sonra 31 Mart'ların temel dayanağı padişahlık (saltanat ve hilâfet) resmen yok oldu. 31 Mart Vaka'ları öylesine tekinsizdirler.

Ama, modern Finans-Kapital derebeyliği kuşku yok, anti-ka tefeci-bezirgân derebeyliğinden daha az sınıf körlüğü ille- tine tutulmuş olamaz. Paşacılarımız hiç değilse o kadarcığı- nı görmez, bilmezler mi? Amerikan U.S. üssü yapılmış Türki- ye'de yirmi bin Amerikalı ve kırk bin yerli CÍA ajanı, Derviş Vahdeti'lerin rolünü, kimseciğe sıra bırakmaksızın epey ba- şarı ile oynuyorlar. Camilere atılan bombaların hangi "Vol- kandan fıskırdığını kimse bilmezse, koca í. Í. Paşa eliyle tut- mayacak kertede alandan çekilmiş, yahut sekseninden son- raki ikinci çocukluk çağına gömülmüş olmasa gerektir.

Hatay'da kışkırtılmış, kamyonlar dolusu aç ve bilinçsiz kara kalabalık nereye koşturuluyor sanılır? "Komünizme karşı" mı? Belki delinmiş kursaklarına bir damla dünya ni- meti düşürecek (evlerin, dükkânların ve giyinikçe kişilerin) yağma ve talan edilmesine. Gericilik, "emniyet kuvvetleri" önünde (yani sayesinde) ilerici ve genç linç edilmesiyle keyfinden sarhoş olabilir. Beter olsun. Tarihte her zorbalık öyle mezarını kazmıştır. Mezar kazıcılarını böyle kırmızı bal- mumu ile çağırıp idmanlandırmıştır. "Devam et"sin.

İ. İ. Paşa'nın genç topçu subaylığından beri zarı zede-
lenmiş kulağı o "31 Mart" olaylarını işitmemiş görünüyor.
Aynı gün ve saatte, paşaların gözleri önünde Ankara baş-
kentinde, jandarma albayının yüreğine iniyor. Kış ortası ge-
ce ayazında yurtlarına sığınmış genç öğrenciler üzerine, iş-
kenceyle alınmış ifadeye dayanır. Bir tek ve yapayalnız bi-
ricik adliyeciden, acele alınmış hüküm, makineli tüfek-
ler çatırdatılarak yürünüyor.

Parababalığının Suçluluk Kompleksi

Ve ne aranıyor? "Suçlu"! Her üniversite içinde, eğer bin-
lerce değilse, yüzlerce gizli sivil polis, MİT, CÍA ve Enteli-
cens Servis ve ilh., ve ilh__ajanları, en ufak kırırtıyı izle-
mezmiş gibi, ODTÜ'de aranan kimsenin orada bulunmadı-
ğını her an rapor etmemiş gibi. Durup dururken, bedavaya
kan dökmek için olmayan "suçlu" kuşatılıyor. Dört Ameri-
kan U.S. işgalci askeri, dört gün karnı tok, sırtı pek, halı ki-
lim üstünde yatırıldı diye, üç genç Türk öldürülüyor, 300
genç Türk yaralanıyor. 3000 genç Türk esir kampında nam-
lu tehdidi altında soğuşa, yağmura bakmaksızın titretilerek
siygaya çekiliyor.

"Suçlu" kim? İngiliz casusu Derviş Vahdeti'nin omuzda-
şı, Alman casusu Şih "Nursi"nin ruhunu hortlatan, Ameri-
kan casusluğu CÍA emrinde kumpaslar kuran Finans-Kapi-
talizm. O bin bir yabancı casus ortamı içinde en ufak ba-
ğimsizliğini korumayan iktidar: Asker-sivil Genç Türkler
cephesine karşı, süngü, kurşun, bomba, helikopter, uçak,
tank ve nurculukla silâhlandığı bilinçsiz Mehmetçiği ölüm
saça saça saldırtıyor. Bu yetmiyor. Çünkü, evdeki pazar
çarşıya uymayacaktır. O da iyi biliniyor.

Mandac>|>ğ>n Suçluluk Kompleksi

İllâ ki, "Paşaların Paşası"dır. Â'li Osman dölünden gel-
miş Şahlar Pâdişahı "Essultan İbn'issultan" partavını ata-

rak: "Al Allah delini - zapteyle kulunu" yordamıyla, "çıkırım sokağa ha" diyebiliyor.

Çık be Paşa çık!..

Ama, yakışmıyor her şeyden önce. Çünkü "Geçti o Bor'un Pazarı" gençlik sosyalizme uyandı.

Ve Sivas Kongresi'nde, Türkiye'yi "Amerikan Mandası" yapmak isteyenlere karşı dövüşen "Paşa" Anıtkabirde henüz yaşıyor. Sivas Kongresi'nde bulunmamış olmak, "Amerikan Mandası"na karşı insana bağışıklık sağlamaz. Ve "sokak"ta, Türkiye'yi "manda" gören Amerika U.S. elçisince alkışlanmak iç açıcı (yahut moda edilen sözcükle: "huzur" verici) olur mu? Olmaz. Olamaz.

Bunalım mı? Ne sandın. Ama, "politika" kiremitliğinde yanmış gençliğe, su yerine provokasyon petrolü sıkın itfaiyecilikle, toplum temelindeki bunalım yangını söndürülemez, daha çok alevlendirilir. Bunalım, parababalarının, geniş yaratıcı üretim yerine, insafsız vurgun yapmalarından, işsiz bırakılmış işçi-köylü-aydın çalışanlarının pahalılık cehennemine itilmelerinden ileri geliyor.

Devlet mi? Devleti, parababalarının dış ticaret, döviz, vergi kaçakçılığına teslim etmek kurtarmaz. Devleti alaf-ranga "devalüasyon" adlı para haydutluğuna, borçlar gangsterliğine yataklık edenlerin işkence masası gibi kullanılmak nasıl yıkmaz?

ANARŞİ YOK! BÜYÜK DERLENİŞ!

Ekim 1970

ÇAĞRININ YANKILARI

Yankılarım şu bölümlerde özetlenebilir:

- I. Sosyal gerçekliğimiz;
- II. Örgüt anlamı;
- III. Örgüt tabanı ve çatısı;
- IV. Örgüt güdümü;
- V. Dağınıklığa derleniklik;
- VI. Özel bir eleştiri;
- VII. Parola: Anarşi yok!.. Büyük Derleniş!..

I. SOSYAL GERÇEKLIĞİMİZ

Üç noktada toplanıyor:

1. Egemen Sınıflar:

20'nci yüzyıl Türkiyesinde 2 gerici sömürgeci sınıf vardır. Biri, Batı'daki egemen sınıfların (Finans-Kapitalin) aynıdır. Ötekisi, (Tefeci-Bezirgan Sermaye) bize mahsustur.

a) Modern Finans-Kapital Zümresi (Batı'da tek başına mutlak egemen sınıf), Türkiye'de 5-10 büyük Merkez'in, 30-40 Şirketi içinde yuvalanmıştır. Birkaç 100 kişidir. Gerici sömürgeciliğin Özgücü olur.

b) Antika Tefeci-Bezirgan Sınıf (Batı'da kökü kazınmış sınıf), Türkiye'de 5-6 yüz Kasaba'da çöreklenmiştir. Eşraf ve Agavat adlı birkaç 1000 kişidir. Gerici sömürgeciliğin Yedek Gücü olur.

2. Egemen Politika ve Örgüt:

Türkiye'de tüm egemen gerici sömürgeci rakamla sayıları, son istatistiklere göre, 2 bin 500 kişiyi geçmez.

a) Nasıl oluyor da 70.000 kişide 1 kişi olan Finans-Kapitalistler çetesi, 16.000 kişide 1 kişiyi geçmeyen Tefeci-Bezirganlık şebekesi ile kenetlenince bütün memleket imiş gibi görünebiliyor.

b) Şunun için ki, gerici sömürgeci, Tabanda Üretici güçlerini, Üstyapıda Devlet güçlerini, (ikide bir böbürlendikleri gibi) Anayasa ve "Meşru" Kanunlarla değil, domuzuna Örgütlü ve domuzuna Gizli çalışan telli kurşun ve yalın süngü gücüne dayandırılmış kanunsuzluklarla tekelinde tutuyor ve tahakkümünü sürdürüyor.

3. Egemen Metot ve Örgüt:

Finans-Kapital Loca-çetesi, Tefeci-Bezirgan Lonca-Tarikat ağlarıyla avladığı 35 milyonluk Türkiye halkını oy davarı gibi kullanabiliyor. Niçin?

a) Çünkü 3 milyonu aşkın İşçi Sınıfımızın bir buçuk milyonunu, gizli CÍA ajanı Sendika Gangsterlerine tutsak ve sağmal etmiştir.

b) Çünkü 3 milyonu aşkın Üretmen Köylülüğümüzü, gizli CÍA ajanı Tarikat Yobazlarına kısıvrak bağlatıp yeyim etmiştir.

Demek, gerici sömürgeci, Türkiye Yığınlarını da, (ikide bir böbürlendikleri gibi) "Hür seçimler" ve "Milli irade" ile değil, en domuzuna örgütlü ve en domuzuna gizli acı kurşun ve zağlı süngü gücüne dayanan kanunsuz vurgunlar, çapullar mekanizması ile tekelinde tutuyor ve tahakkümünü sürdürüyor.

II. ÖRGÜT ANLAMI

Üç noktada odaklaşıyor:

4. Ağ>r Basan Sonuçlar:

Egemen Sosyal Gerçekliğimizin kaçınılmazca dayattığı ortak sonuçlar açıktır.

a) Sosyal Gerçekliğimizi nasılsa öylece, zerresini maskeleyemeksizin, tümüyle ve dupduruca kavramayan herhangi düşünce ve davranış, uykudagezer ajitasyonundan öteye geçemez.

b) Yerli-Milli Finans-Kapital, ne denli yabancı Masonik Milletlerarası Finans-Kapitalin ve CÍA Enternasyonalizminin Kozmopolit (Millet+Vatan) satıcı gizli çetesi gibi çalışıyorsa; Türkiye Sosyalizmi de en az o denli (Millet+Vatan) savunucusu olarak, yerli yabancı gizli ajanların maskelerini düşürüp kendilerini tecrit etmek kutsal görevi ile Ordulaşmalıdır.

c) Ordulaşma tekniğinde, ister "Devrimci", ister "Sosyalist" olsun hiç bir ciddi eğilim, ancak ve yalnız: "Çivinin Çivi ile sökülebileceğinde" en ufak bir hayale kapılmamalıdır.

5. Çok Derdin Tek İlac>:

Çağrının otokritik biçimli (olumsuz) itiraflar bilançosu 8 maddeye sığdırılabilir.

a) Yapı olumsuzlukları:

- 1- Teorice: eğitim "doyurmaz",
- 2- Kadro: "önemle yetersiz",

3- Disiplin (Birlik-Dayanışma): "yok".

b) Eylem olumsuzlukları:

4- Propaganda (Aydınlık) "Kadroyla bağları çürük",

5- Ajitasyon (Kurtuluş): "Ekip çalışmasız",

6-Hareket Kolları: "Bağsız".

c) Etki olumsuzlukları:

7- TİP içinde çalışmalarında "olumsuz etkiler",

8- İşçi-Köylü arasında "olumsuz etkiler",

Bütün bu 8 başlı olumsuzluklar hastalığının tek ilacı: Proletarya Partisi içinde örgütlenmektir.

6. Proletarya Partisi:

Çocuk 50 yıldan beri doğmuş, adı konulmuştur.

a) Ona hala "Aydınlık Merkezi İrtibat Kurulu" gibi bölük pörçük adlar takmak, "Mujiğin çakmaklı tüfekte savaşa gitmesi"ni ebedileştirmek, 40 yıl önce mahkum edilmiş Primitivizmden (ilkelikten) kurtulamamaktır. Ne isteniyor? Ne zannediliyor? Bineni hemen iktidara, hiç değilse ün doruğuna çıkaracak Tahtirevan mı? Öylesi, Finans-Kapitalin el altından beslemesi olur. Elbet gerçek Proletarya Particiliği nankör iştir.

b) Proletarya Partisi, her şeyden önce kişicil hesaplar, tarikatçıl keyif ve keramet ötesi, en sıkı bilimcil determinizm ve feragat ister: Minima-Maksima Programda ve kılıçtan keskin Tüzükte determinizm; üye Seçiminde-Kontrolünde determinizm; saati, yeri belli Toplantısında (gündeminde-tartışmasında-çoğunlukla kararında-toptan aksiyonunda) en sistemli determinizm...

c) Proletarya Partisi, her gün yeni bir "iskizogoni" ile ortasından çatlaya çatlaya parçalanarak çoğalan tekil hücre değildir. İçine yarayanı alıp, yaramayanı atarak büyüyen bütünlemesine canlı savaş organizmasıdır.

III. ÖRGÜT TABANI ve ÇATISI

İki noktada derinleşiyor:

7. Yığın Örgütlenmesinde Taban

Gerek askercil, gerek sosyal savaşta, örgütlü 1 kişi, her zaman en az 10 kişiyi sürükler. Onun için, her örgütlenmede "onbaşılık" mekanizması biçimleyici rol oynar.

a) 10 Türkiye yurttaşından 1'i Çalışan İşçi, 1'i Üretmen Köylü, 3'ü İşçi ailesi, 4'ü Köylü ailesi'dir. İşçi-Köylü ittifağında örgütlü 1 işçi, 10 üretmen köylüyü rahatlıkla Yedek güç edinebilir.

b) Demek, 300.000 örgütlü işçi 3 milyon üretmen köylülüğümüzü en demokratik ölçüde örgütleyip devrimci sürece gönüllü olarak katmaya yetebilir.

c) Objektif sınıflar potansiyelinin ne denli somut bir gerçeklik yaşadığı, beğenmediğimiz DİSK çatısı altında bile 300.000 işçi bulunuşundan anlaşılabilir.

Bu durum, yığın örgütlenmesinde nerelere nasıl emek verileceğini duruca açıklar.

8. Öncü Örgütlenmesinde Çatı

Aynı rakamlara vurulabilir.

a) Birinci Milli Kurtuluş hareketinin 30 Ağustos zaferini, 3-7 Paşa, 16 Albay, 16 Yarbay, 1 Binbaşı, topu 35-40 (Bilimli+Bilinçli+Kararlı) savaşçı örgütleyip güderek millete kazandırmıştır.

b) İkinci Milli Kurtuluş hareketi için en baş örgüt hedefi şudur: Teori ve Pratikte (Bilimli+Bilinçli+Kararlı) 30 İşçi-Köylü gönüllüsüne bağlanacak 300 kişilik aparey (avandalık) kadro çevresinde, 3000 üyeli Proletarya Partisini, saniye geçirmeksizin yaratma savaşı göze alınmalıdır.

c) Böyle bir çelik çekirdek Parti, 30.000 gerçek demokrasi özlemcilerinin yan örgütlü aracılığı ile, 300.000 Sosyal sempatizanı örgütleyip harekete geçirdiği gün, 35 milyon Türkiye Yurttaşını kurtuluşa ulaştıracak siyasi gücü olgunlaştırır ve zalim bir zümrenin öteki sınıf ve tabakalar üzerindeki tahakkümüne son verir.

IV. ÖRGÜT GÜDÜMÜ

İki noktada göze batırılmalıdır.

9. Örgüt ve Taktik

Proletarya Partisinin Stratejisi 50 yıldan-beri "doğru" çizilmiştir. Minima Programlı Demokratik Devrim Stratejisidir. Bütün çetin problem, o az çok soyut strateji şemasının kanvası içine somut Sınıflar Mücadelesi Taktiğini bütün zengin ayrıntılarıyla işlemekte toplanır.

a) Taktik olumsuzlukların bellibaşlı kökü, ateşli "Fransızca konuşma"yı bile bir aydınlar ajitasyonu biçiminde kardırmakla beliriyor. Başlangıç uyarısı olarak önüne geçilemez olan bu yolda deneyler birikti. Artık, soğukkanlı, sabırlı, sebatlı, az gösterişli, proletaryacı "Almanca konuşma"nın zamanı çoktan gelmiş, geçmek üzeredir.

Politikada iyi Almanca öğrenmeden iyi Fransızca konuşulamaz.

b) Büyük, Küçük Saldırı (Taarruz) Taktiği: (Sayı yahut Saf-Savaş birliği) üstünlük gösterirse, kesin zafer uğruna gözükara atılışla uygulanır. Devrimci Güçlerimiz 1961'den beri savunma geçidindedirler. Az kayıpla gericiliği geciktirmek ve istenen yere çekip mevzilenmek gerekti.

c) Her ne pahasına olursa olsun, gelişi güzel saldırı taktiğine saplanmak, israf ve yorgunluk getirmekle kalmaz, provokasyon ve panik tehlikelerini de arttırır. Gerekince, dövüşmeden belirsiz yere yahut dövüşerek belirli yere çekilmeyle düzenlice gerileme taktiğini becermek de hünerdir.

Günün konusu: Stratejik güçlerle kopuşmaksızın savunma geçidinin yollarını planlamaktır.

10. Savaş Güzelsanat>:

Sınıflar Savaşı militanlarının en büyük iki iç düşmanından birincisi: Hareketi içkili ahbap çavuşlar meclisine çevirip, safa pezevenkliğin sarhoşluğuna düşmektir; ikinci düşman: Yanlışları, kedi pisliğini örterce peçelemekle, davranışta kararlı ve azimli olmayı birbirine karıştırmaktır.

a) Seçkin üyelerin elbet "100 budaladansa 1 zeki" olması aranır. O zaman dahi, ruhça olduğu kadar bedence de aşınmaz statik karakter ve eyleminde hür yaratıcı, girişkin (teşebbüs kabiliyetli), kararlı dinamik karakter başta gelmelidir.

b) Seçkin üyelerin kişilikleri uzun eğitim, gücü yerinde harcaş ve sistematik aksiyonla (eylemle) geliştirilir.

Üyelik Bilinci'nin temeli, (Bilgi+Görgü+Anlayış+Moral+Direnc+Yiğitlik) çabalarıyla atılır.

c) Her üye bir halk şefi olur. Şef, en kritik anda, en güç işi omuzlayıp, en başarı ile yerine getirendir.

Sübjektif Şef Kalitesi: Önceden görü, bağımsızca sağlam karar alış, azim ve enerji ile yürürlüğe koyuş gücünü, organ kararı ile bağdaştırmaktır.

Objektif Şef Kalitesi: bilinçli disiplini yaratabilmek için: insanı tanıyış, ilişkilerinde dürüst ve hakyemez oluş, her işte örnek tutulacak davranış, ve hepsinin üstünde karşılıklı güvenç yaratış kabiliyetidir.

V. DAĞINIKLIK-DERLENİ

Herkes dağınıklıktan yakınıyor. Nedeni ve çözümü üzerine çok tartışılmalıdır.

11. Biricik Cephe Yokluğu

Türkiye, geri dönülemez İkinci Milli Kurtuluş savaşına 15 yıldanberi girmiş bulunuyor. Finans-Kapitalin Biricik Saldırı Cephesi önünde peynir ekmek kadar şiddetle ihtiyaç duyulan iki şeyden birincisi: Olabildiğince Darlığına-Homojen bir Çelik Çekirdek (Proletarya Partisi) kurmaktır; ikincisi: Olabildiğince Genişliğine-Heterojen Biricik Devrimci Güçler Cephesi kurmaktır. Bir türlü kurulamıyorlar. Çünkü bu iki şey, boyuna, birbirinden ayrı olabilirmiş gibi konuluyor. İki şeyin zıt karakteri skolastik kafaları karıştırıyor.

a) "Dağınıklık" ve "Anarşi"nin iki nedeni herkesçe biliniyor. Birinci neden: Finans-Kapitalin uçsuz bucaksız araç gereçleriyle her gün sol cephe içine sinsice sızdırdığı sayısız ajanları ve gizli servisleridir.

İkinci neden: "Babil artığı" Küçükburjuva ortamımızın ve eğilimlerimizin iliklerimize dek işlemiş bulunmasıdır.

b) Bu modern ve antika mahşer ortasında katalizör-maya rolü oynayacak olan sosyalistlerinse, "kendileri muhtacı himmet bir dede". Sosyalistler, sözde prensip keskinliklerinden, Finans-Kapitale keyfinden göbek attıracak bir kaygısız abdallıkla, insanlarımızın dağınıklık yangınıını körüklemekten kurtulamıyorlar.

Çoğu yapma, soyut kavram kavgası ortalığı kırıp geçiriyor. İşçiyi, köylüyü, aydını, genci, bilimcil eleştiri ve yoldaş topluluğu ile ikna yolu dururken, "Dayak atarak kazanmak" "metodu" ciddi ciddi uygulanıyor. Şaşkınlık ve panik derinleşiyor. Gene de dayakla boyun eğecek kimsenin, ya kişisiz bir karakter yoksulundan, yahut hesaplı bir ajan provokatörden başka bir şey olamayacağı bir türlü düşünülüyor. Başına bir "Efendi" koyacak ödleğin, züğürt sosyale kul olmaksansa, Finans-Kapitale kendisini satabileceği akıl edilemiyor.

c) Her biri dikenli kabuğu içinde kirpilemiş yuvarcıklar (mahfiller) ne aralarında, ne içlerinde ülkücü sosyalizm kar-deşliğı havasını yaratamıyorlar. Osmanlı Terbiye Sistemi, "Dayakla adam etme" orijinalitesiyle, Marksizme "Katkıda" bulunanların hotzotçu Otvizimleri, Sekter düşmanlık kinye kan davası güdüyor. "Bıyığını takan" kendisini Stalin, karşısındakini yenik, hain Trotski saydıkça, ortalarında değme bostan korkuluklarından geçilmez oluyor.

12.- Pratik Derleni Örneğı:

Sosyalist Çelik Çekirdek hangi biçimi alacak? Proletarya Partisi biçimini. Parti nasıl bir Tüzük ve Programı örnekeyecek? Emekçi Partisi hüküm giymiş, diyelim. Ağır cezada beraat edip, "muhkem kazıye" ile, 2 yıl boyu işkenceden sağ çıkmış bir Vatan Partisi var.

a) Salon çelebiliğı bir yana. Vatan Partisi'ni olağanüstü eşşekçe küçümseyişler ve susuş konspirasyonuna uğratışlar, sürü sürü katırlıklara ve yozluklara kapı açtı. Açaçağa da benziyor. Harekette tarihcil sürekliliğı, tutarlılığı yitiriyor. Türkiye Sosyalizmi'nin 50 yıllık iyi kötü birikiminden eleştiri şartıyla yararlanmayı yasaklıyor. Deneylere yan çiziş bocalamaları azıttırıyor.

b) Vatan Partisi'nin tüzüğü, programı, gerekçesi, yayınları ve seçim kampanyaları şu amacı güder: Halk bu gece iktidara gelse, ertesi sabah, hiç tereddüt etmeksizin halkın yapabileceği her şeyi açıkça belirtmek. Onun için, Proletaryaya Partisinin gerek Tüzüğü, gerekse Programı için Vatan Partisi literatürünü salık veriyoruz.

c) Vatan Partisi Tüzüğü, avukat kırkambarı değil, hareket kuralıdır. Vatan Partisi Programı, basma kalıp veya tercüme kokan spekülasyon tesbihleri yerine, İşsizlik ve Pahalılık maddesinden yola çıkar. Başlıca iki bölümdür: Hürriyet ve Ekonomi, elle tutulur eylem karşılıklarıyla konulur. Birinci maddesinden sonuncu maddesine dek, içinden bir zerre dahi ayırlamazca zincirleme gelişir. En kaba işçi ile en cahil köylünün kolayca anlayıp hemen uygulamaya geçebileceği pratik ve som teklifleri yapılaştırır.

Türkiye'nin Proletaryaya Partisi, Minima Programını işler ve Maksima Programına geçerken o yapıdan ve yapı taşlarından yararlanabilir.

VI. ÖZEL BİR ELEŞTİRİ

Çağrı söze başlarken, "Aydınlık Komitesi" olarak diyor ki:
"Yaşadığımız dönemde, Proleter Devrimci hareket, ayağı Türkiye toprağına basan bir hareket olmuştur."

a) Acep, yerin üstü gibi yeraltının da "Türkiye toprağı" olmadığını mı, yoksa yeraltının ayak basılmamış bulutlar arası olduğunu mu sanıyor?

O nedenle, belki sıkıyönetim dahil, bütün baskı olanaklarını" yeni Aydınlıklar kadar pek yeni bir şey sayıyor. Oysa, onların hepsi en az 50 yıllık "Olanaklar-Bulanaklar"dır. Ve "Siyasi hareketimizi İĞRİ olarak saptıyabildiğimiz için" giyotinleştirilmemişlerdi.

b) O alaturka ağız kabadayılıklarını erbabına bırakalım. Aynı "terminoloji"leri TİP'in Antep kebabçısı kadar "meşhur" ABA'cıları (Aybar-Boran-Aren'leri) da sınıdılar; DİSK, hatta Türk-İş gangsterleri de geveliyorlar.

"Militalarımızın çetin mücadelesi ve devrimci katkıları" o denli yüzeyde, tarihsiz ve köksüz görülmemeli ve gösterilmemelidir. Öfori (keyifli böbürlenme) vermenin de ölçüsü denenmeli.

c) İşçi sınıfımızın 16 Haziran tokatı yenildikten sonra olsun,

"Proletarya hareketi, bütün Küçükburjuva devrimcilerini suçüstü yakaladı" denilseydi, kuşkusuz en doğrusu söylenmiş bulunurdu.

VII. PAROLA: ANARŞİ YOK!.. BÜYÜK DERLENİŞ (İttifak)

Son kerteye dek kritik durumdayız. Solu sola, devrimciyi devrimciye, işçiyi işçiye, köylüyü köylüye kırdırıyorlar. Bu kargaşalıkta herkesin payı büyük. Suç tek yanlı değil. Bir elin sesi çıkmaz. Finans-Kapital önünde sol devrimcilerimiz, İsrail önünde Arap Devletlerine döndüler. Yuvarcık'ların (Mahfillerin) yağırdıkları suçlamalar, kinden, dağınıklıklardan, bozgunlardan başka bir şey getirmez oldu.

Tartışmalar yavuz hırsızlığa kardı. Bastığı yerde ot bitirmemek Cengizliği, yavrularını koruma telaşıyla çiğneyip öldüren şaşkın ördek kuluçkalığı aldı yürüdü. Nedir o Beyazıt kulesine çıkmış kundaklıklar; yahut bin kilometre uzaktan yıldırımlamalar? Herkes yanıldığını illa faşizmin zindanında mı öğrenecek?

Türkiye'nin Sol cephesinde bir Uyanış İhtilali "dehşetli bir Devrim lazım". Bir Derleniş İhtilali gerek. Uyanış-Derleniş-Birleşimi için bir yol ve bir de biçim teklif ediyoruz.

1.- Birleşim Yolu (Metodu)

Üç noktada toplanır:

a) Teorik Savaş: En çok yayılım ateş edilen şey, oportünizm'dir. Köylümüzün dediği gibi, "bir kayanın üstüne kırk tilki oturmuş, kırkının da kuyrukları birbirine değmez" ise, oportünizm nasıl yenilir? Oportünizmi suçlamak, hatta kurşunlamak da yetmez. Oportünizm devrimciler forumun-

da, halkın gönlünde ideolojik ve teorik anlamıyla yenilgiye uğratılmalıdır. Yoksa o, yedi başlı masal ejderhası gibi, her kesildikçe yeniden hortlayabilir.

b) Hareketi İşçileştirip Köylüleştirelim: Aydınlar hamamında okunan her gazel, en çok okuyanın hoşuna gider. Ve Finans-Kapital tilkisi o çeşit karga derneklerinde, boyuna peyniri kapıp yer. Herkes, işçiler-köylüler forumunda eleştirmeyi ve eleştirilmeyi göze almalıdır. İşçiler hakem olmalı, boşuna kafa çatlatıldı ise, işçilerden af dilenmelidir. Yoksa aydın hafızların kubbe çatlatan çığıllıkları, şimdiki gibi sol sırça sarayları Babil kulesine çevirir, durur. Pratik yanlış düzeltme işçi sınıfı ile olur.

c) Zartzurta Paydos: Uyanış ve Derleniş bir Ulu Cihad'dır. Cihatların en ulusu, İslamlığın dediği gibi, "Nefisle mücadele"dir. Eleştiri ve Tartışılarda: eski kan davaları artık durmalı. Hesaplaşmalar yalnız ülkenin ve halkın objektif-somut konularında mihenk taşına vurulmalıdır.

Kimse sosyalizm "Allah'ın yeryüzündeki gölgesi" pozuna özenmemeli. Kimse ne sultanlığa, ne kapıkulluğuna dayanamaz. Herkes "unutkanlıklar ve yanlışlar karmaşası insan" olduğunu unutmamalıdır. Bütün dünya sosyalizmi, artık Köle huyundan ve Kör itaattan tiksiniyor.

2.- Birleşî Biçimi:

Üç noktada toplanabilir.

a) Tolerans: Her devrimci grup, günahları ve sevapları ile, çil yavrusuna çevrilen geri ülkemiz halkının bağrından kopmuş bir örnektir. Hepsini mahkum etmek kolaydır. Hepsinden yararlanmayı bilmek güçtür. İkilem ortadadır: Türkiye içinde ve dışında, kurulmuş kurulacak bütün devrimci Yuvarcıklar (yahut adı başka örgütler ve eğilimler) ya anlayışla dayanışacaklardır; yahut Finans-Kapitalin Sırat Köprüsü üstünde boynuzlaşan beyinsiz keçiler gibi, Faşizm Ce-

hennemi içine yuvarlanıp yanacaklardır. O zaman, birbirine sarılınsa da iş işten geçmiş bulunur.

Ya sapıklar, ya provokatörler denecek. Sapıtmalara ve provokasyonlara en elverişli ortam horoz dövüşleriyle hazırlanır. Önce bir harman olalım. Türkiye ölçüsünde baskı ve oyunlara karşı her devrimci eğilimin ve sosyalizmin sözcüleri bir araya gelmeyi öğrensinler. O zaman, "Karamıkla buğdayı ayırdetmek" şimdikinden daha olasılaşır. Yeter ki, Birleşî yolunu bilinçlice seçmiş bulunalım.

b) Primitivizme Paydos: Yuvarcıklar (Mahfiller) anarşisinin kalkması ile olur. Dünyanın her başarılı devrimci çelik çekirdiği, Yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur. 50 yıl sonra olsun, Türkiye'de: Yuvarcıkların kapalı kastları içine saplanıp, Proletarya hareketini kakırdatmaya kimsenin hakkı yoktur, ve olmamalıdır.

Bir sektin (tarikatin) devrimci antuzyazmı ne denli keskin, hatta haklı bulunursa bulunsun, Yuvarcık durumu sürüp giderse:

- 1- Hem oportünizme, hem gericiliğe karşı yalnız kalacaktır.
- 2- En sinsi ajanları, en kötü provokatörleri içine sızdıracaktır.
- 3- Kaçınılmaz olan devrimci yanılıklarını ve saçmalamalarını ebediyen ölümsüzleştirecektir.

Ufak Yuvarcıkların, cephe gerisinde iktidar yırtınmaları, Finans-Kapitalin oyununa çanak açmak olur. Kim Türkiye'nin çeşitli devrimci elemanlarını bezdirip kaçırıyor, o, gericilikle ittifak kurmuş, derlenişî baltalamış olur.

c) Biçimler: "Aydınlık Merkezi İrtibat Komitesi" fazla Yuvarcık kokuyor. "Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi" kurulmalıdır. Bir tek Yuvarcık değil, bütün devrimci gruplar, hemen "Devrimci Derleniş Komiteleri" kurabilmeli, belirli kontenjanlarla temsilcilerini demokratikman seçip göndermelidirler. Her Komite, koordine edilecek "Halk Uyanış Güçleri", yahut "Milli Kurtuluş Kuvvetleri" örgütlemelidir.